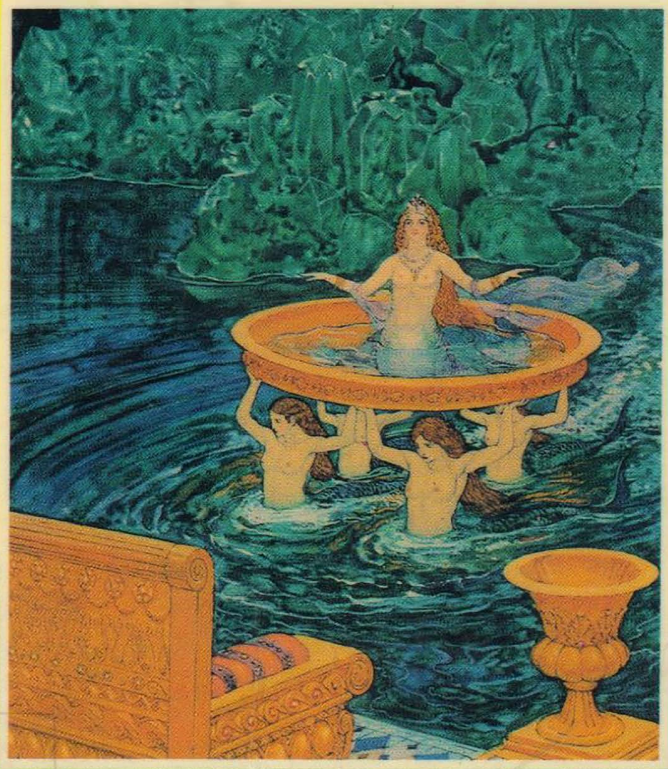
BİNBİR GECE MASALLARI

AFA

AFA – Binbir Gece Masalları: 11
AFA – Yayınları: 227

ISBN 975 – 414 – 160 – 6
Takım: ISBN 975 – 414 – 182 – 7

Mart, 1993

Binbir Gece Masalları,
Dr Mardrus'ün Fransızca çevirisinden Türkçeye aktarılmıştır.

© AFA Yayıncılık A.Ş.

Yayına Hazırlayan: **Atilla Birkiye**

Dizgi: AFA Yayıncılık A.Ş.
Baskı: Gülen Ofset
Cilt: Güven Mücellithanesi

AFA Yayıncılık A.Ş., Babıali Cad. Sıhhiye Apt. 19/8 Cağaloğlu – İSTANBUL
☎526 39 80

BİNBİR GECE MASALLARI

Çeviren:

Alim Şerif Onaran

Şair Pierre de Nolhac'a
sunulur.

J.C.M.

GENÇ NUR İLE YİĞİT FRENK KIZININ ÖYKÜSÜ

Ve Şehrazat demiş ki:

Bana kadar ulaşmıştır ki, ey bahtıgüzel şah, eski zamanlarda, çağlar öncesinde, Mısır ülkesinde, soylular arasında, yaşamını karada ve denizde yolculuklar yaparak adalarda ve cezirelerde, bilinen ya da bilinmeyen ülkelerde geçirmiş ve ne tehlikeden, ne yorgunluktan ne de acı duymaktan çekinmiş, sadece işitilmesi küçük çocukların bile saçlarını bembeyaz edebilecek tehlikelere göğüs germiş bulunan Tac adlı birisi yaşarmış. Ama artık zenginleşmiş, mutlu ve saygın birisi olduğundan Tacir Tac, sarayının orta yerinde, keyfince divana kurularak ve başı tertemiz beyaz muslinden sarığıyla sarılı sakince yaşamak için yolculukları terk etmiş bulunuyormuş. Arzularını doyurmak için hiçbir noksanı yokmuş. Çünkü sarayının odaları, haremi, dolapları ve sandıkları görkemli şeylerle, Mardin giysileri, Baalbek kumaşları, Humus ipeklileri, Şam silahları, Bağdat dibaları, Musul tülleri, Mağrıp pelerinleri ve Hint gergef işleriyle doluymuş ve bunların eşlerine şahların ve sultanların saraylarında bile rastlanmazmış. Çok sayıda zenci ve beyaz kölelerle Türk memluklara, cariyelere, hadımağalarına, cins atlara, katırlara ve Baktıra develerine, hecin develerine, Yunan ve Suriyeli genç oğlanlara, Kafkasyalı genç kızlara, küçük Habeş hadımlara ve her ülkeden gelmiş genç kadınlara sahipmiş. Böylece, hiç kuşkusuz, zamanının en doygun ve en onurlanmış taciriymiş.

Ama Tacir Tac'ın sahip olduğu en değerli ve en göz kamaştıran varlık, on dördündeki, ayın on dördünden de çok daha güzel olan

kendi genç oğluymuş. Ne baharın tazeliği, ne bhank ağacının bükülgen dalları, ne sakındaki gül, ne saydam su mermeri; kısacası hiçbir şey, onun mutlu delikanlılığının narin güzelliğine, yürüyüşünün bükülgenliğine, yüzünün tatlı renklerine ve büyüleyici bedeninin saf beyazlığına denk değilmiş. Ve zaten, onun üstün niteliklerinden esinlenen şair şöyle dizeler döktürerek bir şarkı okurmuş:

O denli güzel olan genç dostum bana 'Ey şair, senin sözselliğin kusurlu!' dedi. Ben de ona 'Efendim, bizim davamızda sözselliğin yeri yok! Sen güzellik şahısın ve sende her şey aynı eşitlikte mükemmeldir!
Ama bana bir üstünlük belirtmek izni verirsen, ne güzeldir derim, yanağının üzerindeki kara ben, beyaz mermer bir masadaki amber damlası gibi! Ve de işte kirpiklerinin hançerleri ilgisizlere savaş açmakta!' dedim.

Bir başka şair de demiştir ki:

Bir savaşın patırtısı içinde, birbirini öldürenlere sorarım: 'Neden bunca kan dökülüyor?' diye. Bana 'Şu gencin güzel gözleri uğruna!' derler.

Bir üçüncüsü de der ki:

Kendiliğinden beni görmeye gelir de beni heyecanlar içinde ve duyarlı görünce 'Neyin var? Neyin var senin?' diye sorar. Ona 'Delikanlı gözlerinin oklarını uzaklaştır benden!' derim.

Bir diğeri de demiştir ki:

Kamerler ve ceylanlar çekicilik ve güzellikten yana onunla yarışmaya gelirler; ama ben onlara derim ki 'Ey ceylanlar, çabucak kaçıp gidin ve bu tavusla sakın yarışmayın! Ve siz ey kamerler, siz de çekinin bundan! Çünkü bütün çabalarınız boşunadır!'

Bir diğeri de demiştir ki:

Narin delikanlı! Onun saçının siyahında ve alnının beyazlığında, âlem, kimi zaman gün ışığına, kimi zaman gecenin karanlığına dalar! Oh! Yanağındaki beni sakın küçümsemeyin! İnce yapılı lale, taç yaprağını süsleyen siyah damlanın daha belirgin kıldığı kızıl parlaklığı içinde onun kadar güzel değildir!

Ve bir başkası da demiştir ki:

Güzellik suyu yüzüne dokunarak saflaşır! Ve kirpikleri, âşıklarının yüreğini delmek için okçulara oklar sağlar! Ama onun asıl üç yetkinliği övülesidir: güzelliği, inceliği ve uğrunda duyduğum aşk! Yeğni giysileri, tıpkı saydam bulutların ayın tatlı görünümünü belirttiği gibi, zarif art yuvarlarının sınırlarını açığa vurur!
Gözbebekleri karadır, karadır yanağını süsleyen küçük ben; aynen, gözyaşlarım da karadır benim! Bu kusursuz siyahlıklar övülesidir!
Alnı, yüzünün ince çizgileri ve aşkı uğruna tükenen bedenim ayın ince hilaline benzerler: onlar parlaklığıyla, tükenen bedenim de şekli bakımından! Övülesidir görkemliği!
Gözbebekleri, kanımla sulanmalarına karşın hiç kanlanmazlar ve kadife gibi yumuşaktırlar. Gözbebekleri üç kez övülesidir!
Birleştiğimiz gün, dudaklarının ve gülüşünün saflığıyla susuzluğumu giderir! Ah! Ben de ona karşılık, yasal olarak kullansın diye, mallarımı, kanımı ve hayatımı veririm! Ve sonsuza dek saf dudaklarını ve gülüşünü överim!

Ve de binlercesi arasından başka bir şair de demiştir ki:

Gözlerini koruyan tonozlu kaşları, bakışlarıyla büyüleyici ışınlar fırlatan gözleri; narin biçimleri, bakışlarının keskin hançerleri, yürüyüşündeki üstün zarafet, siyah saçlarının rengi; uykuyu kaçıran ve aşk diyarın da yasa koyan gözleri; saçının, akreplere benzer,

gönüllere umutsuzluk ışınları fırlatan kıvrımları; yanaklarında çiçek açan güller ve zambaklar; gülüşünün parıldadığı yakut dudakları; göz kamaştıran inci dişleri; saçlarının hoş kokusu; konuşunca ballar ve şarap ırmakları akıtan ağzı; bükülgen bedeninin dalı; yeğni yürüyüşü; yürüse de, otursa da titreyen gösterişli kalçaları; kayısı renkli cildinin ipeği; adımlarına eşlik eden çekiciliği ve zarafeti; tavırlarındaki incelik, sözlerinin tatlılığı, doğuşundaki soyluluk ve bahtının yüceliği; bütün bu zor bulunur Tanrı bağışları üzerine yemin ederim ki, öğleyin güneş, onun yüzünden daha az parlaktır; ve yeni doğan ay tırnağının bir kırpıntısından başka bir şey değildir; ve misk kokusu, soluğu kadar hoş değildir; ve koku yüklü meltem, saçlarının kokusunu çalmıştır!

Günün birinde Tacir Tac'ın oğlu olan bu harika genç babasının dükkânında oturmakta iken dostlarından kimi gençler onunla görüşmeye gelmişler ve ona...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Altı Yüz Yetmiş İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

Günün birinde Tacir Tac'ın oğlu olan bu harika genç babasının dükkânında oturmakta iken, dostlarından kimi gençler onunla görüşmeye gelmişler ve ona, içlerinden birine ait olan bahçede dolaşmayı önermişler ve "Ey Nur, bu bahçenin ne denli güzel olduğunu göreceksin!" demişler. Nur da onlara "Çok isterdim sizinle gelmeyi! Ama, ilkin gidip babamdan izin almam gerek!" demiş. Ve gidip babasından bu izni istemiş. Tacir Tac da ona pek güçlük çıkarmamış ve Nur'a izin bağışlamış; ve dahası, arkadaşlarının sırtından geçinmesin diye altın dolu bir de kese vermiş.

Bunun üzerine Nur ve delikanlılar katırlara ve eşeklere binmişler ve gözleri okşayabilecek ve ağzı tatlandırabilecek her şeyi bulunan bir bahçeye ulaşmışlar. Ve Cennet kapısı kadar güzel, çeşitli denkteki mermerlerin sırayla dizilmesinden oluşmuş ve şairin şöylece tanımladığı gibi siyah, beyaz ve altın renkli üzüm salkımlarıyla ağırlaşarak tırmanan asma dallarıyla gölgelenmiş tonozlu bir kapıdan içeri girmişler:

> Ey şarap yüklü, şerbet kadar tatlı ve karga kadar siyah üzüm salkımları, koyu yapraklar arasından sızan parıltınız, yeni kınalanmış kadın parmakları gibi gösterir sizi; ve kütüklerin üzerinden zarafetle sarkarak, her durumda, sarhoş edersiniz bizi ve ruhumuz güzelliğine hayran olur; çiğneme fıçısında öylece durur ve sarhoş eden bala dönüşürsünüz!

Ve içeri girdiklerinde, bu tonozlu kapının yukarısına mavi harflerle şu dizelerin kazılı bulunduğunu görmüşler:

> Gel, dost! Bir bahçenin güzelliğinden yararlanmak istiyorsan, gel beni gör!
> İçimde açılan yollara sadık, avare imbatın serin dokunuşuyla ve beni güzel giysilerle donatan ve yaprak yenleri içinde gülümseyen çiçekleri görerek yüreğin kederlerini unutsun!
> Cömert gökyüzü, meyvelerinin ağırlığıyla sarkan dallarla donanmış ağaçlarımı bol bol sular. Ve sen, meltemin parmaklarıyla dallar raksederek salınırken, Yedi Kandilli Ülker yıldızının hayran, cömert ellerle üzerime sıvı halinde altın döktüğünü ve bulutların incisini serptiğini görürsün!
> Ve eğer dallarla oynamaktan yorulursa meltem; onunla buluşmak üzere koşuşan derenin dalgalarını okşamak için oradan ayrılır; sonra da onun, çiçekleri ağızlarından öpmek için hemen oradan ayrıldığını görürsün!

Bu kapıyı aştıklarında, bahçenin bakıcısını gölgelikte, tırmanan asmaların oluşturduğu beşik şeklindeki çitin önünde otururken görmüşler. Bakıcı onları görünce, onurlarına ayağa kalkmış; ve Cennetin hazinelerini bekleyen Rıdvan kadar iyilik dolu, önlerine gelmiş ve selamlaşmalardan ve hoş gelmeler diledikten sonra, onların bineklerinden inmelerine yardımetmiş; ve tüm ayrıntılarıyla bahçenin her yanını göstermek üzere onlara kılavuzluk etmiş. Ve böylece çiçekler arasında dolanan ve onları kederlenerek terk eden güzel suları, kokularıyla ağırlaşmış bitkileri, meyvelerinin ağırlığıyla yorgun düşmüş ağaçları, ötücü kuşları, çiçek fidanlarını, baharat çalılarını, bahçeyi Cennet bahçelerinden kopmuş gibi gösteren her şeyi görmüşler. Ve onları sözle tanımlanamaz şekilde hayran bırakan

şey, binlercesi arasından bazılarını sunduğumuz birçok şairin gönül bağlayarak şiirlerle övdüğü ve şarkı halinde okuduğu, başka hiçbir yerde eşi bulunmaz meyve ağaçları olmuş:

Narlar: Parlak kabuklu, saydam zarlar içindeki yakut taneleriyle yarık, nefis narlar; sizler bekâret kanının donmuş damlalarısınız!
İnce zarlı narlar siz, delikanlı kızların, erkekleri görünce ileri fırlayan bağrındaki dik memelersiniz!
Öylesine kubbelersiniz ki, size bakınca, mimarinizi kavrıyorum ve sizi yersem, tüm dertlerden kurtuluyorum!

Elmalar: Hoş çehreli güzel elmalar, tatlı ve mis kokulu elmalar; renklerinizi gösterirken gülersiniz, bazen kızıl, bazen sarı! Bazen mutlu bir âşığın, bazen de mutsuz bir âşığın yüzü gibi; ve iki türden yüzünüzde utancın rengiyle umutsuz bir aşkın rengini birleştirirsiniz!

Kayısılar: Çekirdek içleri tatlı kayısılar, sizin yüceliğinizden kim kuşku duyar? Daha tazeyken yıldızlara benzer çiçeklerdiniz; yapraklar arasındaki yuvarlak ve baştan başa altın olgun meyvelerinizle, sizi küçük güneşler yerine koyarlar!

İncirler: Ey beyaz, ey siyah incirler, tepsilerim üzre hoş geldiniz! Sizi Yunanistan'ın beyaz bakirelerini sevdiğim kadar seviyorum, Habeşistan'ın sıcak kızlarını sevdiğim kadar seviyorum!
Ey benim yeğ tuttuğum dostlarım, sizi gördüğümde yüreğimin duyduğu fırtınalı arzulardan öylesine eminsiniz ki, olduğunuz gibi kendinizi bırakırsınız, kaygısızca!
Sizi bunca seviyorsam, ey tecrübe dolu meyveler, sizin olgunluğunuzu pek az uzmanın takdir etmeyi bilmesindendir!
Yumuşak dostlar, sizi tüm rüzgârların salladığı dallar üzerinde, düş kırıklığıyla, buruş buruş tatlısınız ve solgun sarı papatya çiçeği gibi kokulusunuz!
Ve sadece siz, tüm hemşireleriniz arasında, ey usareyle dolu meyveler, arzu anlarında, baldan ve güneşten oluşmuş özsuyun damlasını parlatmasına izin vermesini bilirsiniz!

Armutlar: Ey henüz bakire ve tadı biraz ekşi, ey Sinalı, İyonyalı Halepli genç kızlar!
Sizler ki, incecik bir bedene takılı şahane kalçalarınız üzerinde salınarak, hiç kuşku duymadan, sizi yutacak âşıklarınızı beklersiniz!
Ey armutlar! İster sarı olun, ister yeşil; ister yuvarlak olun, isteı uzun; ister dallarda ikişer ikişer, ister teker teker yer alın!
Siz bizim zevkimiz için her zaman hoşsunuz ve arzulanırsınız! Ey ağızda eriyen, hoş meyveler, her dokunduğumuzda bizim için yeni şaşırtıcı zevkler sunarsınız!

Şeftaliler: Yanaklarımızı, canlı ya da sıcak hava incitmesin diye tüylerle koruruz! Bakirelerin kanında uzun uzadıya yuvarlanmış olmaktan dolayı yuvarlak ve kızıl olan yüzlerimizin her yanı kadifedendir.
İşte bundan dolayı ayrıntılarımız hoştur ve kabuğumuz incedir. Bizi tadın ve alabildiğine ısırın; ama yüreğimizin çekirdeğine dokunmayın; acıdır, sizi zehirler!

Bademler: Bana 'Utangaç bakireler olarak, üç kat yeşil mantoyla kabuğunun içindeki inciler gibi sarınırız.
İçimiz tatlı ve direnişimizi kırmayı bilenler için hoş da olsak; erken çağımızı acı ve yüzeyde sert olarak geçirmeyi severiz.
Ama zaman geçer ve artık sertlik kalmaz. O zaman çatlarız ve yüreğimiz dokunulmadık ve beyaz tazeliği içinde kendini gelip geçenlere sunar' derler.
Ben de 'Ey saf yürekli bademler, ey avcumun içinde hep birlikte duran küçük ve kibar şeyler!
Sizin yeşil tüyleriniz dostumun henüz sakalı bitmemiş yüzüdür ve çekik iri gözleri bedeninizin iki yarısından oluşmuştur ve tırnakları o güzelim şeklini sizden almıştır.
Sadakatsizlik bile nezdimizde bir nitelik olmuştur; çünkü çoğu zaman ikiz ve yarık olan yürekleriniz, her şeye karşın beyaz kalır, bir yeşim yumurta içine yerleştirilmiş inci gibi' derim.

Çiğdeler: Çiçek zincirleriyle, tıpkı kadınların topuklarını öpen altın halhallar gibi, dallara asılmış olan salkım halindeki çiğdelere bak!

Bunlar Tanrı'nın tahtının sağında yükselen Sidre ağacının meyveleridir. Gölgesinde huriler dinlenir. Ağacı, Musa'nın levhalarının yapılmasına yaramıştır; ve ayağının dibinden Cennetin dört harika ırmağı fışkırır

Portakallar: Tepe üstünde, meltem esince, tüm dallarıyla sallanır, çiçeklerinin ve yapraklarının tüm hışıltılarıyla incelikle güler.
Bir şenlik gününde genç bedenlerini kızıl altın işlemeli güzel diba giysilerle süsleyen kadınlar gibi olan, ey portakallar!
Siz kokunuzla çiçek, tadınızla meyvesiniz. Ve ateş kürelerinde karın serinliğini saklarsınız! Ateşin ortasında erimeyen harika karın! Alevsiz, sıcaklığı olmayan, harika ateşin!
Eğer böylesine parlayan kabuğunu seyredalarsam, sevgilimi düşünmemek elde midir? O güzel yanaklı, altın art yuvarlı sevgiliyi!

Ağaç Kavunu: Ağaç kavununun dalları yere kadar eğilir, meyvelerinin zengin ağırlığıyla; ve ağaç kavunlarının yapraklarının bağrındaki altın buhurdanlıkları yüreği alıp götüren kokular saçar ve yayıntıları ölenlere canlarını geri getirir!

Limonlar: Olgunlaşmaya başlayan şu limonlara bak! Safran renklerine bulanan kardır, bu! Altına dönüşmüş gümüştür! Güneşe dönüşen aydır!
Ey limonlar, zebercet toplar; bakire memeleri, saf kâfur limonlar! Ey limonlar!

Muzlar: Utanmaz görünümlü, bir pasta gibi tereyağlı muzlar!
Kaygan ve hoş kabuklu, genç kızların gözlerini şenlendiren muzlar!
Boğazımızdan kayıp giderken sizi duyumsayan hoşnut organlarımızı incitmezsiniz, muzlar!
Ananızın gözenekli sakında altın külçeleri gibi asılı kalın!
Ya da ey koku yüklü hevenkler, tavanlarımızda ağır ağır olgunlaşın!
Sizler her zaman bizim duygularımızı hoş tutmayı bildiniz! Ve sadece siz, tüm meyveler arasında, acıyan bir yüreğe sahipsiniz, ey dul ve boşanan kadınlara teselli vericiler!

Hurmalar: Bizler hurma ağaçlarının sağlıklı kızlarıyız, esmer tenli

Bedevi kızları! İmbatın saçlarımızda flavtalarını çalışını dinleyerek büyürüz.
Babamız güneş, çocukluğumuzdan başlayarak, bizi ışıkla beslemiştir; ve uzun uzadıya anamızın utlu memelerini emmişizdir!
Kentlilerin kapı ardını tanımayan geniş çadırlı özgün halkın yeğlenen meyveleriyiz!
Hızlı atların, arık develerin sahibi; baş döndüren bakireleri, cömertçe konukseverliği olan ve kırılmaz yatağanlar taşıyan halkın!
Ve ağaçlarımızın altında kim dinlenme zevkini tatarsa, mezarında bizim dua etmemizi diler!

İşte, meyveler üstüne yazılmış şiirlerin binlercesi arasından seçilmiş bazılarıdır bunlar! Ama bu harika bahçede görülenlere benzer tüm çeşitleriyle: yaseminler, sümbüller, zambaklar, menekşeler, nergisler ve güller gibi çiçekler üstüne düzenlemeleri okumak için ömür yetmez.

Ama zaten bu sırada bahçenin bakıcısı, gençleri, bahçe yollarından geçirip yeşilliklerin ortasında yapraklara gömülmüş bir köşke götürerek onları içeriye girip dinlenmeye davet etmiş bulunuyormuş. Onları orada bir havuz kenarına, diba şilteler üzerine oturtmuş ve genç Nur'dan hepsinin ortasında yer almasını rica etmiş. Ve yüzünü serinletsin diye ona devekuşu tüyünden bir yelpaze vermiş. Yelpazenin üzerinde...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

Ve yüzünü serinletsin diye ona devekuşu tüyünden bir yelpaze vermiş. Yelpazenin üzerinde şu dize yazılı bulunuyor imiş:

> Yorulmak bilmez beyaz kanadım, sevdiğimin yüzünü okşayan kokulu solukla Cennet rüzgârlarının muştusunu verir!

Sonra delikanlılar, latalarını ve sarıklarını çıkararak hep birlikte konuşup söyleşmeye başlamışlar; ve bakışlarını güzel arkadaşları Nur'dan bir türlü ayıramamışlar. Bahçenin bakıcısı dallardan koparılmış sepet dolusu meyveler dışında, kekliklerden, piliçlerden, kazlardan, bıldırcınlardan, güvercinlerden ve içi doldurulmuş kuzulardan oluşmuş yemekleri bizzat kendisi onlara taşımış. Ve yemekten sonra delikanlılar, misk karıştırılmış sabunla ellerini yıkayıp altın işlemeli peşkirlerle kurulamışlar. O zaman bakıcı, şahane bir gül buketiyle içeri girmiş ve "Dostlarım, içkiye başlamadan önce, ruhunuzu güllerin renkleri ve kokularıyla şenlendirmeniz uygun düşer!" demiş. Onlar da "Doğru söyledin, ey bakıcı!" diye haykırmışlar. O da "Evet! Ama bu gülleri size, bu harika çiçek üzerine güzel bir şiir söylenmedikçe vermeyeceğim!" demiş.

O zaman bahçenin sahibi olan genç, bakıcının elinden gül sepetini almış ve başını eğerek uzun uzadıya çiçekleri koklamış; sonra eliyle susmalarını isteyen bir işaret yapmış ve doğaçlamadan şu şiiri okumuş:

> Koku saçan bakire, çanağının yeşil ipeğinde güzel yüzünün pembeliğini sakladığın gençliğinle ne çok utangaçsın!
> Ey hükmeden gül! Sen, tüm çiçekler içinde, kölelerinin ortasındaki sultansın, savaşçılarıyla çevrili emirsin!

Narin ve belsem yüklü taç yapraklarının arasında tüm şişelerin esansını saklarsın.

Ey sevdalı gül, yarı açık taç yaprakların, meltemin soluğu altında dostuna çabucak bir öpücük vermek isteyen genç bir güzelin dudaklarıdır!

Ey gül, tazeliğin içinde, genç bir oğlanın ayva tüyü bürümüş yüzünden daha hoşsun, dokunulmadık bir genç kızın canlı ağzından çok arzu uyandırıcısın! Mutlu cildini renklendiren narin kanın, seni altın damarlı şafakla, eflatun renkli şarapla dolu bir bardakla, zümrüt bir dal üstündeki yakut çiçekli bir dalla kıyaslanabilir hale getirir;

Ey şehvetli gül, sen incelikten yoksun kaba âşıkların seni incitmesine karşı çok acımasızca altın sadağındaki oklarla onları cezalandırırsın!

Ey harika, ey iç açıcı, ey nefis çiçek! Seni değerlendiren ince zevklileri de tutmasını bilir; onlar için, türlü renkten zarif giysiler giyerek, onların hiç terk edemediği sevgili olarak kalırsın!

Gülün bu hayranlık verici övülüşünü duyan delikanlılar, heyecanlarını tutamamışlar, binlerce haykırış koparmışlar ve başlarını sallayarak hep bir ağızdan "Ve onların hiç terk edemediği sevgili olarak kalırsın!" diye tekrarlamışlar. Şiiri doğaçlamadan söyleyen de, hemen sepeti boşaltmış ve konuklarını güllerle örtmüş. Sonra büyük bardağı şarapla doldurmuş ve onu elden elde geçirmiş. Genç Nur da, içme sırası kendine gelince, bardağı belirli bir sıkıntıyla eline almış; çünkü o güne kadar yaşamında hiç şarap içmemiş imiş; bedeni kadın dokunuşunu bilmediği gibi damağı da mayalanmış içkilerin tadından habersizmiş. Gerçekte bakirmiş ve genç yaşını göz önünde tutarak ailesi, evlenmeden önce bu gibi konularda bilgi ve deneyim kazanması için ileri gelen ailelerde âdet olduğu üzere, yetişmekte olan oğullarına, bir cariye armağan etmeyi de henüz düşünmemiş imiş. Arkadaşları da Nur'un bekâretinin bu ayrıntısını biliyorlar ve onun bu yanını uyandırmak için bu bahçe toplantısını yapmaya karar vermiş bulunuyorlarmış.

Böylece, onun bardağı elinde tuttuğunu ve yasak bir şey karşısında bulunduğunu düşünerek kararsızlık gösterdiğini görerek delikanlılar kahkahalar atmaya başlamışlar; öylesine ki, Nur, bundan incinerek ve biraz da onuru kırılarak, sonunda kararlılıkla bardağı dudağına götürmüş ve onu bir dikişte son damlasına kadar içmiş. Delikanlılar da, bunu görünce, bir zafer haykırışı koparmışlar; ve bahçenin sahibi elinde yeniden doldurduğu bardakla Nur'a yaklaşarak ona "Ey Nur, bu baş döndüren değerli içkiden kendini daha fazla yoksun kılmamakta bilsen ne denli haklısın! Bu erdemlerin anasıdır, tüm dertleri gideren özgün bir ilaçtır, bedenin ve ruhun hastalıklarının devasıdır. Yoksullara servet sunar, korkaklara cesaret verir, zayıflara güç ve kudret! Ey Nur, benim sevgili dostum, ben ve buradaki herkes, senin kölelerin ve hizmetkârlarınız! Ama lütfen al şu bardağı ve gözlerin kadar sarhoş edici olmayan şu şarabı iç!" demiş. Nur da reddedememiş ve bir dikişte ev sahibinin kendisine uzattığı bardağı başına dikmiş.

O zaman, sarhoşluğun coşkusu kafasında dolanmaya başlamış; ve gençlerden biri, bahçe sahibine seslenerek "Bu çok iyi, cömert dostumuz ama, kadın dudaklarından şarkılar ve musiki duyulmadıkça zevkimiz tamam olmaz ki...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Altı Yüz Yetmiş Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

"Bu çok iyi, cömert dostumuz ama, kadın dudaklarından şarkılar ve musiki duyulmadıkça zevkimiz tamam olmaz ki!" diye haykırmış. Ve şairin şu dizelerini hatırlatmış:

Haydi! Küçük bardaklarla, büyük bardaklarla elden ele dolaştırarak şarap içilsin!
Ve sen dostum, aya benzer yüzlü bir güzelin elinden içkini al!
Ama, bardağını boşaltmak için musikiyi bekle; ben atı hep yanıbaşında ıslık çalınırken su içer görmüşümdür!

Bahçenin sahibi genç adam bu dizeleri işitince, buna bir gülüşle yanıt vermiş ve hemen ayağa kalkarak toplantı salonundan dışarı çıkmış; ve bir dakika sonra elinden tuttuğu tümüyle mavi ipeklere bürünmüş bir genç kızla geriye dönmüş. Bu kız, hayran olunası endamıyla elif harfi gibi dimdik, Babilli gözleriyle ve gecenin karanlıkları gibi siyah saçlarıyla yüzü gümüş ya da soyulmuş badem beyazlığında, narin yapılı Mısırlı bir dilber imiş. Koyu renkli giysisinin içinde öylesine güzel, öylesine göz alıcıymış ki, bir kış gecesinin ortasındaki yaz mehtabı sanılırmış. Böyle olunca, nasıl olurmuş da, fildişi beyazlığında bir gerdanı, uyumlu bir karnı, muzaffer kalçaları ve kuştüyü yastıklar gibi art yuvarları ve bunların altında büyük bir bohçanın içindeki katlanmış bir keseye benzer o kaygan, pembe şeyi olmasınmış! Ve bu, şairin tanımlamasını şöylece yaptığı Mısırlıya tam anlamıyla benziyormuş:

Kaşlarının yayından sert vuruşlarla yenik düşmüş arslanları ardında sürükleyen bir meral gibi yürür!
Saçlarının güzel gecesi onu korumak için omuzlarına direksiz bir çadır, mucizevi bir çadır yayar.
Yanaklarının kızaran güllerini giysisinin yeniyle saklar; ama yürekleri, hoş kokulu cildinin amberiyle sarhoş etmekten alıkoyabilir mi!
Ve eğer yüzünü gizleyen peçeyi kaldıracak olursa, o zaman göklerin güzelim mavisi, utan! Ve sen billur kaya, değerli taşlara benzer gözleri önünde baş eğ!

Ve bahçenin genç sahibi kıza "Ey yıldızların güzel hükümdarı, bil ki biz, seni bahçemize, konuğumuz ve dostumuz Nur'un hoşuna gidesin diye getirttik. Kendisi işte şurada! Ziyaretiyle ilk kez bugün bizi onurlandırıyor!" demiş.

O zaman genç Mısırlı gelip Nur'un yanına oturmuş ve ona olağandışı bir bakış fırlatmış; sonra örtüsünün altından yeşil satenden bir torba çıkarmış; onu açmış ve sanki erkekleri kadınlarla, kadınları erkeklerle birleştirir gibi ikişer ikişer birleştirdiği otuz iki küçük tahta parçası çıkarmış; ve bunlarla güzel bir Hint udu oluşturmuş. Yenlerini dirseklerine kadar sıvamış ve böylece bileklerini ve kollarını açıkta bırakmış, udu yavrusunu bağrına basan bir ana gibi bağrına basmış. Ve parmaklarının ucuyla saza dokunmuş. Ve ut, bu dokunuşla, yankılanarak titremiş ve inlemiş; ve o anda kökenini ve bahtını düşlemekten kendini alıkoyamamış: ağaç olarak dikildiği toprağı, ağaç oluşunu, kendisini sulayan suları, üzerinde barınan kuşları, kendisini deviren oduncuları, kendisine biçim veren ustayı, onu parıltıya bürümek için vernikleyen cilacıyı, onu taşıyan gemiyi ve aralarında gelip gittiği tüm güzel elleri hatırlamış. Ve bu anılara dalarak, inleyip uyumla ötmeye başlamış; ve kendi dilince şu uyumlu kıtalarla, kendisini sorguya çeken tırnaklara yanıt vermiş:

Bir zamanlar üzerinde bülbüller barınan yeşil bir daldım; onlar şarkı söylerken aşkla salınırdım.
Onlar bana böylece uyum duygusu sağlarlardı; ve onları dikkatle dinlemek için yapraklarımı kıpırdatmaya cesaret edemezdim.
Ama bir vahşi el, bir gün, beni yere yıktı ve gördüğünüz gibi beni narin bir uta dönüştürdüler. Bununla birlikte, bahtımdan şikâyetçi değilim; çünkü, bana ince parmaklar dokununca, tüm tellerimle titrerim ve güzel bir elin vuruşundan zevk duyarak acı çekerim.
Köleliğimin ödülü olarak genç kızların göğüslerine yaslanırım ve hurilerin kolları beni sevgiyle sarar.
Uyumlu seslerimle neşeli toplantıları seven dostları büyülemeyi bilirim; ve eskiden üstümde öten kuşlar gibi şakıyarak, sakinin yardımı olmaksızın sarhoş ederim!

Udun, yalnız bir ruha duyarlıklı bir dilde ifade etmiş bulunduğu bu güftesi olmayan girizgâhtan sonra, güzel Mısırlı bir an için çalmayı bırakmış; sonra bakışlarını genç Nur'a çevirerek udun eşliğinde şu dizeleri okumuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Altı Yüz Yetmiş Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Güzel Mısırlı, bakışlarını genç Nur'a çevirerek utun eşliğinde şu dizeleri okumuş:

> Gece parlak ve saydam ve bülbül, yakınımızdaki sık ağaçlıkta, tutkulu bir âşık gibi coşkularını haykırıyor.
> Ah, uyan! Göğün çıplaklığı ve tazeliği ruhlarımızı zevke davet ediyor ve ay, bu gece, büyüklerle dolu! Haydi gel!
> Kıskançlıklardan hiç korkmayalım, denetleyicilerimizin uyumalarından, şehvetin bağrına ihtiyatsız dalmak için yararlanalım! Gece, her zaman yıldızlarla ve kokularla dolu olmaz! Haydi gel!
> Sakin zevkleri tatmak için menekşelerin, güllerin, altın çiçeklerin ve kokuların hiç olmadı mı? En çok özenilen zevk için gerekli dört şey sende yok mu: bir dost, bir sevgili, dolu bir kese ve şarap?
> Mutluluk için daha fazla neye gerek var? Bundan çabucak yararlan! Yarın her şey yitip gidecek! Zevk bardağı işte önünde!

Bu dizeleri işitince genç Nur, şaraptan ve aşktan başı dönmüş, ateşli bakışlarını güzel esireye çevirmiş; o da gence tatlı bir gülüşle yanıt vermiş. Bunun üzerine, arzuyla tutuşarak kızın üzerine eğilmiş Nur; kız da hemen memelerinin ucuyla ona yaslanmış, onu göz-

leri arasından öpmüş; ve tümüyle kendini onun ellerine terk etmiş. Nur da, duygularının karmaşıklığına ve tutuşan benliğine bağlanarak ona sarılmış ve kokusu gül gibi burnuna dolan genç kızı dudaklarından öpmüş. Ama kız, öteki gençlerin bakışlarının farkına vararak yeniden udu eline alıp şu şarkıyı söylemek üzere delikanlının bu ilk kucaklayışından kendini kurtarmış:

> Yüzünün güzelliği, gül tarhı yanakların, tükürüğünün değerli şarabı üzerine yemin ederim ki; sen benim ruhumun ruhusun, gözlerimin nurusun, kirpiklerimin merhemisin ve sadece seni seviyorum, ey ruhlara can veren!

Bu yakıcı açıklamayı işiten Nur, aşkla sürüklenerek, o da kendince şunları doğaçlamadan söylemiş:

> Ey yürüyüşü sularda yüzen bir korsan gemisi gibi görkemli olan sen, şahin bakışlı güzel!
> Ey zarafete bürünmüş, ağzı iki inci dizisiyle süslenmiş, ey yanakları girilmesi imkânsız bir çiçek bahçesindeki açılmış güllere benzer genç kız!
> Ey tüm uzunluğuyla sağa sola yayılan, açık arttırmaya çıkarılmış bir zencininki kadar rengi kara saçların sahibi kız!
> Sen benim ruhumun kıyıcı düşüncesi oldun! Senin güzelliklerini görmekle, aşk doğrudan yüreğime girdi ve onu boyaların en solmazı olan kırmızı böceğinin koyu rengiyle boyadı! Ve ateşi ciğerimi çılgınca yakıp tüketti!
> Sana tüm mal varlığımı ve tüm ruhumu vermek isterdim. Ve de bana 'Benim için uykularını da feda eder miydin?' diye sorarsan; 'Evet, kuşkusuz! Hatta gözlerimi bile, ey büyücü!' yanıtını verirdim.

Bahçenin sahibi genç adam, dostu Nur'un ne durumda olduğunu anlayınca, onun güzel genç Mısırlı kızla aşkın neşelerini paylaşmak üzere başbaşa bırakılma zamanının geldiğine karar vermiş. Ve

öteki delikanlılara işaret ederek, onları birer birer şölen salonundan çıkartmış ve Nur ile güzel Mısırlıyı başbaşa bırakmış.

Genç kız kendini yakışıklı Nur ile yapayalnız kalmış görünce, hemen ayağa kalkmış ve süslerinden ve giysilerinden çırılçıplak soyunmuş ve örtü olarak sadece saçlarına bürülü kalmış. Sonra da gelip Nur'un dizlerine oturmuş ve onu gözleri arasından öperek kendisine "Bil ki, ey gözümün nuru, armağan her zaman verenin cömertliğiyle orantılıdır. Ben de, güzelliğin uğruna ve de hoşuma gittiğinden ötürü, bende ne varsa sana sunacağım! Al dudaklarımı, al dilimi, al göğüslerimi, al karnımı ve geri kalan her şeyi!" demiş. Nur da bu şahane armağanı almış ve karşılığında, daha da harika bir başka armağan sunmuş. Genç kız, onun cömertliğinden de, bilgisinden de aynı zamanda büyülenerek, işleri bitince, ona "Oysa, ey Nur, arkadaşların bana senin bakir olduğunu söylemişlerdi!" demiş. Nur "Doğrudur!" demiş. Kız da "Ne kadar şaşırdım! Sen nasıl oluyor da ilk denemende bu denli uzman olabiliyorsun!" demiş. O da gülerek "Çakmaktaşına sürtünce her zaman ateş çıkar!" demiş.

İşte böylece, güller, kahkahalar ve çeşitli zevkler içinde, genç Nur, güzel ve bir horoz gözü kadar parlak ve soyulmuş bir badem kadar beyaz Mısırlı güzel bir kızın kollarında aşkı tanımış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Altı Yüz Yetmiş Altıncı Gece Olunca

Demiş ki:

İşte böylece, güller, kahkahalar ve çeşitli zevkler içinde, genç Nur, güzel ve bir horoz gözü kadar parlak ve soyulmuş badem kadar beyaz Mısırlı güzel bir kızın kollarında aşkı tanımış. Ve aşkı ta-

nmasının böylece gerçekleşmesi onun bahtında yazılı imiş. Çünkü böyle olmasa, mutlu yaşamının düz yolunda adımlarını belirleyecek daha da harika şeyler nasıl anlaşılırmış?

Artık bir kez çılgınca oynaşmaları bitince, genç Nur ayağa kalkmış; çünkü yıldızlar gökte belirmeye ve gece rüzgârında Tanrı'nın soluğu yükselmeye başlamış iniş. Nur, genç kıza "İzninle!" demiş; ve onun, kalması için tüm yalvarmalarına karşın, daha fazla orada kalmak istememiş; katırına binerek onu terk etmiş; çabucak kendisini merakla beklemekte olan babası Tac'ın ve anasının yanına, evlerine dönmüş.

Daha eşiği aşar aşmaz anası, oğlunun bu alışılmadık yok oluşundan tedirgin, onu karşılamaya koşmuş ve Nur'u bağrına basarak ona "Evden dışarıda bu denli geç vakte kadar nerelerde kaldın?" demiş. Ama daha Nur ağzını açmadan annesi onun şarap içmiş olduğunu soluğunun kokusundan anlamış. Ve ona "Ah bahtsız Nur, sen ne yaptın? Baban soluğunun kokusunu duyarsa ne felaket olur, kim bilir?" demiş. Çünkü, Mısırlı kızın kollarındayken içkiye dayanmış olan Nur; dışarı çıktığında serin hava yüzüne çarpınca zihni yerinden oynamış ve bir sarhoş gibi sağa sola sendeler olmuş. Anası da acele onu yatağına sürüklemiş ve yatırarak üzerini sıcacık örtmüş.

Ama, tam o sırada, mayalanmış içkileri Müslümanlara yasaklamış olan Tanrı'nın buyruklarına sadakatle bağlı olan Tacir Tac odaya girmiş. Ve oğlunun sapsarı ve yorgun bir yüzle yatmakta olduğunu görerek karısına "Nesi var bunun?" diye sormuş. Kadın "Senin kendisine gidip dolaşması için izin vermiş olduğun bahçede, açık havanın neden olduğu şiddetli bir başağrısı çekiyor!" diye yanıt vermiş. Tacir Tac da, karısının bu siteminden ve oğlunun rahatsızlığından pek canı sıkılarak, nasıl olduğunu sormak üzere Nur'un üzerine eğilince, soluğunun kokusunu duymuş ve Nur'un kolunu nefretle iterek ona "Nasıl, sefih çocuk! Sen Tanrı'nın ve Elçisi'nin yasasına karşı çıktın ve ağzını temizlemeden eve girmek cesaretini gösterdin, ha?" diye haykırmış. Ve onu sertçe azarlamayı sürdürmüş.

O zaman, tam bir sarhoşluk durumunda bulunan Nur, doğruyu yanlıştan ayırmayı bilmeksizin, elini kaldırıp babası Tacir Tac'ın sağ gözüne ulaşan bir yumruk sallamış; ama bu yumruk öylesine şiddetle savrulmuş ki, adamı yere devirmiş. Ve yaşlı Tac, nefretin sınırında, ertesi günden tezi yok, Nur'un sağ elini kestirdikten sonra onu evden kovup üçlü boşanmayla karısından ayrılmaya yemin etmiş. Sonra da odayı terk etmiş.

Nur'un annesi dönüşü ve çaresi mümkün olmayan bu yemini işitince, giysilerini yırtmış ve bütün geceyi sarhoşluktan sızmış olan oğlunun yatağının ayak ucunda ağlayıp sızlayarak geçirmiş. Ama sorun ciddi olduğundan, onu terleterek ve de birçok kez işeterek şarabın dumanını dağıtmaya çalışmış; ve oğlu olup bitenden hiç haberi olmadığından, ona yaptığı hareketi ve babası Tac'ın yeminini anlatmış. Sonra da, ona "Başımıza gelen ne felakettir! Artık senin bahtın, görünen şeylerin yüzeyi değişinceye kadar, babanın evinden mümkün olduğu kadar çabuk uzaklaşmanı gerektiriyor, ey Nur! Buradan ayrılarak İskenderiye kentine git ve işte sana bin altın dinar ve ayrıca yüz dinar içeren bir kese! Bu parayı bitirince, kendinden haberler ulaştırarak benden bir başka kese istetirsin!" demiş. Ve onu kucaklayarak ağlamaya başlamış.

Bunun üzerine Nur, kendisi de çok miktarda gözyaşı döktükten sonra, kesesini kemerine sokmuş, anasından izin almış, Bulak limanına ulaşmak üzere hemen evden çıkmış ve oradan, bir gemiye binip Nil'den aşağı doğru inerek İskenderiye'ye ulaşmış ve sağ salim gemiden çıkmış. Nur, İskenderiye kentini, tümüyle sevimli bir halkın oturduğu, tatlı bir iklimle donatılmış, meyve ve çiçeklerle dolu bahçeleriyle, güzel sokakları ve şahane çarşılarıyla harika bir kent olarak görmüş. Ve bu durumdan öylesine hoşlanmış ki, birbiri ardından kentin birçok sokağını ve tüm çarşılarını dolaşmış. Çiçekçi ve meyvecilerin bulunduğu çarşıdan geçerken...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

Çiçekçi ve meyvecilerin bulunduğu sokaktan geçerken, tavrı hoş ve beli beş el ayası genişliğinde harika bir genç kızın terkisinde oturduğu bir katıra binmiş bir İranlı görmüş. Kız, kabuğunun içindeki palamut, havuzdaki inci balığı, çöldeki kır faresi kadar beyazmış. Yüzü, günün parlayışından da fazla göz kamaştırıcıymış. Kaşlarının sakınımdan, iki iri siyah Babilli gözü parıldıyormuş. Ve onu saran saydam kumaştan, başkalarında eşi görülmeyen bir görkem kendini ortaya koyuyormuş: en güzel satenler kadar parlak ve gül ekilmiş tarhlar gibi yanaklar, iki inci gerdanlık gibi dişler, dik ve tehdit edeci memeler, dalgalı kalçalar, Suriye koyunlarının kuyrukları gibi kabarık oyluklar ve onların karlı tepelerine sokulmuş, eşsiz bir hazine ve tümüyle inciler, güller ve yaseminlerin katkılarıyla yoğrulmuş art yuvarlarla!... Yaradanına övgüler olsun!

Genç Nur, görkemlilikten yana bahçedeki Mısırlı kızı geçen bu genç kızı görünce, onu taşıyan mutlu katırı izlemekten kendini alamamış. Ve böylece onun ardından Esirler Pazarına ulaşana kadar yürümeyi sürdürmüş.

Orada İranlı katırdan inmiş ve genç kıza da inmesi için yardım ettikten sonra onu elinden tutmuş ve pazarda değerlendirmesi için tellala teslim etmiş. Tellal da, halkı yararak genç kızı meydanın ortasındaki altınla ziynetlendirilmiş fildişi bir sandalyeye oturtmuş. Sonra bakışlarını yöresinde bulunanlara çevirerek "Ey tacirler, ey müşteriler! Ey zengin efendiler! Ey kentliler ve ey bedeviler! Ey beni yakından uzaktan çevirmiş burada bulunan kişiler, açık arttırmayı başlatın!" diye haykırmış.

O zaman ilk sıradaki kent tacirlerinin kâhyası olan ve ondan önce hiç kimsenin açık arttırma için sesini yükseltemeyeceği yaşlı bir

kişi ilerlemiş; ve genç kızın oturmakta olduğu iskemlenin yöresinde çepeçevre dolaşarak onu büyük bir dikkatle inceledikten sonra "Açık arttırmayı dokuz yüz yirmi beş dinarla açıyorum!" demiş.

Bunun üzerine tellal sesinin tüm gücüyle "Açık arttırma dokuz yüz yirmi beş dinarla açılmıştır. Bu saygın, bu cömert kişi dokuz yüz yirmi beş dinarla bu eşsiz inciye değer biçmiştir!" diye haykırmış. Ve saygın kâhyanın hatırına, hiç kimse arttırmayı yükseltmek istemediğinden tellal genç kıza dönmüş ve ona "Ey ayların sultanı, bizim saygın kâhyamıza ait olmayı kabul ediyor musun?" diye sormuş. Kız da, örtülerinin altından "Ey tellal, sen deli misin, yoksa beni böylesine bir değere satmaya kalkışacak kadar dilinde sakatlık mı var?" diye yanıt vermiş. Tellal da, şaşıp kalarak "Neden böyle söyledin, ey güzeller sultanı?" diye sormuş. Genç kız, bir gülüşle ağzının incilerini ortaya koyarak "Ey tellal, böylesine sarsak ve erdemsiz bir ihtiyarın önüne benim niteliklerimi taşıyan genç kızları bırakmaya Tanrı önünde ve de sakalından ötürü utanmıyor musun? Bunu, hiç kuşkusuz, karısı birçok kez sert ve nefret dolu sözlerle soğukluğundan ötürü ret etmiştir! Ve şairin tam da böylesi bir yaşlı kişi için şu dizeleri söylemiş olduğunu bilmez misin:

> Benim öylesine uğursuz bir zebbim vardır ki! Eriyen balmumundan yapılmıştır, çünkü ona dokunulursa, hemen eriyiverir!
> Ona hiç laf anlatamam! Çünkü uyanması gerektiği vakit, inatla uyumayı sürdürür!
> Ama onunla başbaşa kalınca, hemen başıma gayretli bir savaşçı kesilir! Ah! Ne uğursuz bir zebbtir, bu böyle!
> Cömertlik göstereceği sırada pintiliği tutar, tasarruf edeceği zaman da savruktur. Köpoğlusu! Uyursam eğer, hemen uyanır! Uyanırsam eğer, hemen uyur! Uğursuz bir zebbtir bu! Ona acıyıp eline alacak kişiye lanetler olsun!"

Orada bulunanlar bu sözleri ve genç kızın dizelerini işitince,

kâhyaya karşı gösterilen saygısızlıktan ve hürmet noksanlığından dolayı son kertede alınganlık göstermişler. Tellal da genç kıza "Vallahi, ey hanımım, sen, tacirler önünde benim yüzümü kararttın! Saygın, akıllı, hatta bilgin biri olan bizim kâhyamız hakkında nasıl olur da böyle sözler söylersin!" diye haykırmış. Ama kız "Ah! Bu bir bilgin öyle mi, pekâlâ daha iyi ya! Aldığı bu ders herhalde onun işine yarar! Zebbsiz bilginler, neye yarar ki? İyisi mi, gidip bir yerlere gizlensin, o!" diye yanıt vermiş.

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Altı Yüz Yetmiş Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

"Zebbsiz bilginler, neye yarar ki? İyisi mi, gidip bir yerlere gizlensin, o!" diye yanıt vermiş.

O zaman tellal, genç kız yaşlı kâhyaya küfretmeyi sürdürmesin diye, sesini iyice yükselterek "Ey tacirler, müşteriler! Açık arttırma sürmektedir! Bu şahlara layık kız en çok arttıranın üzerinde kalacaktır!" diyerek yeniden açık arttırmaya başlamış. Bu kez, daha önce olup bitene tanıklık etmemiş olan bir başka tacir ilerlemiş; ve esirenin güzelliğinden gözleri kamaşarak "Benden dokuz yüz elli dinar!" demiş. Ama genç kız, onu görünce, bir kahkaha koparmış; ve tacir onu daha iyi incelemek için yakınına gelince, kendisine "Ey şeyh, söyle bana, evinde sağlam bir satır var mı?" demiş. O da "Evet vallahi, ey hanımım! Ama ne yapacaksın onunla?" diye yanıtlamış. Kız da "Her şeyden önce, bununla, burun namına taşıdığın patlıcandan hatırı sayılır bir parçanın kesilmesi gerektiğini görmüyor musun? Ve de, herkesten çok, şairin şu dizelerinin sana uygun düşeceğini bilmiyor musun:

Yüzünün üstünde iki kapısıyla tüm beşer varlıklarını içine çekecek büyük bir minare yükselir. Ve birdenbire yeryüzü boşalır!"

İri burunlu tacir, genç kızın bu sözlerini işitince, öyle bir hiddete kapılmış ki, büyük bir gürültüyle hapşırmış; sonra tellalı yakasından kavrayarak ensesine bir yığın tokat indirmiş; ve ona "Alçak tellal! Bu edepsiz esireyi bize hakaret etsin ve bizi gülünç hale soksun diye mi buraya getirdin?" diye haykırmış. Tellal da, fena halde canı sıkılarak genç kıza doğru dönmüş ve ona "Vallahi! Mesleğimi uygulamaya başladığımdan beri, bugünkü kadar kötü bir gün geçirmedim! Dilini tutsan da ekmek parası kazanmamıza mani olmasan, olmaz mı?" demiş. Sonra dedikodulara bir son vermek üzere açık arttırmayı sürdürmüş.

Bunu izleyerek yüzünün her yanı sakalla kaplı bir üçüncü kişi çıkagelmiş; ve güzel esireyi satın almak istemiş. Ama daha önerisini yapmak üzere ağzını açmadan, genç kız gülmeye başlamış ve "Bak, ey tellal! Doğanın düzenini alt üst eden şu adama bak! Bu iri kuyruklu bir koyundur! Ama kuyruğu çenesinde çıkmış! Ve eminim ki, sen beni böylesine uzun sakallı ve dolayısıyla zekâsı kıt birine teslim etmezsin! Çünkü bilirsin ki, zekâ ve akıl sakalın uzunluğuyla ters orantılıdır!" demiş.

Bu sözleri duyan tellal, umutsuzluğun sınırında, artık bu satışı yapmak istememiş. Ve "Yo, vallahi! Ben artık bugün mesleğimi yapmayacağım!" diye haykırmış. Korkulu bir duyguyla genç kızın elinden tutarak eski sahibi İranlıya geri vermiş. Ve ona "Bu kız, bizim için satılamaz niteliktedir! Allah sana başka alışveriş kapısı açsın!" demiş. İranlı da, hiç canı sıkılıp tedirgin olmaksızın, genç kıza dönmüş ve ona "Allah kerimdir! Gel, kızım! Sana uygun gelen müşteriyi elbet sonunda buluruz!" demiş. Bir eliyle kızı elinden tutuyor, öbür eliyle de katırı yediriyormuş; o sırada genç kız da ona bakanlara, siyah ve keskin bakışlarının uzun oklarını fırlatıyormuş.

Ve işte tam o sırada, o harika yaratık, genç Nur'u fark etmiş; ve onu görmekle arzu ciğerini dağlamış ve aşk içini alt üst etmiş! Ve birden durup, efendisi İranlıya "İstediğim işte şu kişidir! Beni ona sat!" demiş. İranlı da, dönüp gençliğin ve güzelliğin tüm büyüleyici yanlarıyla donanmış ve erik kurusu renginde bir pelerine bürünmüş olan genci kendi gözleriyle görmüş. Ve genç kıza "Bu genç

adam, orada bulunanların arasındaydı ve açık arttırmada hiçbir öneride bulunmadı. Böylesine bir girişimin senin pazardaki değerini son kertede düşüreceğini bilmez misin?" demiş. Kız da "Bunu yapmakta hiçbir uygunsuzluk yoktur. Ben bu güzel genç adamdan başkasına ait olmak istemiyorum. Ve de başka hiç kimse bana sahip olmayacaktır" diye yanıt vermiş. Kararlı bir tavırla ve ayartı yüklü bir bakış fırlatarak genç Nur'a doğru ilerlemiş; ve ona "Efendim, açık arttırmada hiçbir öneride bulunmaya layık görmediğine göre, be-

nim hiç mi güzelliğim yok?" demiş. O da "Sultanım! Acaba dünyada seninle kıyaslanabilecek bir güzellik var mıdır?" diye yanıt vermiş. O da "Öyleyse açık artırmada neden beni istediğini belirtmedin? Herhalde beni zevkine uygun bulmadın, öyle mi?" diye sormuş. O da "Tanrı seni kutsasın, hanımım! Kuşkusuz, kendi ülkemde olsaydım, tüm zenginliğimi harcayarak ve elimin altında bulunan tüm varlığımı ortaya koyarak seni satın alırdım. Ama burada sadece bir yabancıyım ve tüm varlık olarak bin dinarlık bir keseden başka param yok!" diye yanıt vermiş. Kız "Öyleyse, beni satın almak için onu öner, pişman olmazsın!" demiş. Genç Nur da, üzerine çevrilen bakışların büyüsüne dayanamayarak bin dinarı soktuğu kemerini çözmüş ve İranlının önünde altın liraları sayıp tartmış. Ve ikisi birlikte kadıyı ve şahitleri getirterek alışverişi yasallaştırıp işi bitirmişler. Ve sözleşmeyi onaylamak üzere genç kız "Efendim, İranlıya bin dinar verilmek suretiyle bu güzel delikanlıya satılışımı uygun buluyorum!" diyerek fikrini açıklamış. Ve orda bulunanlar birbirlerine "Vallahi! Bunlar birbirleri için yaratılmışlar!" demişler. İranlı da Nur'a "Bu kız senin için bir kutsama nedeni olsun! İkiniz de birbirinizin gençliğinin sefasını sürün! Sizi bekleyen mutluluğa ikiniz de layıksınız, doğrusu...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Altı Yüz Yetmiş Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

"Sizi bekleyen mutluluğa ikiniz de layıksınız, doğrusu!" demiş.

O zaman genç Nur, dalgalı kalçaları olan genç kız ardında olduğu halde, kentin büyük hanına doğru yollanmış ve orada oturmak

üzere bir oda kiralamış. Ve daha iyisini bulamadığından dolayı genç kızdan özür dilemiş; ve "Vallahi, efendim, kendi kentim Kahire'de olsaydım, sana yaraşan bir sarayda oturturdum seni! Ama tekrar edeyim ki burada ben bir yabancıdan başka bir şey değilim! Ve üzerimde, ihtiyaçlarımızı karşılamak için ancak bu yerin kirasını ödeyecek kadar para var!" demiş. Kız, gülerek "Bu konuda tedirgin olma!" diye yanıt vermiş. Ve parmağından, üzerine büyük değerde bir yakut kakılmış bir yüzük çıkararak ona "Al bunu ve götür çarşıda sat! Ve ikimize bir şölen kurmak için gerekli her şeyi almak üzere cömertçe harca; yiyecek ve içeceğin en iyisi olarak ne varsa satın al; çiçekleri, meyveleri ve kokuları da unutma!" demiş. Nur da çabucak aldığı emri yerine getirmek için gitmiş ve her türden yiyecek, içecek ve başka şeyler satın alarak geri dönmüş. Yenlerini ve giysisinin eteklerini kaldırarak sofrayı sermiş ve büyük bir özenle şöleni hazırlamış. Sonra onun yaptıklarını gülerek izleyen genç kızın yanına oturmuş ve ilkin yiyip içmeye koyulmuşlar. Ve iyice doygunluğa erişince ve içki etkisini göstermeye başlayınca, kölesinin parlak gözlerinden biraz yılmış olan genç Nur, genç kızın ülkesi ve kökeni hakkında bilgi sahibi olmadan onları kışkırtan coşkun arzulara kendini kaptırmak istememiş. Ve kızın elini tutarak öpmüş ve ona "Tanrı seni korusun efendim, şimdi acaba bana adını ve ülkeni söyler misin?" demiş. Kız da "Tabii ey Nur, ben zaten kendiliğimden sana anlatacaktım!" diye yanıt vermiş. Ve bir an durakladıktan sonra:

"Bil ki, ey Nur, bana Meryem derler. Ve Konstantiniye'de hüküm süren Frenk kralının tek kızıyım. Çocukluğumda, en güzel eğitimi aldığımı ve en değerli öğretmenlere sahip olduğumu duymakla sakın şaşırma! Bana iğne ve iğlerle nakış işlemeyi, halı örmeyi, kemer işlemeyi, kumaş üzerinde olduğu kadar, gümüş üstüne altın tellerle, altın üstüne gümüş tellerle işlemeyi de öğrettiler. Ve böylece tüm gözlerden ırak, babamın sarayında büyüdüm. Sarayın kadınları sevgi dolu gözlerle bana bakarak, benim zamanın harikası olduğu-

mu söylerlerdi. Böylece, karada ve adalarda yaşayan pek çok prens ve kral, evlenmek üzere beni istemekten geri durmadı; ama kral babam kardeşlerim olan birçok erkek çocuğa karşın canından çok sevdiği tek kızından ayrılmak istemediğinden, tüm başvuruları reddetti.

İşler bu durumda iken, hasta düştüm ve eğer sağlığımı kazanırsam, Frenkler nezdinde pek saygı duyulan bir manastıra giderek ziyarette bulunmaya kendi kendime yemin ettim. Ve iyileşince, yeminimi yerine getirmek için, nedimelerimden biri olan, babamın krallık sarayının ileri gelenlerinden birinin kızıyla gemiye bindim. Ama, karayı gözden yitirdiğimiz anda, gemimize Müslüman korsanlar saldırdılar ve gemiyi ele geçirdiler; ve ben tüm yanımdakilerle birlikte esir alındım ve Mısır'a getirildim; orada beni birlikte gördüğün İranlıya satıldım. Tanrı'ya şükürler olsun ki, kendisi benim bakireliğime zarar vermeyecek kadar iktidarsızdı. Yine de talihim varmış ki, onun evine getirildiğim andan başlayarak efendim, uzun ve tehlikeli bir hastalık geçirdi. Bu sırada ona çok büyük bir özenle baktım. O da sağlığını kazanınca, hastalığı boyunca gösterdiğim ilgi dolayısıyla minnetini göstermek istedi. Canım neyi istiyorsa, onu, kendisinden dilememi istedi. Ben de ondan, tüm karşılık olarak, benden ne şekilde yararlanmak isterse o şekilde yararlanabilecek, ama ancak benim seçtiğim birine beni satmasını diledim. İranlı bana o anda bunun sözünü verdi ve hemen satmak üzere beni pazara götürdü; ben de orada seçim hakkımı senin için kullandım ey gözümün nuru ve bana göz diken bütün yaşlı ve sakat kişileri reddettim!" demiş.

Ve böylece konuşarak genç Frenk kızı, Nur'a, ayartı saçan gözlerle bakmış; ve ona "Böyle olduğuma göre, ben, senden başkasının olur muydum, ey genç adam?" demiş. Ve doğal çıplaklığıyla görünmek için çabuk bir hareketle örtülerini fırlatıp tüm giysilerini çıkarmış. Onu doğuran ana kutsansın! Ve ancak o zaman Nur, nasıl bir

mutluluğa sahip olduğunu düşünebilmiş. Ve ecenin tatlı bir güzellikte ve keten bir kumaş kadar beyaz olduğunu görmüş ve her yanından tıpkı özgün kokusunu yayan bir gül gibi hoş bir amber kokusunun yayıldığının farkına varmış. Onu kollarıyla sarmış ve ruhsal zenginliğini keşfederek dokunulmamış bir inci olduğunu anlamış. Bu keşiften, sevincin sınırında sevince boğularak, tutuşmanın sanırında yanıp tutuşmuş. Ve ellerini güzelim bedeni üstünde ve narin boynunda dolaştırmaya başlamış ve saçlarının dalgaları ve kıvrımları arasında rasgele dolaştırırken yanaklarına suda sesler çıkaran çakıllar gibi sesli öpücükler konduruyor; dudaklarını dudaklarından tatlandırıyor; ve art yuvarlarının kabarıklığına hafif şaplaklar indiriyormuş. Gerçekten bütün bunlar olmuş! Ve genç kız, kendi bakımından, malik olduğu verilerin hatırı sayılır bir bölümünü ona göstermekten geri kalmamış; çünkü Rum kızlarının şehvetini, Mısırlı kızların aşkla dolu erdemlerine, Arap kızlarının şehvetli hareketlerini Habeş kızlarının sıcaklığına, Frenklerin ürkek saflığını Hintli kızların derin bilgiçliğine katıyor, Çerkez kızlarının tecrübesini, Nuba kızlarının tutkulu arzularına, Yemen kadınlarının civelekliğini Yukarı Mısır kadınlarının kas gücüne, Çinlilerin bedeninin darlığını Hicaz kızlarının ateşine ve Irak kızlarının canlılığını İranlı kızların narinliğine katıyordu. Böylece kucaklaşmalar öpüşmeleri, öpüşmeler okşayışları, çiftleşmeler bel gelmesini izleyerek sevişmeleri bütün gece kesilmeden, davranışlarından ve çoklu çabalarından iyice yoruluncaya kadar sürmüş; ve sonunda zevkten sarhoş olarak birbirlerinin kollarında uyuyakalmışlar. Şehvetin zevkleriyle sarhoş olduktan sonra, yataklarında, birbirinin kollarında, elleri birleşik, kalpleri uyumla çarparak dinlenen iki mutlu sevgilininki kadar büyüleyici bir görünüm yaratmamış olan Tanrı'ya şükürler olsun...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüzüncü Gece Olunca

Demiş ki:

Şehvetin zevkleriyle sarhoş olduktan sonra, yataklarında, birbirinin kollarında, elleri birleşik, kalpleri uyumla çarparak dinlenen iki mutlu sevgilininki kadar büyüleyici bir görünüm yaratmamış olan Tanrı'ya şükürler olsun!

Ertesi gün uyandıklarında, çabalarını daha da yoğunlukla, sıcaklıkla, çoğalıp tekrarlayarak bir gün önce göstermedikleri şiddet ve deneyimle sevişmeyi sürdürmekte kusur etmemişler. Frenk ece-

si de, bir Müslüman çocuğunda bunca erdemin toplanmış olduğunu görmekle hayranlığın sınırında hayranlık duymuş; ve kendi kendine "Kuşkusuz, bir din, inananları nezdinde böylesine yiğitlik, kahramanlık ve erdemlilik eylemlerini esinleyip geliştiriyorsa dinlerin en iyisi, en insancılıdır ve tüm dinler arasında tek gerçek olanıdır!" demiş. Ve hemen orada İslamla onurlanmak istemiş. Ve Nur'a doğru dönerek "Ey Nur, gözümün nuru, İslamla onurlanmak için ne yapmam gerekiyor? Çünkü, erdemi, korkunç bir cinsel sakınımda bulan ve iğdiş rahiplerin görüşlerinden başkasına değer vermeyen Frenkler nezdinde ruhum sakinlik sağlayamadığından ötürü ben de senin gibi Müslüman olmak istiyorum. Bu rahipler, yaşamın değer biçilmez kıymetini hiç tanımamış olan sapıklardır! Bunlar, güneşin ışınlarıyla asla ısıtmadığı zavallılardır! Ve de ruhum, tüm güllerinin açtığı ve tüm kuşlarının öttüğü burada kalmak istiyor! Bu durumda bana Müslüman olmak için ne yapmam gerektiğini söyle!" diye sormuş. Ve Nur, imkânları ölçüsünde, Frenk ecesinin hidayete erişmesine katkıda bulunacağından dolayı mutlulukla dolu, ona "Ey hanımım, bizim dinimiz sadedir ve karmaşıklıklarla hiçbir ilgisi yoktur! Er ya da geç tüm inançsızlar bizim inancımızın üstünlüğünü tanıyacak ve kendiliklerinden karanlıktan ışığa yürürcesine, anlaşılmazdan açıklığa ve imkânsızdan doğala doğru yol alacaklardır! Sana gelince, ey kutsanası ece, Hristiyanlık kirinden arınmak için, sadece 'Eşhedü en lâ ilâhe ill'Allah ve eşhedü enne Muhammeden Resulûllah!'sözcüklerini söylemen yeter! O anda inanç sahibi ve Müslüman olursun!" demiş. Bu sözleri duyan Frenk kralının kızı Meryem Ece, parmağını kaldırarak "Tanıklık eder ve inanırım ki, Tanrı'dan başka Tanrı yoktur ve Muhammet Tanrı'nın elçisidir!" demiş. Ve o anda İslamla onurlanmış. Sade yollarla körlerin gözlerini açan, sağırın kulağını duyarlığa kavuşturan, dilsizlerin dilini çözen ve sapıkların yüreklerini yücelten erdemlerin Efendisi, lütufların Dağıtıcısı, kendisine inananlara iyilik saçan Tanrı'ya şükürler olsun! Âmin!

Övülesi Tanrı'nın lütfuyla bu önemli eylem tamamlanınca, ikisi

birden ayağa kalkmış, aptest bozduktan sonra, yeniden aptest alıp ibadetlerini yerine getirmişler. Bunu izleyerek yiyip içmişler ve büyük bir sevgiyle konuşup dostça sohbet etmişler. Nur da gittikçe daha fazla, ecenin çeşitli alanlarındaki bilgisine, bilgeliğine ve kavrayışına hayran olmuş. Öğleden sonra, ikindi namazı vaktinde, genç Nur camiye doğru yollanmış; Meryem Ece de, Mat Sütunu'nun[1] bulunduğu yakaya gezmeye gitmiş. Ve işte onların durumu böyleymiş.

Ama, Meryem'in babası, Konstantiniye Frenklerinin kralına gelince, kızının Müslüman korsanlar tarafından kaçırıldığını öğrenince, derin bir üzüntünün sınırına ulaşırcasına üzülmüş ve ölecek kadar umut kırıklığına uğramış. Her yana gerekli araştırmalar yapmaları, eceyi bulup satın almaları ya da uyumla ya da zorla kaçıranların elinden kurtarmaları için atlılar ve soylular göndermiş. Ama bu araştırmaları yapmakla görevlendirilmiş bulunanların hepsi, belli bir süre sonunda, hiçbir şey öğrenemeden geri dönmüşler. Bunun üzerine kral, güvenlikten sorumlu sağ gözü kör, sol ayağı topal, ama casusluktan yana gerçek bir şeytan olan, ufak tefek yaşlı vezirini çağırtmış; çünkü bu yaşlı kişi, bir örümcek ağını örgüsünü bozmadan çözecek, uyuyan bir kişiyi uyandırmadan dişlerini sökecek, aç bir bedevinin dudakları arasından lokmayı aşıracak ve adam ardına dönecek vakit bulamadan bir zenciyi üstüste üç kez düzecek kadar yetenekliymiş. Ve ona, tüm Müslüman ülkelerini dolaşmasını ve eceyi bularak alıp gelmeden geri dönmemesini buyurmuş. Ve de dönüşünde, onu her türlü onurla ve ayrıcalıkla kuşatacağını vaadetmiş; ama başarı sağlayamazsa, kazığa oturtulacağını da sezinletmiş. O da, kılık değiştirerek, dost düşman ülkeler boyunca yolculuğa koyulmuş; ama İskenderiye'ye gelinceye kadar hiçbir iz bulamamış.

Ve tam da o gün, kendisini izleyen kölelerle birlikte, Mat Sütu-

1 Mardrus'te Mat Sütunu, Mathers'de Pompey Sütunu olarak geçen bu tarihsel anıt, İskenderiye'de İmparator Diocletianus onuruna dikilmiş olan Pompeius anıtıdır (Bkz.: Meydan - Larousse, İskenderiye maddesi) (Ç.)

nu'nun bulunduğu yerde bulunuyormuş. Talih de, aynı gün, orada öylece soluklandığı sırada, onun, Meryem Ece'ye rastlamasını istemiş. Vezir, onu tanır tanımaz, sevinçten çılgına dönerek sıçrayıp karşısına çıkmış. Ve önüne gelerek toprakta diz çökmüş ve ellerini öpmek istemiş. Ama ece, tüm Müslüman erdemlerini ve erkekler önünde utanma duyarlılığını edinmiş bulunduğundan, Frenk vezirinin çirkin yüzüne güçlü bir tokat atmış ve "Alçak köpek! Sen Müslüman ülkelerine ne yapmaya geldin? Yoksa beni kendi gücüne boyun eğdireceğini mi sanıyorsun...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

Ama ece, tüm Müslüman erdemlerini ve erkekler önünde utanma duyarlılığını edinmiş bulunduğundan, Frenk vezirinin yüzüne güçlü bir tokat atmış ve "Alçak köpek! Sen Müslüman ülkelerine ne yapmaya geldin? Yoksa beni kendi gücüne boyun eğdireceğini mi sanıyorsun?" diye haykırmış. Frenk "Ey ece, bu işte benim bir suçum yok. Bunun günahını seni alıp götürmezsem beni kazığa oturtacak olan babanda ara! Dolayısıyla sen beni bu korkunç cezadan kurtarmak için, istesen de istemesen de, bizimle gelmek zorundasın. Ve zaten senin Müslüman ülkelerine esir düştüğünü bilen baban umutsuzluktan kahroluyor; annen de, bu ırza geçici haydutlar arasında senin uğrayabileceğin kötü eylemleri düşünerek gözyaşları içinde!" diye yanıtlamış. Ama Meryem Ece "Asla öyle değil! Ruhumun sakinliğini ben burada buldum. Ve bu kutsanası ülkeyi asla terk etmeyeceğim! Bundan dolayı sen geldiğin yere dön! Yoksa ben seni, tam da

burada, şu Mat Sütunu tepesinde kazığa kaktırırım!" diye yanıt vermiş.

Bu sözleri işitince, topal Frenk, eceyi kendi arzusuyla ülkesine geri dönmeye razı edemeyeceğini anlamış ve ona "İzninle, efendim!" demiş; ve bir işaretle onu kölelerine yakalatmak istemiş; onlar da hemen kızı sararak kendini savunmasına ve onları tırmalamasına karşın ağzını tıkamış ve sırtlarına vurup geceleyin onu Konstantiniye'ye yelken açmak üzere bulunan bir geminin bordasına çıkarmışlar. İşte kör ve topal olan vezir ile Meryem Ece'nin durumu böyleymiş.

Genç Nur'a gelince, dönüşünde handa Meryem Ece'yi göremeyince, bu gecikmeyi neye yoracağını bilememiş. Ve gece ilerlemekte olduğundan tedirginliği artmış ve handan çıkarak boş sokaklarda avare dolaşmaya başlamış; ve sonunda limana gelmiş. Orada, kimi kayıkçılar ona, bir geminin kalkmış bulunduğunu ve bordasına, açıkladığı tanımlamalara tam anlamıyla uyan genç bir kadının taşındığını gördüklerini anlatmışlar.

Sevgilisinin bu tarzdaki ayrılışını öğrenen Nur, hıçkırıklarını ancak "Meryem! Meryem!" diye haykırmak için keserek ağlayıp sızlanmaya başlamış. O sırada, onun böyle yakınıp durduğunu gören bir yaşlı kişi, güzelliğinden ve umutsuzluğundan etkilenerek Nur'un yanına yaklaşmış ve yardım maksadıyla ağlamasının nedeni hakkında sorular sormuş. Nur da ona başına gelen felaketi anlatmış. O zaman yaşlı kişi kendisine "Artık ağlama evladım ve de umudunu kırma! Yola çıkan gemi Konstantiniye'ye doğru yelken açtı. Ve kesinlikle bir kaptan olmakla ben de bu gece gemime binecek yüz Müslüman ile birlikte o kente doğru yelken açacağım. Senin benimle birlikte gemiye binmekten başka yapacağın şey yok; böylece arzu ettiğin şeye kavuşursun!" demiş. Ve Nur, gözleri yaş dolu, kaptanın elini öpmüş ve çabucak onunla birlikte pupa yelken denize açılacak olan geminin bordasına çıkmış.

Tanrı onların güvenliğini sağladığından, elli bir günlük bir deniz yolculuğundan sonra, Konstantiniye'ye ulaşmışlar ve kıyıya yanaşmakta gecikmemişler. Ama kralın, kızının Müslüman ülkelerde uğradığı hakaretin intikamını tüm yabancı tacirlerden almak üzere verdiği buyruklara uyarak kıyıyı gözetlemekte olan Frenk askerleri tarafından hemen sarılmış ve soyulup hapse atılmışlar.

Gerçekten, Meryem Ece de, o günün sabahında Konstantiniye'ye gelmiş bulunuyormuş. Ve onun dönüşünün haberi tüm kente yayılmış bulunduğundan, onun onuruna, kentin her yanı süslenmiş ve tüm halk onu karşılamaya çıkmış bulunuyormuş. Kralla kraliçe de ata binerek tüm ileri gelenler ve soylularlar birlikte gemiden çıkışında onu karşılamak üzere limana gelmiş bulunuyormuş. Kraliçe, kızını sevecenlikle kucakladıktan sonra, ona tedirginlikle, her şeyden önce, hâlâ bakire olup olmadığını; ve de bahtsızlığı ve adının lekelenmesi pahasına değer biçilmez mührünün bozulup bozulmadığını sormuş. Ama ece, orada herkesin içinde kahkahalarla gülerek "Sen bana neler soruyorsun anne? Müslüman ülkelerde hiç bakire kalınır mı? Müslümanların kitaplarında 'İslam'da hiçbir kadın bakire olarak yaşlanmaz' yazıldığını bilmez misin?...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

"'İslam'da hiçbir kadın bakire olarak yaşlanmaz' yazıldığını bilmez misin?" demiş.

Herkesin önünde, onun geldiği anda hâlâ bakire olduğunun ve onurunu koruduğunun anlaşılıp haberin aceleyle kente yayılacağını

düşündüğü için bu soruyu sormuş olan kraliçe, bu sözleri bu denli beklenmedik şekilde ve tüm saraylıların önünde işitince, rengi sapsarı olmuş ve böylesine müthiş bir rezaleti duyarak heyecanlanmış bulunan nedimelerinin kollarına baygın düşmüş. Kral da, bütün bu serüvenden duyduğu hiddetle ve özellikle kızının başına geleni apaçık ortaya koymasıyla karaciğerinin ortasında öd kesesinin patladığını hissetmiş ve öfkenin sınırına ulaşırcasına öfkelenerek eceyi alıp

uzüntü içindeki halkın, ibikleri düşmüş soyluların ve hafakanlar basmış yaşlı hanımların yanından uzaklaştırarak çabucak sarayına dönmüş. Orada hemen Devlet meclisini toplayıp vezirlere ve soylulara görüşlerini sormuş. Kendilerine baş vurulan vezirler ve soylular "Biz o fikirdeyiz ki, eceyi Müslümanların pisliğinden temizlemek için, ne bir artık ne bir eksik, bir tek çare vardır: Tüm Müslümanları hapisten çıkarıp boyunlarını vurmak! Ve akan kanları büyük bir leğende toplanarak, içinde, yeni bir vaftiz yaparcasına, ecenin bedenini yıkamak!" diye yanıt vermişler.

Buna uyarak, kral, daha önce açıklandığı gibi, içlerinde genç Nur'un da bulunduğu hapse atılmış bulunan yüz Müslümanı saraya getirmelerini emretmiş. İlkin kaptanın başını kesmekle işe girişmiş; sonra da tüm tacirlerin başı kesilmiş. Ve başsız boyunlarından fışkıran kanlar, büyücek bir leğende toplanmış. Sıra genç Nur'a gelmiş. Onu da idam mahalline götürmüşler, gözlerini bağlamışlar, kanlı halının üzerine yerleştirmişler ve cellat başını omzundan koparmak üzere palasını kaldırmış; ama o sırada yaşlı bir kadın kralın yanına yaklaşmış ve ona "Ey zamanın kralı, daha şimdiden yüz kelle kesilmiş bulunuyor; leğen kanla doldu! Geride kalmış bulunan bu genç Müslümanı esirgemek gerek! Onu bana verin de kilise hizmetlerinde kullanayım!" demiş. Kral da "Mesih adına, doğru söylersin! Yüz kelle vuruldu ve havuz kanla doldu. Peki, sen bunu al ve kilise hizmetinde kullan!" diye haykırmış. Ve kilisenin baş muhafızı olan yaşlı kadın krala teşekkür etmiş; ve kral ecenin kan havuzunda vaftiz merasimini düzenlemek üzere vezirleriyle oradan ayrılırken, o da genç Nur'u birlikte götürmüş. Ve onun güzelliğiyle büyülenerek Nur'u gecikmeksizin kiliseye sokmuş.

Orada, yaşlı kadın Nur'a soyunmasını emretmiş; ve ona uzun siyah bir urba, bir rahip kukuletası ve bu kukuletayı gizleyecek büyük bir siyah örtü ve de bir boyun atkısı ve bir kemer vermiş. Ve bunları nasıl kullanacağını göstermiş olmak için kendi elleriyle onu giyindirmiş; üzerine düşen kilise hizmetlerinin neler olduğunu da anlatmış. Ve o günü izleyen yedi gün süreyle çalışmasını izlemiş ve yeterliğini onaylamış; oysa Nur, inançsızların hizmetinde böylesine bir görev alma zorunluluğundan, inanç dolu yüreğinin sızladığını hissediyormuş.

Yedinci günün sonunda yaşlı kadın Nur'a "Bil ki oğlum, birkaç dakika sonra kanda vaftiz edilmiş olan Meryem Ece bütün gece ibadet etmek ve böylece geçmişindeki eylemlerini bağışlatmak üzere kiliseye gelecek. Onun gelişinden seni haberli kılıyorum; çünkü ben gidip yatacağım; sen de onu kapıda bekleyecek ve senden dilediği hizmeti görecek ve eski günahları nedeniyle vicdan azabından bay-

gın düşmesi halinde beni çağıracaksın. İyice anladın mı?" demiş. Gözleri kıvılcımlar saçan Nur da "Anladım, efendim!" cevabını vermiş.

Tam o sırada, baştan başa siyahlara bürünmüş, yüzü de siyah bir peçeyle örtülmüş Meryem Ece, kilisenin dehlizinde belirmiş; giysilerinden dolayı bir rahip sandığı Nur'un önünde yerlere kadar eğildikten sonra, yaşlı muhafızın kendisine kapısını açtığı kiliseye girmiş ve ağır aksak bir adımla, görünüşü karanlık olan içerlek bir tür dua yerine yönelmiş. O zaman, yaşlı kadın, onu ibadetinde rahatsız etmemek için çabucak oradan çekilmiş; ve Nur'a kapıyı gözetmesini yeniden iyice tembihledikten sonra, odasına uyumaya çıkmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Üçüncü Gece Olunca

Demiş ki:

... Odasına uyumaya çıkmış.

Nur, yaşlı kadının uyurken bir dev gibi horladığını işitince, kiliseye kayarak girmiş ve ateşlerde kahrolası kâfir suretleri önünde yanan küçük bir lambanın aydınlattığı dua yerinde bulunan Meryem Ece'nin bulunduğu yana doğru yönelmiş. Ve yavaşça bu dua yerine sokulmuş ve titreyen bir sesle "Ben Nur'um, ey Meryem!" demiş. Ece, sevgilisinin sesini tanıyarak ilkin düş gördüğünü sanmış; sonra, onun kollarına atılmış. Ve ikisi birden, heyecanın sınırında, uzun zaman sessizce öpüşmüşler. Ve konuşabilecek hale gelince, karşılıklı olarak, ayrıldıkları günden o zaman kadar başlarına gelenleri birbirlerine anlatmışlar. Ve birleşmelerini sağlayan Tanrı'ya şükürler etmişler.

Bunu izleyerek, ece, bu kavuşma anını kutlamak için sonsuza dek yitirdiği bakireliğini hatırlatsın diye annesinin giymeye zorladığı matem giysilerini çıkarmış. Ve tamamıyla soyunup Nur'un dizlerine oturmuş; o da kendi bakımından üzerinden Hristiyan giysilerini ve alametlerini çıkarmış bulunuyormuş. Ve bütün gece, şehvetin her çeşitteki zevklerini hiçbir engel tanımadan tadarak ve azgın aşkın en tartışmasız alametlerini karşılıklı olarak göstererek, birbirlerine bağlılıklarını sürdürmüşler. Ve Nur, o anda, kendisinde öylesine yoğun bir güç hissetmiş ki, birbiri ardından, durmaksızın, patrikleriyle birlikte bin kişiyi öldürebilirmiş! Allah inançsızları kahretsin ve kendisine gerçek bir inançla bağlananlara güç ve cesaret versin!

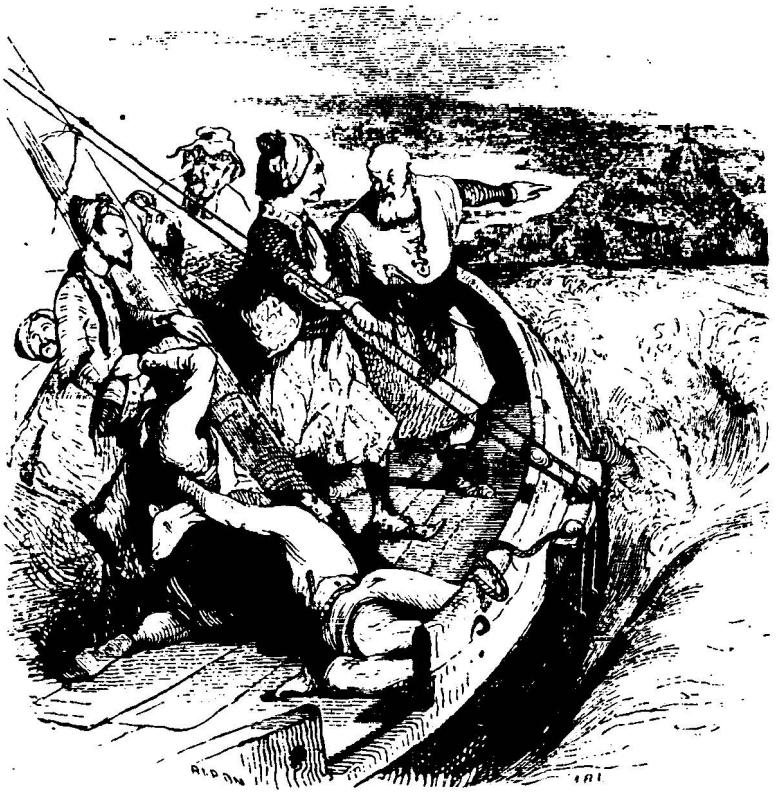
Şafağa doğru, kilisenin çanları inançsızlara ilk çağrıda bulunurken, Meryem Ece, çabucak matem giysilerine bürünmeye başlamış; ama ne kadar acı gözyaşları pahasına! Nur da inançsızların giysilerine bürünmüş. İnsanın vicdanının derinliğini gören Tanrı bu kıyıcı zorunluluktan dolayı onu bağışlasın! Ama çekilmeden önce ve onu son bir kez kucakladıktan sonra, ece, Nur'a "Şimdi sen, ey Nur, burada yedi gün kaldığına göre, bu kilisenin yanını yöresini iyi bilirsin, değil mi?" diye sormuş. Nur da "Evet, sultanım!" yanıtını vermiş. Ece "Öyleyse, sözlerimi iyi dinle ve aklında tut! Gerçekten bir tertip düzenledim kafamda; bu tertiple bu ülkeden sonsuza dek kaçıp uzaklaşacağız. Bunun için yarın, gece olunca, kilisenin denize bakan yanındaki kapıyı açman ve gecikmeksizin sahile inmen yetecek! Orada on tayfası bulunan küçük bir gemi bulacaksın; kaptanı senin geldiğini görünce, çabucak elini uzatacak! Ama ilkin sana adınla seslenmesini bekle; ve de sakın acele etme! Bana gelince, benim hakkımda hiçbir tedirginlik duyma! Ben hiçbir güçlüğe uğramadan gelir, seni bulurum. Tanrı bizi kendi elleriyle kurtaracaktır!" demiş; sonra onu terk etmeden önce "Ve de sakın, bu papazlara harika bir oyun oynayıp onların kiliselerini soyarak, hazinelerinde yükte yeğni pahada ağır ne bulursan boşaltarak alıp götürmeyi ihmal etme! Zaten bu hazinede bulunan altınlar, onların düzmece hizmetlerine karşılık olarak bağış şeklinde inançsızlar tarafından kendilerine sunul-

muştur!" diye eklemiş. Ve ece, Nur'a söylediklerini sözcüğü sözcüğüne tekrarlattıktan sonra, üzgün gözlerle saraya, pişmanlık ve kendini tutma yeminleri yaptırmak üzere onu bekleyen annesinin yanına gitmiş! Allah inananları, sağlıklı olmayan kendini tutmalardan ve yakınlarına işleyeceği kötülüklerin pişmanlıklarından korusun! Âmin!

Böylece, ertesi akşam, gece olup da kilisenin yaşlı bakıcısının müthiş horultularını işitince, Nur, alt kattaki hazinenin tüm değerli eşyasına el koymuş ve çekmecelerde bulunan patrikliğin altın ve gümüşleriyle birlikte papaz giysisinin içine doldurmuş. Ve inançsızların bu ganimetleriyle kendisine tarif edilen kapıdan dışarı çıkıp deniz kıyısına ulaşmış. Ve orada, ecenin kendisine sözünü ettiği gemiyi bulmuş; kaptan da adını andıktan sonra ona elini uzatmış; ve onu yanındaki değerli eşyayla birlikte tüm samimiyetiyle gemiye almış. Ve hemen yola çıkma buyruğu vermiş.

Oysa, tayfalar, kaptanlarının kendilerine verdiği buyruğu dinleyeceklerine ve gemiyi kıyıdaki direğe bağlayan palamarları çözecek yerde, mırıldanmaya başlamışlar ve içlerinden biri sesini yükselterek kaptana "Ey kaptan, sen de biliyorsun ki, biz, efendimiz kralın gemimize yarın sabah binecek vezirini de alarak Meryem Ece'yi kaçıracakları tehdidinde bulunan Müslüman korsanları izlemek üzere değişik bir emir almıştık!" demiş. Ama kaptan, bu direniş karşısında hiddetin sınırında hiddetlenerek "Kim benim emirlerime karşı durmaya cesaret ediyor?" diye haykırmış. Ve kılıcını savurarak, bir vuruşta, konuşanın kellesini uçurmuş. Ve kılıç, gecenin koynunda, kanla kızıllaşmış bir meşale gibi parlamış. Ama bu sertlik eylemi, katı kişiler olan öteki tayfaları mırıldanmaktan alıkoymamış. Bu yüzden, göz açıp kapayasıya kadar geçen bir sürede, birbirinin ardından onu da, omuzlarından başları fırlayarak yaşamını yitirmiş. Ve kaptan leşlerini ayaklarıyla iterek denize atmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

Ve kaptan leşlerini ayaklarıyla iterek denize atmış.

Bu iş bitince, Nur'a dönmüş ve yanıt gerektirmeyen bir konuşma tonuyla, ona "Yallah! Haydi gidiyoruz! Palamarları çöz, yelkenleri aç ve halatları çevir; ben de dümene geçeyim!" demiş. Nur da korkunç kaptanın etkisinde kalarak ve zaten kendini koruma imkânı

da bulunmadığından itaat etmek zorunda kalmış; gemi hizmetlerinin acemisi olduğu halde, elinden geldiğince işleri görmeye çalışmış. Ve küçük gemi, dümendeki kaptanın marifetli elleriyle, tüm yelkenleri fora, denize doğru açılmış ve uygun bir rüzgâra kapılarak İskenderiye burnuna doğrulmuş.

Bütün bu zaman süresince, zavallı Nur, içinden sızlanıp duruyor, kıvılcımlar saçan gözlerle kendine bakan sakallı kaptanın önünde açıkça şikâyet etmeyi göze alamıyor; ve kendi kendine "Sıkıntılarımın bittiğini sandığım bir sırada başıma bu felaket çöktü! Ve her felaket bir öncekinden daha beter oluyor! Bütün bunları keşke daha önceden bilebilseydim! Sonra bu vahşi herifle ben ne olacağım? Kuşkusuz ellerinden sağ salim kurtulamayacağım!" diyormuş. Ve bütün gece, yelkenleri ve palangaları gözeterek bu kederli düşüncelere kendini kaptırmayı sürdürmüş.

Ertesi sabah, yeni tayfalar almak üzere karaya çıkabilecekleri bir kent gördüklerinde, kaptan sanki büyük bir tedirginliğin pençesindeymişçesine erkenden kalkmış ve sarığını yere çalmış! Sonra, şaşa kalan Nur, hiçbir şey anlamadan ona bakmakta olduğu sırada, kahkahalarla gülmüş ve iki eliyle sakallarını ve bıyıklarını yolmuş; ve birdenbire, denizde yükselen ay kadar güzel genç bir kadına dönüşmüş. Ve Nur, Meryem Ece'yi tanımış. Ve bir kez heyecanı yatışınca ayaklarına kapanmış ve hayranlığın ve sevincin sınırında, ona, tayfaların omuzlarından başlarını o denli kolaylıkla uçuran o müthiş kaptandan ne kadar çok korkmuş olduğunu itiraf etmiş. Meryem Ece de, onun bu korkusuna kahkahalarla gülmüş; ve birbirlerini kucakladıktan sonra, kentin limanına girmek için her biri kendine düşen görevleri yapmışlar. Ve bir kez karaya çıkınca, çok sayıda yeni tayfa tutup yeniden denize açılmışlar. Ve gemi yüzdürmekten iyi anlayan ve deniz yollarını ve rüzgârların ve akıntıların dönüşümlerini bilen Meryem Ece, tüm yolculuk boyunca, gündüzün, gerekli bütün emirleri vermeyi sürdürmüş. Ama, geceleyin, sevdiceği Nur'un yanına yatmayı savsaklamamış ve denizin serinliğinde, çıplak göğün

altında, aşkın tüm şehvetini tatmaktan geri kalmamış. Tanrı onları koruyup sakınsın ve üzerlerindeki lütuflarını arttırsın!

Tanrı onlara, yolculuğun sonuna kadar, kazasız belasız bir seyir öngördüğünden, İskenderiye'nin Mat Sütunu'nu seçebilmişler. Ve gemi limana demir attıktan ve gemi adamları karaya çıktıktan sonra, Nur, Meryem Ece'ye "İşte sonunda Müslüman topraklarına ulaştık. Beni burada sadece bir dakika bekle, kente uygun şekilde girebilmen için sana her şeyi alıp geleyim; çünkü görüyorum ki, ne giysilerin, ne örtün ne de pabuçların var!" demiş. Meryem de "Evet, gidip bana bütün bunları satın al, ama sakın gecikme!" demiş. Nur da bu eşyaları satın almak üzere karaya çıkmış. İşte onların durumu böyleymiş.

Ama Konstantiniye Frenklerinin kralına gelince, o da şöyle! Meryem Ece'nin geceleyin yola çıkmasının sabahında, kızının ortadan kaybolduğunu gelip kendisine bildirmişler. Büyük Patrikliğin kilisesine ibadet için gitmiş bulunduğundan başka da bir şey söyleyememişler. Ama aynı anda yaşlı bakıcı gelip genç kilise hademesinin de kaybolduğunu bildirmiş; ve bunları hemen izleyerek geminin yola çıktığı ve kıyıda, başları uçurulmuş yatan on tayfanın ölümü de öğrenilmiş. Ve Frenklerin kralı, içinde yoğun bir hiddet kaynayarak, bir saat kadar düşünmüş ve "Gemim ortadan kayboldu ise, onu kızımın alıp götürmüş olduğundan kuşku yok!" demiş. Ve hemen orada, liman başkanı ile kör ve topal veziri çağırtmış ve onlara "Ne olup bittiğini öğrendiniz herhalde! Hiç kuşku yok ki, kızım, ırzına geçenleri bulmak üzere Müslüman ülkelerine gitti. Eğer siz onu, ölü ya da diri, alıp geri getirmezseniz, sırası geldiğinde, sizi bekleyen kazıktan asla kurtulamazsınız! Haydi şimdi gidin!" demiş.

O zaman kör ve topal yaşlı vezir ile liman başkanı, çabucak bir gemi donatmışlar ve hiç gecikmeden, İskenderiye'ye yelken açmışlar ve iki kaçağın ulaştığı sırada onlar da limana ulaşmışlar. Ve hemen limana demirlenmiş bulunan küçük gemiyi tanımışlar. Ve hiç-

bir kuşkuya mahal kalmaksızın, Meryem Ece'nin güvertede bir halat yığını üstünde oturmakta olduğunu görmüşler. Ve hemen gemiden silahlı tayfaları taşıyan bir kayık indirterek ansızın ecenin gemisine saldırtmışlar ve onu yakalatmayı başarmışlar; ve de ağzı tıkaçlı olarak kendi gemilerine taşıtmışlar; sonra da küçük gemiyi ateşe vermişler. Zaman yitirmemek için hemen denize açılmışlar ve burnu dönerek Konstantiniye'ye yönelip hiçbir sıkıntı çekmeksizin oraya ulaşmışlar. Ve gidip çabucak Meryem Ece'yi kral babasına teslim etmişler...

Anlatısının bu [redacted] Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz [redacted] Gece Olunca

Demiş ki:

Ve gidip çabucak Meryem Ece'yi kral babasına teslim etmişler.

Frenklerin kralı, kızının içeriye girdiğini görünce ve gözleri onun gözleriyle karşılaşınca, duygularının şiddetlenmesini engelleyememiş ve tahtının üzerinden eğilerek yumruğunu ileri fırlatıp ona "Allah belanı versin senin, alçak kız! Sen, hiç kuşkusuz, babanın konutunu terk edip mührünü kıran inançsızları bulmaya gitmek için atalarından kalan inancını terk ettin! Hristiyanlık adına ve ırkımızın onuruna sürdüğün lekeyi ancak ölümün temizleyebilir! Ah! Alçak! Kendini kilisenin kapısına asılmaya hazırla!" diye haykırmış. Ama Meryem Ece, perişan olmaktan uzak "Sen benim açık kalpliliğimi bilirsin, baba! Ben senin düşündüğün suçu işlemiş değilim! Güneşin ışınlarıyla ısıttığı ve erkekleri yiğit ve erdemli olan bir ülkeye dönmüşsem, bununla hangi suçu işlemiş oluyorum? Burada kalıp da papazlar ve hadımağaları arasında ne yapacaktım yani?" di-

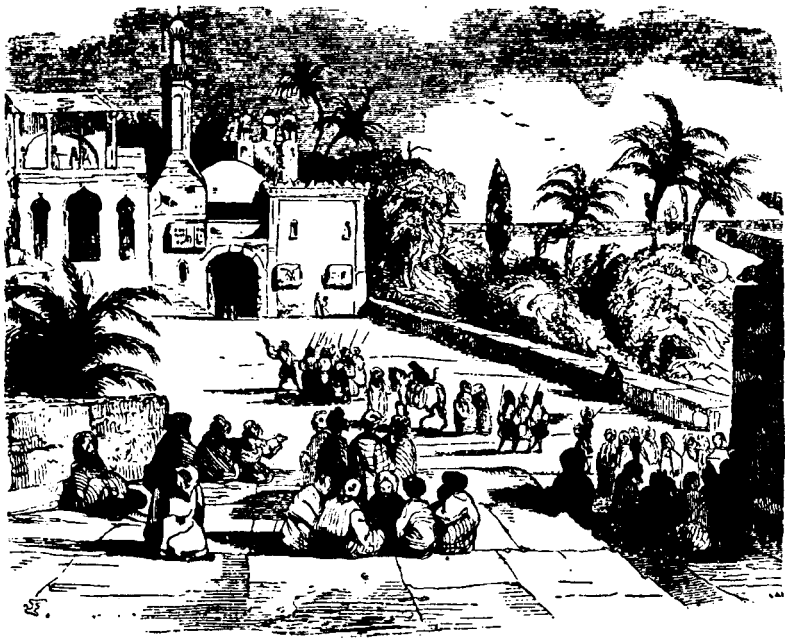
ye yanıt vermiş. Bu sözleri işitince kralın hiddeti son sınırına dayanmış ve cellatlarına "Bu iğrenç kızı gözümün önünden götürün ve en korkunç ölümle canını alın!" diye haykırmış.

Cellatlar çabucak ecenin üzerine atılıp onu yakalamak isterlerken, kör ve topal vezir topallayarak tahtın önüne kadar gelmiş; ve kralın önünde yeri öptükten sonra, ona "Ey zamanın kralı, ecenin öldürülmesinden önce, kölenin bir ricada bulunmasına izin ver!" demiş. Kral da "Konuş ey sadık vezir, ey Hristiyanlığın direği!" demiş. Vezir de "Bil ki, ey kral, sefil kölen çok uzun zamandır senin kızının büyüsüne kendini kaptırmıştır. İşte bunun için onu öldürtmemeni ve tahtına ve Hristiyanlığın yararlarına bağlılığının pek çok kanıtının tek ödülü olarak, onu eşim olsun diye bana vermeni senden rica ediyorum. Ve zaten ben o denli çirkinim ki, benim için ödül olan şey, aynı zamanda, ecenin hataları için verilecek ceza olacaktır! Dahası, sarayımın derinliklerinde onu saklamakla da kendimi görevli bileceğim ve bundan böyle kaçmasına ve Müslümanca girişimlerde bulunmasına da engel olacağım!" demiş.

Yaşlı vezirin bu sözlerini işiten kral "Bunda bir uygunsuzluk yok! Ama, ey zavallı, cehennem ateşleriyle tutuşmuş o sönmeyen ocağını ne yapacaksın? Sen bu evlenmenin boynuzlatıcı sonuçlarından korkmuyor musun, Mesih aşkına? Ben, senin yerinde olsam, böylesine ağır bir sorunu düşünmek için bir saat parmağımı ağzımdan çıkarmazdım!" demiş. Ama vezir "Mesih aşkına! Bu konuda hiç hayale kapılmam ve durumun ağırlığını da hiç görmezlikten gelmem! Ama eşimin aşırı ayıplanacak durumlara düşmemesi için oldukça bilgelikle davranmayı bilirim!" diye yanıt vermiş. Frenklerin kralı, bu sözleri işitince, kahkahadan kırılarak tahtının üzerinde sarsılıp durmuş ve yaşlı vezire "Ey topallayan peder, ben, daha çok, senin başının üzerinde iki fildişinin çıkmasından korkmaktayım! Ama senin, şayet kızım sarayından kaçar da, bizim adımıza leke sürecek bir başka serüven daha yaşarsa, başının omuzlarından sıçrayacağını

da bilmeni isterim! Ancak bu tek koşulla sana kızımı vermeye razı olurum!" demiş. Yaşlı vezir de şartı kabul edip kralın ayaklarını öpmüş.

Hemen rahipler, keşişler ve patrikler ve de Hristiyan kilisesinin öteki saygın kişileri bu evlilikten haberli kılınmış. Ve bu durum fırsat sayılarak sarayda büyük şölenler verilmiş. Merasimler bitince, nefret uyandıran yaşlı vezir ecenin odasına girmiş. Allah görkemliliği çirkinliğin saldırısından esirgesin! Ve bu pis kokulu domuzun, temiz şeyleri kirletmeden önce Allah canını alsın!

Ama onun başına gelenlere yeniden döneceğiz! Ecenin donanması için gerekli şeyleri satın almak üzere karaya çıkan Nur'a gelince, örtüler, giysiler ve limon sarısı bir çift pabuçla geri dönünce, liman üzerinde gidip gelen büyük bir kalabalık görmüş. Bunun nede-

nini sorunca, ona bir Frenk gemisinin adamlarının gelip ansızın pek uzakta olmayan bir gemiyi ele geçirerek orada bulunan bir genç kadını kaçırdıktan sonra gemiyi yaktığını anlatmışlar. Bu haberi duyan Nur'un rengi atmış ve kendinden geçerek yere devrilmiş.

Bir süre geçip baygınlıktan kurtulunca, orada bulunanlara acıklı serüvenini anlatmış. Ama onu burada anlatmanın yararı yok. Orada bulunanların hepsi, onun davranışını ayıplamış ve ona binbir sitemde bulunmuş ve kendisine "Sen layığını bulmuşsun! Neden onu yalnız bırakıp da gittin? Ne gereği vardı da, gidip ona bir örtü ve limon sarısı pabuçlar aldın? Sanki eski giysileriyle karaya çıkamaz mıydı? Ve beklerken, yüzünü bir parça yelken beziyle ya da başka bir kumaşla örtemez miydi? Evet, vallahi, sen layığını bulmuşsun!" demiş.

Tam bu sırada, Nur ile ecenin, ilk rastlaşmalarında kaldıkları hanın sahibi olan şeyh çıkagelmiş. Zavallı Nur'u tanımış ve onu bu denli acıklı bir durumda görünce, nedenini sormuş. Ve öyküsünü öğrenince, kendisine "Kuşkusuz! Örtü sağlamak tümüyle gereksizdi, yeni giysilerle sarı pabuçlar da öyle! Ama, bundan daha fazla söz etmek de yersiz oluyor. Sen benimle gel, oğlum! Sen gençsin daha! Oturup bir kadın uğruna ağlayıp umutsuzluğa düşeceğine, gençliğinden ve sağlığından yararlanmaya bak! Gel! Güzel kadınların ırkı henüz ülkemizde tükenmedi! Sana işinin ustası güzel bir Mısırlı kız buluruz; hiç kuşkusuz, zararını giderir ve bu Frenk ecesini yitirmen dolayısıyla seni avutur...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"Sana işinin ustası güzel bir Mısırlı kız buluruz; hiç kuşkusuz, zararını giderir ve bu Frenk ecesini yitirmen dolayısıyla seni avutur!" demiş. Ama Nur, ağlamayı sürdürerek "Yo, vallahi, benim iyi yürekli amcam, hiçbir şey yitirdiğim ecenin yerini tutamaz ve acımı unutturamaz!" diye yanıt vermiş. Şeyh "Ama öyleyse şimdi ne yapacaksın? Gemi eceyle birlikte uzaklaştı, gözyaşların neye yarar ki?" diye sormuş. O da "İşte bunun için Frenklerin kralının kentine dönmek ve sevgilimi oradan koparıp gelmek istiyorum!" demiş. Şeyh "Ah, oğlum, atak yüreğinin dediklerine kulak asma! İlk kez onu geri getirmeyi başardınsa da ikinci bir girişimden sakın! Unutma ki, atasözü 'Her düştüğünde testi kırılmaz sanma!' demiştir" demiş. Ama Nur "Sana teşekkür ederim amca, sakınmam için verdiğin nasihatlardan dolayı! Ama beni hiçbir şey korkutmuyor ve de aziz canımı feda etsem de, sevdiğimi yeniden kazanmak için yola çıkmaktan beni hiçbir şey alıkoyamaz!" diye yanıt vermiş. Ve talihin hükmüyle, o sırada limanda Frenk adalarına doğru yelken açmak üzere olan bir gemi bulunduğundan, genç Nur, ona binmek için acele etmiş; ve gemi hemen demir almış.

Oysa, hanın sahibi şeyh, Nur'a, sonunu düşünmeden kendini tehlikeye atmakta olduğunu söylemekte haklı imiş. Gerçekten, Frenklerin kralı, kızının son serüveninden beri, karada olsun denizde olsun, Müslüman ırkının kökünü kurutmaya Mesih üzerine ve kâfirlerin kitapları üzerine yemin etmiş imiş; ve Müslüman gemilerinin izlenmesi, kıyıların yağma edilmesi ve her yanın harap edilip kıyım ve ölüm saçılması için yüz savaş gemisi donatmış bulunuyormuş. Nitekim Nur'un içinde bulunduğu gemi Adalar Denizi'ne girdiği sırada bu savaş gemilerinden biriyle karşılaşmış; ve tutsak edi-

lerek, tam da tek gözlü vezirle Meryem Ece'nin evlendikleri ilk gün, şenliklerin yapıldığı sırada Frenk kralının limanına getirilmiş. Kral da bu şenliği daha iyi kutlamak ve öcünü gidermek için, bütün Müslüman mahpusların kazığa oturtulması buyruğunu vermiş imiş.

Bu dehşetli buyruk yerine getirilmiş ve tüm mahpuslar, birbiri ardından, düğünün yapılmakta olduğu sarayın önünde kazığa oturtulmuş. Ve kazığa oturtulacak sadece genç Nur kalmış; ve tüm saray halkıyla idamların yerine getirilmesi sırasında hazır bulunan kral, ona dikkatle bakarak "Mesih adına! Bilmiyorum ama, bu genç adamın, daha önce, kilisenin başbakıcısı kadına bağışladığım genç adam olduğunu sanıyorum! Nasıl oluyor da ilk kez yakayı sıyırdıktan sonra bu genç yeniden burada bulunuyor?" demiş. Ve de "Ha! Ha! Onu da kaçtığı için kazıklasınlar!" diye eklemiş. Ama, o anda, tek gözlü vezir ilerlemiş ve krala "Ey zamanın kralı, ben de bir dilekte bulunmak istiyorum! Evliliğimin kutsanması için, üç genç Müslümanın sarayımın kapısında kurban edilmesini adamıştım. Senden, gemi mahkûmları arasından bu üç kurbanı seçmeme izin vermeni ve böylece dileğimi yerine getirme imkânını sağlamanı rica ediyorum!" demiş. Kral da "Mesih, aşkına! Senin böyle bir adağın olduğunu bilmiyordum! Yoksa sana üç değil, otuz mahpus bağışlardım. Ama elimde sadece bu kaldı; başkalarının da gelmesini beklerken, al götür bunu!" demiş. Vezir de Nur'u alıp sarayının eşiğini kanıyla sulamak niyetiyle birlikte götürmüş; ama, üç Müslümanın birden kanını akıtmadıkça adağının tam olarak yerine gelmeyeceğini düşünerek Nur'u, her yanına zincir vurdurarak sarayının ahırına attırmış. Ve iki kurban daha gelinceye kadar, onu bekletirken, açlık ve susuzlukla işkence etmeyi de kafasına koymuş.

Tek gözlü vezirin ahırında, Arabistan'ın en soylu ırkından, soy kütüğü boyunlarındaki firuze ve altından yapılan zincire bağlanmış bir mahfazada bulunan mucizevi güzellikte, birbirinin ikizi iki at bulunuyormuş. Bunlardan biri bir güvercin kadar beyaz olup adı Sa-

bık, diğeri de bir karga kadar siyah olup adı Lahik[1] imiş. Ve bu iki harika at, Frenkler kadar Araplar nezdinde de ünlü imiş ve de kralların ve sultanların kıskançlığını kışkırtıyormuş. Bununla birlikte, bu atlardan birinin gözünde bir leke varmış; ve en usta baytar bile bunu kaybetmekte başarı gösterememiş imiş. Bilim ve tıptan çok iyi anlayan tek gözlü vezirin kendisi de onu iyileştirmeye çalışmışsa da, hayvanın derdini çoğaltmaktan ve lekenin donukluğunu arttırmaktan başka bir şey yapamamış.

Nur, vezir tarafından getirilip ahıra ulaşınca, atın gözündeki lekeyi fark etmiş ve gülmeye başlamış. Vezir onun böyle güldüğünü görünce, kendisine "Ey Müslüman, bilirim ki senin ırkından olan kişiler atlar üzerinde çok bilgilidir ve onlara bakmayı bizden daha iyi bilirler! Yoksa bundan dolayı mı gülüyorsun?" demiş. Nur da, baytarlık mesleğini üstün düzeyde bildiğinden "Söylediğin gibidir! Tüm Hristiyan ülkesinde, bu atı iyileştirebilecek birisi yoktur! Ama, ben, bunu yapabilirim! Eğer, yarın atını, gözleri bir karacanın gözleri kadar sağlıklı bulursan, bana ne verirsin?" demiş. Vezir "Sana canını ve özgürlüğünü bağışlarım ve ahırlarımın amiri ve sarayımın baytarı yaparım!" diye yanıt vermiş. Nur "Bu durumda, bağlarımı çöz bakalım!" demiş. Vezir, Nur'un kollarını bağlayan zincirleri çözmüş; ve Nur, hemen, birer parça iç yağı, balmumu, kireç ve sarmısak almış; bunları birbirine karıştırmış ve soğanla yoğurarak yoğun bir sıvı haline getirmiş ve bundan bir yakı yaparak hayvanın hasta gözüne koymuş. Sonra gidip ahırdaki kuru tahtada yatmış ve tedavinin sonucunu Tanrı'ya emanet etmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

1 *Sabık:* Eski; *Lahik:* Yenisi anlamında. (Ç.)

Demiş ki:

Sonra gidip ahırdaki kuru tahtada yatmış ve tedavinin sonucunu Tanrı'ya emanet etmiş.

Ertesi sabah tek gözlü vezir, topallayarak gelip kendisi yakıyı hayvanın gözünden kaldırmış. Ve atın gözünün, sabahın ışığı kadar açık ve temiz olduğunu görünce, şaşkınlığı ve sevinci son sınırlarına ulaşmış. Ve taşkınlığı o hale gelmiş ki, Nur'a sırtından çıkardığı latasını giydirmiş ve onu hemen orada ahırlarının amiri ve sarayının baş baytarı yapmış. Ve ona, oturacak yer olarak, ahırlarının üzerinde, kendi dairelerinin bulunduğu sarayın tam karşısında ve arada sadece bir avluyla ayrılan bir daire ayırmış. Ve sonra eceyle olan evlilikleri dolayısıyla verilen şenliklere katılmaya gitmiş. Ama insanın asla bahtından kaçamayacağını bilmiyormuş ve gelecek kuşaklara örnek oluştursun diye talihin önceden sakladığı darbelerin neler olacağından haberi yokmuş.

Böylece şenliklerin yedinci günü gelip çatmış ve o gece yaşlı ve çirkin vezir kem gözden korunası eceye sahip olmak üzere gerdeğe girecekmiş. Tam o sırada ece, kollarını pencereye dayayarak, uzaktan, son gürültüleri ve onuruna koparılan haykırışları dinliyormuş. Ve, üzgün, bekâretinin çiçeğini koparan güçlü ve yakışıklı sevgilisi Nur'u düşlüyormuş. Ve de onun anısıyla ruhunda derin bir keder dalgalanıyor ve gözlerinden yaşlar sızıyormuş. Kendi kendine "Kuşkusuz! O nefret verici ihtiyarın yanıma yaklaşmasına hiç izin vermeyeceğim! Böyle olacağına onu öldürür, kendimi de pencereden denize atarım!" diyormuş. Ve bu acı düşünceler içini sardığı sırada, penceresini altında, akşamın alacasında, bir gencin, sevgililerin ayrılığı üzerine Arapça şarkılar okuduğunu duymuş. Bu, o sırada, iki ata günün son bakımlarını yapıp bitiren sonra da kendi dairesine çekilip

aynı şekilde pencereye dirseklerini dayayarak sevgilisini hayal eden Nur'un ta kendisiymiş. Ve de şairin şu dizelerini okuyormuş:

> Ey kaybolan mutluluk! Seni, evimizden uzakta, kıyıcı bir ülkede aramaya geldim ya da seni yeniden bulma düşlerine kendimi kaptırdım! Yazık, yazık bana!
> Uzaklarda, bir flavta hıçkırıyor; bir ut da uyumlu sesleriyle ona yanıt veriyor; ikimizi düşünürken gözlerim ıslanıyor! Yazık, yazık bana!

Meryem Ece sevgilisinin sadık aşkının duyarlığını anlatan bu şarkısı işitince, hemen onun sesini tanımış ve heyecanın sınırında heyecanlanmış. Ama bilge ve uyanık olduğundan yöresini çeviren hizmetçilerin önünde sırrını açığa vurmamak için kendini tutmayı bilmiş ve ilkin onları dağıtmakla işe başlamış. Sonra bir kâğıt ve bir kalem almış ve şunları yazmış:

> Yüce ve acıması bol Tanrı adına! Tanrı'nın Barışı, Merhameti ve Kutsaması senin üzerine olsun, ey Nur!
> Sana esiren Meryem'in seni selamladığını ve seninle birleşmek için yanıp tutuştuğunu bildiririm! Bundan dolayı sana söyleyeceğini iyice dinle ve dediklerimi yerine getir!
> Gecenin ilk saatleri âşıkların saatidir; iki yarış atı Sabık ve Lahik'i al ve onları, kent dışına çıkar; Krallık Kapısı'nın ardına götür ve beni orada bekle! Şayet sana atları nereye götürdüğünü sorarlarsa, gezdirmeye götürdüğünü söylersin!

Sonra bu mektubu katlamış, ipek bir mendilin içine sıkıştırmış ve mendili pencerede, Nur'dan yana sallamış. Ve onun mendili gördüğünü ve yaklaştığını anlayınca, onu pencereden dışarı atmış. Nur da onu almış, açmış; ve içinde bulduğu mektubu okumuş; sonra da, okuduklarına uyacağı anlamında, dudaklarına ve alnına götürmüş. Ve çabucak ahıra doğru yollanmış ve orada büyük bir sabırsızlıkla

ece olmasını beklemiş. O zaman iki soylu atı eyerlemiş ve onu yolda tedirginliğe uğratacak hiç kimse görmeksizin kentin dışına çıkarmış. Ve Krallık Kapısı'nın ardında iki atı dizginlerinden tutarak eceyi beklemiş.

Tam o sırada şenlikler bitmiş ve onca çirkin ve nefret verici olan yaşlı tek gözlü, yapacağı işi görmek üzere ecenin odasına girmiş bulunuyormuş. Meryem Ece de onun içeri girdiğini, korkudan titreyerek görmüş. Görünüşü o denli iticiymiş! Ama uygulanacak bir tertibi olduğundan, başarı sağlamak için duyduğu nefrete egemen olmaya çalışmış ve vezirin onuruna ayağa kalkarak onu divanda yanında oturmaya çağırmış. Yaşlı topal ona "Ey sultanım, sen Batı'nın ve Doğu'nun incisisin! Ben de ayaklarının altına serilmek isterdim!" demiş. Ece de yanıt olarak "Öyle olsun! Ama şimdi övgüleri bırakalım! Hani yemek nerede? Öyle acıktım ki! Her şeyden önce oturup bir şeyler yemeliyiz!" diye yanıt vermiş.

Yaşlı adam hemen esireleri çağırmış ve bir anda, havada uçan, denizde yüzen, karada koşan ve ağaçlarda biten, tarhlardaki çalılıklarda yetişen ne varsa; hepsinden oluşan nefis ve güç bulunur yiyeceklerle sofra donatılmış. Ve ikisi birden birlikte yemeye koyulmuşlar; ece kendini zorlayarak ona eliyle lokmalar sunmuş; yaşlı adam da onun ilgisinden büyük sevinç duymuş, yüreği ferahlamış ve maksadına düşünemeyeceği kadar kolaylıkla erişeceğinden kendini kutlamış. Ama birdenbire, sırtüstü düşerek, kendini bilmeksizin tepe taklak olmuş. Çünkü ece, onun bardağına gizlice bir fili, boyunu enine sokarak devirecek kadar etkin bir tutam Fas bhank'ı atmış bulunuyormuş. Saflığın çirkinlikle kirlenmesine izin vermeyen Tanrı'ya şükürler olsun...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

... Bardağına gizlice bir fili boyunu enine sokarak devirecek kadar etkin bir tutam Fas bhank'ı atmış bulunuyormuş. Saflığın çirkinlikle kirlenmesine izin vermeyen Tanrı'ya şükürler olsun!

Meryem Ece, vezirin şişmiş bir domuz gibi yuvarlandığını görünce, hemen o saat ve o anda ayağa kalkmış, değerli taşlar ve mücevherle dolu iki torbayı yanına almış, arslanların kanıyla sulanmış bir kılıcı asıldığı yerden indirip onu kemerine takmış, büyük bir örtüye bürünerek, bir urganın yardımıyla pencereden avluya kaymış; fark edilmeksizin saraydan çıkıp Kral Kapısı doğrultusunda koşarak, hiçbir engele uğramadan oraya ulaşmış. Ve Nur'u görür görmez, ona doğru koşarak, onun kendisini öpmesine bile zaman bırakmadan Lahik ata binmiş ve Nur'a "Sen de Sabık'a binip beni izle!" diye haykırmış. Nur da, her türlü düşünceyi kafasından çıkararak ikinci atın sırtına atlamış ve çoktan uzaklaşmış bulunan sevgilisine ulaşmak için dört nala kaldırmış. Böylece bütün gece, şafak sökünceye kadar yol almışlar.

Ece, kendileriyle onları izleyebilecek olanlar arasında epeyce büyük bir mesafe bulunduğuna hükmederek biraz dinlenip iki soylu atı da soluklandırmak için bir ara durmaya razı olmuş. Ulaşmış bulundukları yer, yeşil çayırlı, gölgelik, meyve ağaçları, çiçekleri ve akarsularıyla enfes bir yer olduğundan ve havanın serinliği onları huzurlu zevklere çağırdığından, sonunda bu yerin barışçı havasında yanyana oturmuş olmanın büyüsünü duyumsamışlar ve ayrı bulundukları sırada neler çektiklerini karşılıklı olarak birbirlerine anlatmışlar. Ve aynı ırmağın suyunu içtikten ve aynı ağaçlardan topladıkları meyveleri tadıp doyum sağladıktan sonra, abpestlerini almışlar ve birbirinin kollarında, taze, dinlenmiş ve aşkla dolu yatıp uzanmış-

lar. Ve bir hamlede cinsel sakınımla geçen tüm zamanı kapatacak şekilde sevişmişler. Sonra, havanın ve sessizliğin tatlılığına kapılarak sabah yelinin okşayışları içinde uykuya dalmışlar.

Ve böylece günün ortasına kadar uyuyakalmışlar ve ancak toprağın binlerce at nalıyla sarsıldığını işittiklerinde uyanmışlar. Ve gözlerini açarak, güneşin bir toz bulutuyla karardığını görmüşler. Bu yoğun toz bulutunun ortasında, fırtınalı bir gökte şimşek çakar gibi parıltılar varmış. Sonra hemen at kişnemeleri ve silah çatırtılarını ayırt etmişler. Ve bunun, kendilerini izleyen büyük bir ordu olduğunu anlamışlar.

Gerçekten, o günün sabahında, Frenklerin kralı gidip kızı eceden haber almak ve onun hakkında huzurlanmak için üzere çok erken bir saatte kalkmış bulunuyormuş. Çünkü onun, iliği kuşkusuz çoktan kurumuş bulunan bir yaşlı kişiyle kurduğu evliliğin sonun-

dan kaygısız bulunmaktan uzakmış. Ama kızını bulamamış; veziri de duygudan yoksun olarak başı bacakları arasında yerde yatmış görünce şaşkınlığı son kerteyi bulmuş. Ve her şeyden önce ecenin başına ne geldiğini öğrenmek istediğinden, vezirin burnuna sirke akıtmış, o da hemen duyarlığını yeniden kazanmış. Kral, korkunç bir sesle, ona "Ey lanetli, karın olan kızım Meryem nerede?" diye haykırmış. O da "Bilmiyorum, kralım!" diye yanıt vermiş. O zaman kral, öfkeden çıldırarak kılıcını çekmiş ve bir vuruşta vezirin kafasını ikiye yarmış; ve silah parıldayarak çene kemiğinden dışarı çıkmış. Tanrı, onun inançsız ruhunu sonsuza dek Cehennemin sonuncu katında tutsun!

Aynı anda, ahır uşakları çıkagelmiş ve titreyerek krala yeni baytar ile Sabık ve Lahik adlı atların gözden kaybolduğunu bildirmişler. Kral da, kızıyla birlikte ahır amirinin kaçmış bulunduğundan artık kuşku duymamış ve hemen birinciye gelen soylularından üçünü çağırarak onların her birinden, üçer biner adamdan oluşmuş ordularının başında, kızını aramak üzere kendisine eşlik etmelerini istemiş. Ve bu sefere sarayının öteki büyüklerini de katarak, orduların başına geçmiş ve kaçanları izlemeye başlamış. Sonunda söz konusu çayırlıkta onları bulmuş.

Meryem bu ordunun yaklaşmakta olduğunu görünce, ata atlamış ve Nur'a "İsterim ki Nur, sen geride kalasın: çünkü ben, tek başıma, düşmanlarımıza saldıracağım; ve seni ve kendimi, kum taneleri kadar sayılamayacak çoklukta olsalar bile, onlara karşı savunacağım!" diye haykırmış. Ve kılıcını çekerek şu dizeleri doğaçlamadan söylemiş:

İşte bugün, gücümü ve yiğitliğimi göstermek ve biraraya gelmiş düşmanlarımı tek başıma ezmek istiyorum.
Frenklerin savunma dayanaklarını tümüyle yıkacağım ve keskin kılıcım komutanlarının başlarını yaracak.
Atımın rengi gece gibi karadır ve yiğitliğim gün gibi göz kamaştırıcıdır.

Söylediklerimin yerine geldiği bugün görülecektir: Çünkü ben tüm ölümlüler için de tek atlıyım!

Bunu okuyup babasının ordusunun önüne atılmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

Ece, bu dizeleri doğaçlamadan söyleyerek babasının ordusunun önüne atılmış. Kral da gözleri parlak gümüş gibi yuvalarında dönerek, onun yaklaştığını görmüş. Ve "Mesih'e inancım üzerine yemin ederim ki! Bize hücum edecek kadar aklı başından uçmuş!" diye haykırmış. Ve ordularının yürüyüşünü durdurarak kızına tek başına karşı çıkmış ve ona "Ey sapık kız! İşte bana karşı çıkmayı göze alıyor ve Frenk ordusuna saldırır gibi görünüyorsun! Ey akılsız, tüm utancından yüz çevirip atalarının dininden dönüyor ve benim bağışlayıcılığıma sığınmazsan kesin bir ölümün seni beklediğini bilmezlikten mi geliyorsun?" diye haykırmış. Kız da "Geçmiş olanı geri çeviremezsin, işte Müslümanlığın gizi budur! Ben tek Tanrı'ya ve onun elçisi Abdullah'ın oğlu Kutsanmış Muhammet'e inanıyorum! Ve felaket bardağının zehrini içsem de, Mısırlı gence olan bağlılığımdan ve sevgimden asla vazgeçmeyeceğim!" diye cevap vermiş. Bunu söyledikten sonra, ağzından köpük saçan atını, Frenk ordusunun önünde yarım çarklar yaparak oynatmış; ve kıvılcımlar saçan kılıcıyla havayı delerek şu savaşçı kıtaları okumuş:

Savaş gününde çarpışmak ne kadar hoştur! Cesaretin varsa, gel bakalım, ey kötü sürü! Gelin Hristiyanlar, sizi ezecek vuruşlarıma karşı çıkın!

Kesik kafalarınızı toz toprağa daldıracağım ve gücünüzün yüreğine ulaşacağım. Ve konutlarınızın üstünde kargalar ötecek; sizin kahrolduğunuzu bildirecekler! Kılıcımın keskin ağzından acı yudumlar tadacaksınız. Ve kralınıza felaketler bardağını sunacağım; bir daha duru sudan asla zevk almaması için!

Hey! Gelsin karşıma çıksın, içinizde bir yiğit varsa! Gelin kederimi hafifletin, kanınızı içerek acımı dindireyim!

Eğer kanınız korkaklıkla yoğrulmamışsa, kılıcımın ucunun sizi nasıl karşılayacağını görmek için ilerleyin!

İşte gözüpek ece böylesine yiğitlik şarkıları okumuş. Ve atının üzerinde eğilerek onu boynundan öpüp eliyle okşamış ve kulağına "İşte ey Lahik, bugün, senin ırkının ve soyluluğunun görüleceği gündür!" demiş. Ve Arap atı irkilip kişnemiş ve burnundan ateşler saçarak kuzey rüzgârından da ivedi sıçramış. Meryem Ece de, korkunç bir çığlık koparark atını dörtnal sürüp kılıcını savurarak on dokuz atlının birden kafalarını uçurmuş. Sonra yeniden meydanın ortasına dönmüş ve büyük haykırışlarla Frenklere meydan okumuş.

Bunu görünce, kral, ordu komutanı üç soylu saraylıdan Barbut[1] adlı birini çağırmış. Bu, ateş gibi kahredici, gerçekten usta bir savaşçıymış; ve Frenk kralının tahtının en güçlü desteğiymiş; gücü ve yiğitliğiyle onun sarayının ve krallığının en büyüklerinden birincisiymiş; ve silahşörlük onun ruhuymuş. Soylu Barbut, kralının çağrısı üzerine, ateş üzerindeymiş gibi kaynayarak, soylu bir atın sırtında ilerlemiş; bedenini çekirgenin kanatları gibi sımsıkı saran çelik örgülü bir gömlek ve üzeri işlemeli bir zırhla korunmakta imiş. Silahları da, kahredici keskin bir kılıç, bir gemi direğine benzeyen ve

1 Mardrus'te Barbout diye anılan soylu döğüşçü, Mathers'te ve Lippmann'da Bartaud (veya Bartold) olarak geçiyor. (Ç.)

bir vuruşta bir dağı devirebilecek güçte müthiş bir mızrak, dört uzun ve sivri kargı, üstü dik ve sivri çivilerle kaplı korkunç bir topuzdan oluşuyormuş. Ve böylece çelik zırhlı ve saldırı ve savunma silahlarıyla donanmış olarak, bir kuleye benziyormuş.

Kral ona "Ey Barbut, bu doğasından sapmış kızın yaptığı kıyımı görüyorsun! Onu yenip ölü ya da diri getirmek sana düşüyor!" demiş. Sonra onu alacalı bulacalı giysiler giymiş ve başları üzerinde haçlar taşıyan patriklerle kutsatmış; bunlar onun başının üzerine İncil'den dualar okumuşlar ve inançsızlıklarının ve yanılgılarının putlarından başarısı için yardım dilemişler. Ama biz Müslümanlar, sadece güç ve yücelik sahibi Tek Tanrı'ya baş vururuz!

Savaşçı Barbut, haç sancağını kucakladıktan hemen sonra, diliyle inanç sahiplerinin dinine karşı korkunç hakaretler kusarak,

kızgın bir fil gibi savaş alanına atılmış. Allah onun belâsını versin! Ama, kendi bakımından ece de onun üzerine gelmekte olduğunu görmüş ve gürleyerek savaş atı Lahik'i rakibine doğru sürmüş. Ve ikisi, hareket halindeki iki dağ gibi çatışmış, şeytanların gücüyle uluyarak öfkeyle birbirine kafa tutmuşlar. Sonra birbirinden ayrılmışlar ve sonra yeni bir saldırı için kudurganlıkla geri dönmüşler ve seyredenlerin gözlerine şaşkınlık doldurarak büyük bir beceri ve harika bir kıvraklıkla, karşılıklı vuruşmalarla birçok kez birbirlerine saldırmışlar. Ve atların nallarıyla havaya kalkan toz içinde bazen görünmez olmuşlar; bunaltıcı sıcak öylesine güçlüymüş ki, taşlar çalılar gibi tutuşuyormuş. Ve savaş her iki tarafın eşit yiğitliğiyle bir saat sürmüş.

Ama, ilkin soluk soluğa kalan Barbut, işi bitirmek istemiş; ve topuzunu sağ elinden sol eline geçirerek sağ eliyle dört kargısından birini kavramış ve gökgürültüsüne benzer bir haykırışla eceye fırlatmış. Ve silah elinden bakışı kör eden bir şimşek gibi fırlamış. Ama ece, onun gelişini görmüş; yaklaşmasını beklemiş ve kılıcının tersiyle çabucak geri çevirmiş; kargı da ıslık çalarak gidip uzakta bir yerde toprağa gömülmüş. Bütün ordu bunu görmüş ve şaşkınlığa kapılmış.

Bunun üzerine Barbut, ikinci kargıyı almış ve "Vur onu, öldür!" diye haykırarak öfkeyle fırlatmış. Ama, ece, vuruştan sakınmış ve onu da boşa çıkarmış. Üçüncü ve dördüncü kargılar da aynı şekilde boşa çıkmış. Barbut hemen, hiddetten kudurarak ve aşağılanmadan çılgına dönerek, topuzunu sağ eline almış, bir arslan gibi kükremiş ve kolunun tüm gücüyle, düşmanını hedef alarak fırlatmış. Müthiş topuz ağır ağır havayı yarmış ve eğer yiğit kadın onu uçarken yakalamasa ve eliyle tutmasaymış, çaresiz kendisini ezecekmiş. Tanrı onu ustalıkla, düzenle ve güçle donatmış bulunuyormuş. Ve o da karşılık olarak elindeki topuzu geriye fırlatmış. Ve onu izleyenlerin bakışları hayranlıkla kamaşmış. Ve bir dişi kurt gibi, savaşçının üze-

rine saldırarak ve soluğu boynuzlu engereğin ıslığı gibi tıslayarak "Felaket yoldaşın olsun, ey lanetli! Gel de ağır topuz nasıl kullanılırmış öğren...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Onuncu Gece Olunca

Demiş ki:

Ve bir dişi kurt gibi savaşçının üstüne saldırarak ve soluğu boynuzlu engereğin ıslığı gibi tıslayarak "Felaket yoldaşın olsun, ey lanetli! Gel de ağır topuz nasıl kullanılırmış öğren!" diye haykırmış.

Silahşör Barbut, rakibinin topuzu havada yakaladığını görünce, gözlerinin önünde yerin ve göğün yittiğini sanmış. Ve çılgına dönerek, artık tüm cesaretini ve tez kavrarlığını unutarak, atını çevirmiş; ve sırtını kalkanıyla koruyarak kaçmış. Ama yiğit ece, onu yakından izlemiş ve onu gözetleyip ağır topuzu başının üzerinde çevirerek sırtına fırlatmış. Ve çınlayan topuz, mancınıkla fırlatılmış bir kayadan da ağırlıkla kalkana çarpmış. Ve savaşçıyı, dört kaburga kemiğini kırarak atından düşürmüş; Barbut yerde yuvarlanarak kanlar içinde çırpınmış, tırnaklarıyla yerleri eşelemiş. Ölümü de can çekişmeden olmuş; çünkü ölüm meleği Azrail, son saatinde ona yaklaşmış ve yanılgılarının ve inançsızlığının hesabını, tüm gizleri bilen ve duyguları kavrayan Tanrı'ya vermesi için canını almış.

Bunun üzerine Meryem Ece, atını dört nala sürerek, atının karnı boyunca çabucak eğilip yerden rakibinin müthiş mızrağını kaldırmış ve uzaklaşıp bir yerde durmuş. Ve orada, mızrağı yere çakarak toprağa daldırmış ve uysal atını sertçe durdurarak sırtını mızrağa dayayıp babasının tüm ordusuna karşı durmuş. Ve böylece başı yu-

karıda ve meydan okurcasına orada hareketsiz beklemiş. Bu haliyle âdeta atıyla ve yere saplanmış mızrağıyla tek beden haline gelmiş ve bir dağ gibi sarsılmaz ve Talih gibi değişmez kalmış.

Frenklerin kralı, savaşçı Barbut'un böylece öldüğünü görünce, acısı içinde yüzünü yumruklamış, giysilerini yırtmış ve komutanlardan bir diğeri ve Frenkler arasında gözüpekliliği ve teke tek savaşlarda yiğitliğiyle ün salmış olan ve adına Bartus[1] denilen ikinci silahşörü savaşa sürmüş. Ve ona "Ey yiğit Bartus, silah kardeşin Barbut'un intikamını almak sana düşüyor!" demiş. Silahşör Bartus, yerlere kadar eğilerek "İşittim ve itaat ettim!" diye yanıt vermiş. Ve atını savaş alanına sürerek ecenin üzerine saldırmış.

Ama yiğit kadın, her zaman aynı tavır içinde, yerinden kıpırdamamış; ve binek atı da, bacakları üzerinde, destek kemerle berkitilmiş bir köprü gibi sağlam duruyormuş. O sırada kızgın silahşör, atının dizginini özgür bırakmış, ucu bir akrebin kuyruğuna benzeyen kargısını ileri doğru uzatarak dört nala onun üzerine geliyormuş. Kılıçla kargının çatışması ikili bir çatırtı koparmış. O zaman bütün savaşçılar, gözlerinin bir kez daha tanık olması imkânsız bulunan bir harika mücadelenin dehşetini daha iyi görmek üzere birer adım ileri atılmışlar. Ve bütün safları bir hayranlık titreyişi sarmış.

Ama, koyu bir toz bulutuna bürünmüş olan rakipler hemen vahşi bir çatışmaya girişmişler ve havayı savurdukları vuruşlarla inletmişler. Ve böylece ruhlarında kudurganlıkla çarpışmışlar ve birbirlerine korkunç hakaretler savurmuşlar. Frenk savaşçı rakibinin kendisinden güçlü olduğunu anlamakta gecikmemiş ve kendi kendine "Mesih adına! Şimdi tüm gücümü gösterme zamanıdır!" diye düşünmüş. Ve ölüm habercisi bir mızrak kavrayarak, bunu kaldırıp rakibini nişanlayarak ve "Al sana!" diye haykırarak fırlatmış. Ama, Meryem Ece'nin Doğu'nun ve Batı'nın eşsiz bir yiğidi olduğunu,

1 *Bartus*: Lippmann'a göre diğer adıyla Bartolomeus. (Ç.)

karaların ve çöllerin atlısı ve ovaların ve dağların savaşçısı olduğunu bilmiyormuş!

Meryem Ece, Frenk savaşçısının hareketini görerek maksadını kavramış. Ve düşman mızrağı kendine doğru gelirken ve onun bağrına hafifçe dokunmasına ramak kalmışken ve daha uçuş halindeyken yakalamış; ve şaşakalmış silahşöre doğru dönerek onu, aynı silahla karnının ortasından vurmuş; mızrağın ucu kıvılcımlar saçarak savaşçının sırtının omurgasından dışarı çıkmış; ve onu çöken bir kule gibi yere devirmiş; ve silahların çıkardığı gürültü yankılar uyandırmış. Ve ruhu, sonsuz olarak, ilk arkadaşınınkine ulaşmak üzere Yüce Yargıç'ın hiddetiyle ateş almış bulunan söndürülemez alevlere karışmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek, yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Çöken bir kule gibi yere devirmiş; ve silahlarının çıkardığı gürültü yankılar uyandırmış. Ve ruhu, sonsuz olarak, ilk arkadaşınınkine ulaşmak üzere, Yüce Yargıç'ın hiddetiyle ateş almış bulunan söndürülemez alevlere karışmış.

O zaman Meryem Ece, atı Lahik ile ordu önünde yeni bir yarım çark yaparak "Esirler nerede? Atlılar nerede? Yiğitler nerede? Tek gözlü vezir, o köpek nerede? Cesareti varsa içinizden en yiğit olanınız ortaya çıksın! Ey Hristiyanlar bir kadının kol gücü önünde titremekteyseniz, kendinizden utanın!" diye haykırmış.

Bütün bunları duyup gören Frenklerin kralı, son kertede onuru kırılmış. Ve iki değerli savaşçının yitişinden ümidi kırılmış ola-

rak adı Fasyan[1] olan ve yellenmesi kadar oğlancılığıyla da ünlü olan üçüncü savaşçıyı çağırmış; ve ona "Ey Fasyan, sen ki oğlancılık başlıca erdemi olan birisin; şimdi iki arkadaşının ölümüne neden olan bu sefihe ile boğuşmak ve onların öcünü almak sırası sende!" demiş. Fasyan savaşçı da, duyduğu ve itaat ettiği cevabını vererek, ardında ortalığı çınlatan ve beşikteki bir yavrunun korkudan saçlarını beyazlatmaya ve bir geminin yelkenlerini şişirmeye yetecek güçte yellenmeler savurarak atını dört nala kaldırmış.

Ama Meryem Ece de, kendi bakımından Lahik'i parlayan şimşekten, düşen doludan daha büyük bir hızla dörtnal sürmüş bulunuyormuş. İkisi birbirinin üzerine iki koç gibi saldırmışlar ve öylesine şiddetle çarpışmışlar ki, iki dağ birbirine vurmuş sanılırmış. Frenk savaşçısı, ecenin üstüne atılarak büyük bir haykırışla öfkeli bir saldırıda bulunmuş. Ama Meryem Ece, bundan kıvraklıkla sakınmış, düşmanının kargısına ustaca vurup ikiye bölmüş. Sonra, Fasyan, savaşçı atılımının hızıyla yanından geçip giderken, ardından yetişerek kendi kargısının sapıyla rakibinin iki omzunun arasına öylesine bir şiddetle vurmuş ki, onu atından düşürmüş. Ve bu hareketi, müthiş bir haykırışla eşlendirip, sırtüstü yerde yatarken onun üzerine atılarak bir vuruşta kargısını ağzından sokup silahın ucuyla başını toprağa mıhlamış. Bunu gören tüm savaşçılar, ilkin dilsiz ve şaşkın halde kalmışlar. Sonra birdenbire başlarından ürkü titremelerinin geçtiğini duyumsamışlar; çünkü artık bunca yiğitlik gösteren kahramanın bir yaratık mı, yoksa bir şeytan mı olduğunu bilmiyorlarmış. Ve selameti sırtlarını dönüp bacaklarını rüzgâra terk ederek kaçmakta bulmuşlar. Ama Meryem Ece, mesafeyi ayaklarının altında yok ederek onların ardından uçmuş. Ve onlara toplu halde ya da teker teker ulaşarak ve fir dönen kılıcıyla vurarak, her birine birer yudumda ölümü tattırıp onları bahtlarının okyanusuna gömmüş. Yüreği

1 *Fasyan:* Mardrus'e göre Petteur (çok yellenen) olan Fasyan Lippmann'da Kasyan (ya da Cassian) olarak belirtilmiştir. (Ç.)

öylesine sevinç doluymuş ki, ona dünya, içine sığmaz gibi görünmüş! Ve öldürdüğünü öldürmüş, yaraladığını yaralamış ve toprağın üstü, enine boyuna ölülerle kaplanmış. Frenklerin kralı, ellerini umutsuzluktan gökyüzüne kaldırarak, dağılmış askerlerinin ortasında, tıpkı koyun sürüsünün ortasında fırtınanın izlediği bir çobanın kaçtığı gibi, savaşçıları ve rahipleriyle birlikte kaçmış. Ece de, aynı şekilde izlemeyi sürdürerek, onları, güneş tamamıyla solgun mantosuna bürününceye kadar izlemeyi sürdürerek büyük bir kıyıma uğratmış.

Ve ancak o zaman Meryem Ece muzaffer seferini durdurmayı düşünmüş; geri dönmüş ve onun hakkında tedirginlik duymaya başlamış olan sevgilisi Nur'u bulmaya gitmiş; ve o geceyi, paylaşılan okşayışlar ve aşkın şehveti içinde, onu kurtarmak ve sonsuza dek Hristiyan kıyımcılığından korumak için harcadığı çabalar ve tehlikeleri unutarak, onun kollarında dinlenerek geçirmiş. Ve ertesi gün, bundan böyle yaşayacakları en hoş yerin neresi olacağını birlikte uzun boylu tartıştıktan sonra Şam'ın iklimini tanıyıp denemeyi kararlaştırmışlar. Ve bu hoş kente gitmek üzere yola koyulmuşlar. İşte onların durumu böyleymiş!

Frenklerin kralına gelince! Burnu iyice uzamış ve midesinin torbası üç soylu silahşörü Barbut, Bartus ve Fasyan'ın ölümü ve ordusunun yenilgisi nedeniyle iyice tersine dönmüş olarak Konstantiniye'deki sarayına dönmüş. Ve Devlet Meclisi'ni toplayarak, ayrıntılarına pek girmeksizin uğradığı bahtsızlığı açıkladıktan sonra, onlara, nasıl bir yol izlemesi gerektiğini sormuş. Ve "Bu bin utanmaz boynuzlunun kızının şimdi nerede bulunduğunu bilmiyorum! Ama bir Müslüman ülkeye gittiğine inanmaya eğilimliyim. Ona göre, güya orada erkekler güçlü ve yorgunluk ne bilmezmiş! Çünkü bu orospunun kızı kaynağını cehennemden alan sönmez bir ateştir! Bitip tükenmez arzularını yatıştırmak için Hristiyanları yeter derecede iri organlı bulmuyormuş! Şimdi ey soylu kişiler, bu can sıkıcı durumda

ne yapmam gerektiğini size soruyorum!" diye eklemiş. Soylular ve keşişler ve krallığın ileri gelenleri de bir saat süreyle düşünüp sonra "Ey zamanın kralı, bize göre, bütün bunlar olup bittikten sonra, senin yapacağın tek iş kalıyor; o da armağanlarla birlikte, iki kaçağın ulaşmış bulunacağı toprakların ve ülkelerin efendisi olana, Müslümanların kudretli halifesi Harun Reşit'e bir mektup göndererek; kendi elinle yazacağın bu mektupta, ona her türlü vaatler ve dostluk yeminleri ederek kaçakları yakalatmasını ve koruma altında sana, Konstantiniye'ye göndermeye rıza göstermesini sağlarsın. Bu mektup seni ve bizi kâfirlerin bu hükümdarına karşı hiçbir bağlantıya sokmaz; çünkü o bize kaçakları sunduğu andan başlayarak yanlarında bulunan Müslümanları kıyıma uğratır ve yeminlerimizi ve bağlantılarımızı, Muhammet'in çömezleri olan bu kâfirlerle yaptığımız her anlaşmada göstermek alışkınlığında olduğumuz gibi, unuturuz!" diye yanıt vermişler. Ve Frenk kralının soylu silahşörleri ve rahipleri işte böyle konuşmuşlar. İnançsızlıkları ve hainliklerinden ötürü, Tanrı bu dünyada da ötekinde de belalarını versin bunların!...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Frenk kralının soylu silahşörleri ve rahipleri işte böyle konuşmuşlar. İnançsızlıklarından ve hainliklerinden ötürü, Tanrı, bu dünyada da ötekinde de belalarını versin bunların!

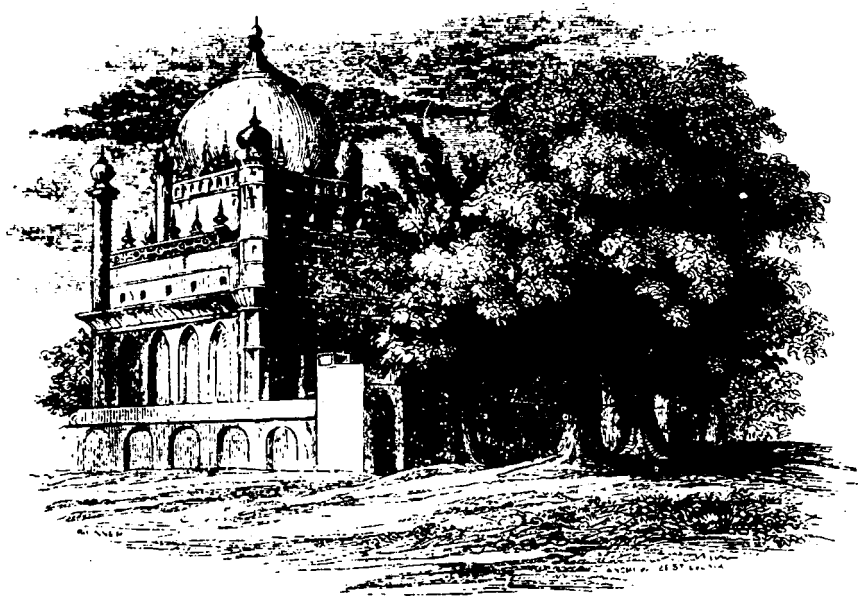
Kendi silahşörlerininkinden de alçak bir ruhla sahip olan Konstantiniye Frenklerinin kralı bu ihanet dolu görüşü izlemekten

geri kalmamış. Ama, ihanetin er veya geç kendi tertipçilerine döndüğünü ve Tanrı'nın her zaman Kendine İnananları gözettiğini ve onları kokuşmuş düşmanlarının tuzaklarına karşı koruduğunu bilmiyormuş! Bunun üzerine eline bir kalem ve bir kâğıt almış ve Grekçe yazdığı bu mektupta, Halife Harun Reşit'e, en saygılı ve en hayranlık ve dostluk dolu ifadelerden sonra şöyle diyormuş:

> Ey Müslümanların kudretli emiri, kardeşimiz! Benim, Kahire'den Mısırlı bir gencin kendisini baştan çıkarmasına izin veren, sonra da onunla birlikte kaçan, senin ve egemenliğindeki ülkelere götürülen doğası bozuk bir kızım var. Bundan dolayı, senden, ey Müslümanların güçlü emiri, onun bulunması için gerekli araştırmaları yaptırmanı ve güvenli bir gözetim altında kızı bana geri göndermeni rica ediyorum.
> Ben de, bunun karşılığında, kızımla birlikte nezdimize göndereceğin bu gözetimcileri gerekli onur ve saygılarla baştan aşağı donatacağım; ve senin hoşuna gidebilecek her şeyi yapacağım! Böylece, sana minnettarlığımı göstermek ve dostluk duygularımı kanıtlamak için, başka şeyler arasında, başkentimizde senin seçeceğin mimarların eliyle bir cami inşa ettirmeyi vaadediyorum. Ayrıca sana eşini kimsenin görmediği tarifsiz servetler: hurilere benzer genç kızlar, sakalı bitmedik ay yüzlü oğlanlar, ateşin imha edemediği hazineler, inciler, değerli taşlar, atlar, kısraklar, taylar, dişi develer ve deve torunları, bizim iklimlerin en iyi ürünleri yüklenmiş katırlar yollayacağım! Ve bütün bunlar sana yeterli görünmüyorsa, senin topraklarını genişletmek için krallığımın sınırlarını daraltacağım! Ve bu vaatleri sana ben, Haça Tapanların kralı Kayzer olarak mühürleyip onaylarım!

Ve Frenklerin kralı, bu mektubu mühürledikten sonra, onu tek gözlü ve topal yaşlı vezirinin yerine atadığı yeni vezire vermiş ve ona "Bu Harun ile görüşme ruhsatı alırsan, ona de ki: 'Ey kudretli halife! Senin nezdine eceyi bulman talebiyle geldim: çünkü bize

önemli bir işlev olarak verilmiştir bunun emri! İstemimiz uygun kabul görürse, sana en zengin armağanlar gönderecek olan efendimiz kralımızın minnettarlığına güvenebilirsin!' de!" demiş. Sonra, böylece elçi olarak göndereceği vezirin gayretini kamçılamak için, Frenklerin kralı, ona da, eğer elçiliği mutlu bir başarıyla sonuçlanırsa, evlilik yoluyla kızını ona vereceğini ve onu servet ve ayrıcalıklarla donatacağını vaadetmiş.

Sonra ona izin vermiş ve üstüne basa basa mektubu halifenin kendisine sunmasını önermiş. Vezir de, kralın önünde elleri arasından yeri öptükten sonra, yola koyulmuş.

Uzun bir yolculuktan sonra maiyetiyle birlikte Bağdat'a ulaşmış; orada, üç gün dinlenmekle işe koyulmuş. Sonra halifenin sarayının nerede bulunduğunu sormuş ve kendisine gösterilince, oraya giderek Emir-ül-Müminin'den görüşme isteminde bulunmuş. Ve

kabul salonuna alınınca vezir kendini halifenin ayaklarına atarak elleri arasından üç kez yeri öpmüş; ve kendisine verilen görevin konusunu birkaç sözcükle açıklamış ve efendisi, Meryem Ece'nin babası Frenklerin kralının mektubunu sunmuş. El-Reşit mührü söküp mektubu okumuş; tüm içeriğini kavradıktan sonra, bir inançsız kraldan geldiği halde, istenen şeye karşı uygunluk göstermiş. Ve hemen orada tüm Müslüman eyaletlerdeki valilere mektuplar yazarak, onlara, Meryem Ece ile yoldaşının eşkâlini bildirmiş; ve fazladan, başarısızlık ya da ihmal durumunda da en ağır cezaların verileceğini belirterek, bunların bulunur bulunmaz gecikmeden ve güvenilir bir muhafız takımı ile sarayına yollanmalarını emretmiş. Ve atlı ya da hecin develerine binmiş haberciler her yöne doğru yola çıkmış; ve her biri, eyalet valilerine ayrı ayrı mektuplar götürmüş. Ve halife onları beklerken, Frenk elçisini ve tüm maiyetini, sarayda kendi yanında alıkoymuş. İşte bu iki ayrı hükümdarın tutumu ve konuşmaları böyleymiş.

Ama iki âşığa gelince, onlarınki de şöyle! Ece, tek başına babası Frenk kralının ordusunu bozguna uğratınca; ve boy ölçüştüğü üç soylu dövüşçünün cesetlerini akbabalara yem yapınca, Nur ile birlikte Suriye'ye doğru yola koyulmuş ve mutlulukla Şam kapılarına ulaşmış. Ama, sevdalarının belirtilmesine vesile olacak güzel yörelerde duraksayarak yolculuk yaptıklarından ve düşmanlarının kendilerine hazırlayabilecekleri tuzaklardan kuşkulanmadıklarından, halifenin ayağına çabuk habercilerinin ulaşıp kentin valisine ilgili buyrukları içeren mektubu verdikten birkaç gün sonra Şam'a ulaşmış bulunuyorlarmış. Ve kendilerini herhangi bir kimsenin bekleyeceğini düşünmediklerinden güvenlik güçlerinin casuslarına adlarını sakınmadan vermişler; onlar da kendilerini tanıyıp valinin muhafızlarına yakalatmışlar. Muhafızlar, zaman yitirmeksizin, onları yollarından çevirerek ve kente girmelerine izin vermeksizin tehdit eden silahlarla kuşatarak ve de kendilerine eşlik ederek Bağdat'a gitme-

ye zorlamışlar. Ve oraya, on günlük zorlu bir yolculuk yapıp çölü geçtikten sonra yorgunluktan bitkin olarak getirilmişler. Ve saray muhafızlarıyla çevrili yargılama divanına sokulmuşlar...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On Üçüncü Gece Olunca

Demiş ki:

... Saray muhafızlarıyla çevrili yargılama divanına sokulmuşlar. Ve halifenin haşmetli varlığı karşısında iyice boyun kırıp elleri arasından yeri öpmüşler. O sırada görevde bulunan mabeyinci "Ey Emir–ül–Müminin, işte Frenk kralının kızı Meryem ile onu kaçıran Kahire'den Tacir Tac'ın oğlu Nur karşındalar! Kentin valisinin buyruğu üzerine ikisini de Şam'da tutuklamışlar!" demiş. Bunun üzerine halife gözlerini Meryem'e çevirmiş ve endamının zarafetinden ve hatlarının güzelliğinden hayranlık duymuş; ve ona "Frenk kralının kızı Meryem sen misin?" diye sormuş. O da "Evet, ben Meryem Ece'yim ve İnanç'ın koruyucusu olan Tanrı'nın elçisinin soyundan gelmiş bulunan senin kölenim!" diye yanıt vermiş. Halife, bu yanıttan çok şaşırarak bu kez Nur'a dönmüş, onun da gençliğinden ve tatlı yüzünden büyülenerek, kendisine "Ve sen, Kahireli Tacir Tac'ın oğlu genç Nur musun?" demiş. O da "Evet ve ey saltanatın direği, İman'ın savunucusu olan Emir–ül–Müminin, senin kölenim!" diye yanıt vermiş. Halife ona "Yasayı hiçe sayarak bu Frenk ecesini nasıl kaçırmaya cesaret ettin?" demiş. Bunun üzerine Nur, verilen konuşma izninden yararlanarak, tüm serüvenini, en küçük ayrıntılarıyla halifeye anlatmış. O da anlatılanı büyük bir ilgiyle dinlemiş. Ama onu burada tekrarlamanın hiçbir yararı yok.

Bunun üzerine El-Reşit, Meryem Ece'ye doğru dönerek ona "Bil ki, baban Frenklerin kralı, burada gördüğün elçiyi, kendi eliyle bir mektup yazarak bana göndermiş. Bu mektupta, eğer seni kendisine geri gönderirsem, minnettarlığını başkentte bir cami yaptırarak göstereceğini açıklıyor! Sen buna ne diyeceksin?" demiş. Meryem başını kaldırmış; hem tatlı hem de kararlı bir sesle "Ey Emir-ül-Müminin, sen yeryüzünde Tanrı'nın temsilcisisin ve de sonsuza dek barış ve dua üzerine olası Elçisi Muhammet'in yasalarının sürdürücüsüsün! Ben Müslüman oldum ve Tanrı'nın Birliğine ve Muhammet'in onun elçisi olduğuna inanıyorum! Böyle olunca, ey Emir-ül-Müminin, sen beni, Tanrı'ya şirk koşan[1] bir âdemoğlu olan İsa'ya Tanrılık sıfatı veren, putlara tapan, haça saygı gösteren, dinsizlikleri içinde her tür ölü ve Tanrı'nın gazabıyla ateşlere atılmış yaratığa batıl bir tapınçla bağlı olanların ülkesine geri mi göndereceksin? Eğer beni bu Hristiyanlara teslim edip böyle davranırsan, bütün insanların hata ve doğruluklarının sayılıp dökületeceği ve sadece yüreği saf olanların saygı göreceği Kıyamet Gününde, seni davranışından ötürü Tanrı önünde ve yeğenin dua ve barış üzerine olası Peygamberimiz önünde şikâyetçi olacağım!" diye yanıt vermiş.

Halife Meryem'in bu sözlerini ve İmanını ikrar ettiğini duyunca, böylesine yiğit bir kızın Müslüman oluşuna ruhunun derinliklerinde hoşnutluk duyarak sevinmiş; ve gözlerinde yaşlarla "Ey Meryem, Allah beni Tanrı'nın Birliğine ve Peygamberine inanan bir Müslümanı kâfirlerin eline teslim etmekten sonsuza dek korusun! Seni de gözetip korusun ve inancını arttırsın; merhametini ve hayırlarını üstüne yaysın! Ve şimdi, yiğitliğin ve gözüpekliliğinden ötürü benden ne dilersen dileyebilirsin! Senden hiçbir şeyi esirgemeyeceğime yemin ederim, istediğin ülkemin yarısı bile olsa! Artık yüzün gülsün ve ruhun şenlensin, tüm tedirginlikleri içinden kov! Bana söyle ki, gerekli olanı yapayım! Bizim hizmetkârımız Kahireli Tacir Tac'ın oğlu olan bu genç adamın, senin yasal kocan olmasından

1 *Şirk koşan:* Ortaklık iddia eden (Ç.)

memnun değilsen, onu da söyle ki, gereğini yapayım!" diye haykırmış. Meryem "Nasıl olur da onu istemezlik ederim, ey Emir-ül-Müminin? Beni satın almış olan kişi o değil midir? Bendeki koparılacak çiçeği koparan o değil midir? Benim için birçok kez yaşamını tehlikeye sokmadı mı o? Ve de Müslüman inancının temizliğini bana açıklayarak ruhuma huzur veren de o değil midir?" diye yanıt vermiş.

Halife hemen kadı ile şahitleri çağırtmış ve hemen orada onların evlilik sözleşmesini düzenletmiş. Sonra Frenk kralının elçisi

olan veziri yanına çağırarak ona "Kendi gozlerinle görüp kulaklarınla işittiğin gibi Meryem Ece Müslüman olup bize ait bulunduğuna göre, efendinin isteğini yerine getiremem. Yoksa, Tanrı'ya, Peygamberine Kıyamet Gününde hesabını veremeyeceğim bir davranışta bulunmuş olurum! Çünkü Tanrı'nın kitabında 'İnananların uhdesinde bulunanlar asla kâfirlere verilemez!' yazılıdır. Böyle olunca efendinin yanına dön ve görüp işittiklerini anlat...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"...'İnananların uhdesinde bulananlar asla kâfirlere verilemez!' diye yazılıdır. Böyle olunca efendinin yanına dön ve görüp işittiklerini ona anlat!" demiş.

Elçi, böylece halifenin Frenk kralının kızını kendisine teslim etmek istemediğini anlayınca, küskünlük ve kibirle davranmak küstahlığını göstermiş; çünkü Tanrı sözlerinin sonucunu göremeyecek kadar gözlerini kör etmiş imiş; ve "Mesih aşkına! Yirmi kez Müslüman da olsa, onu efendim olan babasına götürmem gerek! Aksi takdirde, gelir ülkeni işgal eder ve Fırat'tan Yemen'e kadar topraklarını ordularıyla kaplar!" diye haykırmış.

Bu sözleri duyan halife, son kertede öfkelenerek "Nasıl! Bu Hristiyan köpeği bize tehdit savurmaya mı yelteniyor? Hemen kentin kapısında başı vurulsun ve bu olay bundan böyle kâfirlerin elçilerine örnek oluştursun!" diye haykırmış. Ama Meryem Ece "Ey Emir-ül-Müminin, muzaffer kılıcını bu köpeğin kanıyla kirletme! Ben ona, layık olduğu ilgiyi göstermek isterim!" diye haykırmış. Ve bu sözleri söyleyerek kılıcını çekip bir vuruşta kâfirin başını uçurmuş ve pencereden dışarı fırlatmış. Ve kölelere işaret ederek ayağıyla ittiği bedenini ortadan kaldırtmış.

Bunu gören halife, ecenin bu denli kıvraklıkla ölüm cezasını yerine getirmesine hayran olmuş ve onu kendi urbasıyla giyindirmiş. Nur'u da bir onur giysisine bürümüş ve ikisine de zengin armağanlar vermiş; ve onların kendisine açıkladığı arzuya göre, kendilerini Kahire'ye kadar götürecek şahane bir alay düzmüş ve onlara Mısır valisi ile ulemalar için tavsiye mektupları vermiş. Nur ve Meryem Ece de, böylece Mısır'a yaşlı ana babalarının yanına geri dönmüşler ve Tacir Tac, oğlunun gelin olarak evlerine bir eceyi getirdiğini görerek gururun doruğuna erişmiş ve Nur'u eski davranışlarından dolayı bağışlamış. Ve onun onuruna, büyük bir şenlik düzenleyerek ken-

tin ileri gelenlerini çağırmış; onlar da, birbirleriyle yarışarak genç evlileri armağanlara boğmuşlar.

Genç Nur ile Meryem Ece, uzun yıllar hiçbir şeyden yoksun olmayarak, ferahlık ve mutluluk içinde yaşamışlar; iyi şeyler yiyip içerek, güçlü, kuru ve uzun süreli çiftleşmelerle sevişmişler. Böylece huzur içinde, sonunda mutlulukların İmha Edicisi, dostların ve toplulukların Ayırıcısı, evler ve saraylar yıkan ve mezarların karnını doyuran onları ziyarete gelinceye kadar, onurlu bir yaşam sürdürmüşler. Varsın zafer, ölümü tanımayan ve Görünmeyenin anahtarlarını elinde tutan Tek Canlı'nın olsun! Âmin!

Şah Şehriyar, bu öyküyü işitince birdenbire doğrularak "Ah, Şehrazat! Bu yiğitlik öyküsü, gerçekten beni coşturdu!" diye haykırmış. Ve bunu söyleyerek, yeniden yastıklara dizlerini dayamış ve kendi kendine "Sanırım ki, bu öyküden sonra, bana anlatacak başka öyküsü kalmamıştır! Ben de artık onun kellesiyle ilgili olarak ne yapmam gerektiğini düşünmeliyim!" demiş. Ama Şehrazat "Evet, ey şah, bu yiğitlik öyküsü hayranlık uyandırıcıdır, ama eğer bana izin verirsen, sana anlatmak istediğim bir başka öyküyle karşılaştırılırsa nedir ki?" demiş. Şah da "Ne dedin, Şehrazat? Bundan daha hayranlık uyandırıcı ya da şaşırtıcı olacak acaba nasıl bir öykü anlatmayı düşünüyorsun?" diye sorunca Şehrazat gülmüş ve "Şah karar verecektir! Ama, bu gece, toplantımızı sürdürmek üzere, dinlenmesi yorucu olmayan, kısa öyküler anlatacağım! CÖMERTLİK VE GÖRGÜ ÜSTÜNE ÖYKÜLER başlıklı kaynaktan alınmıştır bunlar!" demiş ve hemen anlatmaya başlamış:

CÖMERTLİK VE GÖRGÜ ÜSTÜNE ÖYKÜLER

SELAHADDİN VE VEZİRİ

Ey bahtıgüzel şah, anlatırlar ki, muzaffer hükümdar Selahaddin'in vezirinin, kendisine ait pek çok köle içinde son kertede sevdiği genç bir Hristiyan oğlan varmış. Öyle zarif bir oğlanmış ki bu, insanoğlunun gözü eşine asla rastlamış değilmiş. Günün birinde, bir türlü ayrılamadığı bu oğlanla birlikte dolaşırlarken, çocuk, kendisine yaklaşmasını işaret eden Sultan Selahaddin'in gözüne çarpmış. Ve sultan, ona tatlı bir bakış fırlattıktan sonra, vezirine "Bu genç çocuk sana nereden geldi?" diye sormuş. Vezir biraz da sıkılarak "Tanrı gönderdi, efendim!" diye cevap vermiş. Sultan gülmüş ve yolunu sürdürerek "İşte şimdi, ey vezir, yıldızsı güzelliğiyle bize boyun eğdirtecek ve bir ay büyülemesiyle esir kılacak aracı bulmuşsun!" demiş.

Bu sözler veziri düşünceye zorlamış ve kendi kendine "Gerçekten, sultan fark ettiğine göre artık bu çocuğu saklayamam!" demiş. Ve zengin bir armağan hazırlayarak güzel çocuğu çağırmış ve ona "Vallahi, ey delikanlı, zorunluk olmasaydı, ruhum senden asla ayrılmazdı!" demiş. Ve armağanı ona teslim ederek "Bu armağanı benim tarafımdan efendimiz sultana götürecek ve kendin de bu armağanın bir parçası olacaksın; çünkü şu andan başlayarak seni efendimize

terk ediyorum!" demiş. Ve aynı zamanda ona, Sultan Selahaddin'e versin diye, şu iki kıtayı çiziktirdiği bir mektup da vermiş:

> İşte, efendim, senin ufkunda parlayacak bir dolunay; çünkü yeryüzünün başka hiçbir ufku bu aya layık değildir!
> Seni hoşnut kılmak için, sana sunulmak üzere, kendi aziz canımdan bile ayrılmakta tereddüt etmem, oysa, ey eşsiz ve az bulunur varlık! Kendi gönlüyle canından ayrılacak kişi örneğini de pek tanımıyorum!

Yaradılışı bakımından cömert ve yüce yürekli olan ve armağandan çok hoşnut olan Sultan Selahaddin, vezirin bu fedakârlığını, onu servetlere ve lütuflara boğarak karşılamış ve her fırsatta ona en iyi dostluğunu ve başkaca lütuflarını göstermiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

Yaradılışı bakımından cömert ve yüce yürekli olan ve armağandan çok hoşnut olan Sultan Selahaddin, vezirin bu fedakârlığını, onu servetlere ve lütuflara boğarak karşılamış ve her fırsatta, ona en iyi dostluğunu ve başkaca lütuflarını göstermiş.

Zamanla vezir, haremindeki genç kadınlara, tüm genç kızlar arasında zamanının en eksiksiz, en hoş bir genç kızını da katmış. Ve bu genç kız, geldiği andan başlayarak vezirin yüreğini kazanmasını bilmiş; ama daha önce genç oğlana bağlandığı gibi ona da bağlanmadan önce, vezir kendi kendine "Bu yeni incinin ününün sultanın ku-

lağına erişmeyeceğini kim bilir? En iyisi mi ben, yüreğim bu genç esireye bağlanmadan önce, onu da aynı şekilde sultana armağan edeyim! Böylece onu yitirmekle katlanacağım fedakârlık daha az büyük olur ve kaybetmek benim için daha az kıyıcı olur!" demiş. Böylece, genç kızı çağırmış ve sultanı için ilkinden de zengin armağanlar götürmesini sağlayarak ona "Sen bu armağanların bir kısmı olacaksın!" demiş; ve sultana versin diye şu dizeleri yazdığı bir mektup teslim etmiş:

> Ey efendim, ufkunda zaten bir ay doğmuştu; şimdi de işte bir güneş doğuyor!
> Böylece, aynı gökyüzünde, ışık saçan bu iki yıldız, birleşsin ve saltanatına yaraşır en güzel takımı oluştursun!

Bu davranışıyla sultanın ruhunda vezirin değeri iki katına çıkmış ve tüm saraylıların önünde onun için hissettiği değerbilirliği ve dostluğu birçok kereler göstermekten geri durmamış. Ama bu durum bir bakıma vezirin mahvını düşünen ve sultanın kafasında onun hakkında yanılgılar uyandırmayı kararlaştıran birçok düşman ve kıskanç kişinin belirmesine neden olmuş. Ve Selahaddin'e çeşitli anıştırmalar ve tekrarlamalarla, vezirin Hristiyan oğlanlarına karşı her zaman eğilim duyduğunu ve özellikle serin kuzey rüzgârı onda, birlikte yaptıkları eski gezintilerinin anısını uyandırıp da sultana armağan ettiği oğlanı coşkuyla arzu ettiğinde, tüm ruhuyla onun adını anmaktan vazgeçmediğini anlatmışlar. Ve vermiş olduğu armağandan dolayı kendisini acı acı suçladığını, hatta sıkıntı ve pişmanlık duyarak dişlerini sökercesine parmaklarını ısırdığını söylemişler. Ama vezirine güven bağlamış olan Sultan Selahaddin, ona bu anlatıları nakledenlere, öfkeli bir sesle "Vezirin mahvı için dilinizi devindirip durmanız yeter olsun! Yoksa başınız omuzlarınızı şu anda terk edecektir!" diye haykırmış. Sonra, adil ve aklı başında biri olduğundan, onlara "Yine de yalan ve iftiralarınızın kanıtını belirtmek ve

kendi silahlarınızı kendinize döndürmek isterim! Böylece vezirin ruhunun doğruluğunu kanıtlayacağım!" demiş ve söz konusu çocuğu çağırtarak ona "Yazı yazmayı bilir misin?" diye sormuş. Oğlan "Evet, efendim!" diye yanıt vermiş. Sultan "Öyleyse bir kâğıt ve bir kalem al eline ve sana söyleyeceklerimi yaz!" demiş. Ve sanki çocuğun kendine özgü sözleriymiş gibi vezire seslenerek şunları yazdırmış:

> Ey benim sevgili eski efendim! Benim için gösterdiğin onca duyarlıktan etkilenerek sana ne denli muhabbet duyduğumu ve eski günlerin zevklerinin ruhumda hangi anıları bıraktığını bilirsin. Bundan dolayı sana bugün, senin iyiliklerini bir türlü unutamadığım ve özellikle burada sultan hazretlerine duyduğum saygının lütuflarından yararlanmada beni engellediği için saraydaki güncel yaşantımdan şikâyette bulunacağım. Dolayısıyla senden, şu veya bu yoldan, sultanın yanından ayrılmamı sağlayacak bir çare bulmanı rica edeceğim. Zaten, kendisi benimle hiç yalnız kalmamıştır ve sen beni hâlâ eski bıraktığın halde bulacaksın!

Ve yazdırdığı bu mektubu sultan, saraydaki küçük kölelerden biriyle vezire yollamış ve ona "Senin eski kölen, Hristiyan genci, bu mektubu sana vermek üzere beni yolladı" demesini tembih etmiş. Vezir mektubu almış, ona bir an bakmış ve okumak için mührü bile bozmadan, ardına şu satırları yazmış:

> Ne zamandan beri tecrübeli insanlar, bir çılgın gibi, başlarını arslanların ağzına sokar oldular?
> Ben aklını yitirip aşka düşenlerden ve de gizli düzenler kuran kıskançların gülmelerine hedef olacaklardan değilim!
> Eğer onu bağışlayarak canımdan fedakârlık etmişsem; pekâlâ bilirim ki, bir kez can çıkınca, terk ettiği bedene yeniden dönüp yerleşemez!

Bu cevabı almakla, sultan çok sevinmiş ve burunları yerlere ka-

dar uzayan kıskançların önünde okumaktan geri kalmamış. Sonra vezirini çağırtmış ve ona dostluğunun yeni belgilerini vererek kendisine "Ey bilgeliğin babası, bize, kendi nefsine bu denli nasıl egemen olduğunu söyleyebilir misin?" diye sormuş. Vezir de "Kesinlikle arzularımın irademin eşiğine gelmesine izin vermem!" diye yanıt vermiş. Ama Tanrı daha da bilgedir!

Sonra Şehrazat "Ama, ey bahtıgüzel şah, bilgenin iradesiyle tutkularını nasıl alt ettiğini böylece anlattıktan sonra, şimdi de sana tutkulu bir aşkın öyküsünü anlatacağım!" demiş ve şu öyküyü anlatmış:

ÂŞIKLARIN MEZARI

El–Kaysi'nin oğlu Abdullah, yazıları arasında, bize şu öyküyü nakleder. Der ki:

Bir yıl, Tanrı'nın kutsal evini ziyaret etmek üzere hacca gitmiştim. Ve tüm hac farizelerini yerine getirdikten sonra, bir kez daha Tanrı'nın barışı ve kutsaması üzerine olası Peygamberin kabrini ziyaret etmek için Medine'ye gittim. Bir gece, kutsal kabrin pek uzağında olmayan bir bahçede otururken, sessizlik içinde yavaşça duyulan bir sesin söylediği şarkıyı duydum. Âdeta büyülenerek ve tüm dikkatimi verip dinleyerek şu dizelerin okunduğunu işittim:

Ey tüm şarkılarını sevgilinin anısına adayan ruhumun bülbülü! Ey sesinin kumrusu! İniltilerime ne zaman karşılık vereceksin?
Ey gece! Sabırsızlığın ateşiyle acı çekenlere, yokluğun kaygısıyla kıvrananlara ne kadar uzamış görünürsün!
Ey ışıklı görüntü, yolumda bir deniz feneri gibi neden parlamaz ve beni karalıklarda körler gibi serseri dolaşmaya terk edersin?

Sonra ortalık sessizliğe büründü. Ve ben, bu tutkulu dizeleri okuyan kimsenin gelişini görmek üzere her yana bakındım. O sırada sesin sahibi önümde belirdi. Ve geceleyin gökten üzerime düşen ışık altında, onun gözleri yaşlarla ıslanmış hayran olunacak kadar güzel bir genç olduğunu gördüm. Ona doğru dönüp "Ya Allah! Ne güzel genç bir adam bu böyle!" diye haykırmaktan kendimi alamadım. Ve iki kolumu ona doğru uzattım. Bana bakıp "Sen kimsin ve benden ne istiyorsun?" diye sordu. Ben de, güzelliği önünde boyun kırarak "Sana bakarken, Tanrı'dan beni kutsamasından başka ne isteyebilirim ki? Kim olduğuma gelince, ben senin kölen, Muammer ül-Kaysi'nin oğlu Abdullah'ım! Ah efendim, bilsen ruhum seni ne çok tanımak istiyor! Şarkın, beni, duyar duymaz, son kertede perişan etti ve görünüşün de coşkumu tamamladı. Ve işte, eğer bir işe yarayacaksa, karşında yaşamımı feda etmeye hazır durmaktaydım!" diye yanıtlamış. O zaman genç bana, nasıl bir bakışla baktı, yarabbi! "Öyleyse yanıma otur!" dedi. Ben de, ruhum titreyerek yanıbaşına oturdum; bana "Madem ki yüreğin benimle ilgilenerek çarpıyor, başıma gelenleri dinle öyleyse!" dedi. Ve şu sözcüklerle sözünü sürdürdü: "Ben Ensarilerden El-Cuma'nın oğlu El-Munzir'in oğlu El-Hubap'ın oğlu Utbe'yim! Dün sabah kabilenin camisinde ibadet ederken, beli ve kalçaları üzerinde kıvırtarak, uğurlarında ölünecek kadar güzel birçok kadının, çekiciliği tüm yoldaşlarını silecek nitelikte bir genç kıza eşlik ederek içeriye girdiğini gördüm. Ve belirli bir anda, bu ay parçası, kendisine bağlı olan kalabalığın ortasında bana doğru ilerledi; ve kimse farkına varmadan, bana 'Utbe! Uzun zaman var ki, seninle konuşmak için bu fırsatı kolluyordum! Ey Utbe! Seni sevenle ve eşin olmayı arzu edenle yaşamını birleştirmeye ne dersin?' dedi. Ve ben ona cevap vermek için ağzımı açmaya zaman bulamadan beni terk edip arkadaşlarının arasına karıştı. Sonra hep birlikte camiden çıktılar ve kalabalığın arasında kayboldular.

Onu bulmak için harcadığım tüm çabalara karşın o andan son-

ra kendisini bir daha göremedim. Ruhum ve yüreğim onda kaldı. Onu yeniden görünceye kadar cennet zevklerini yaşasam da hiçbir mutluluktan zevk alamayacağım...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On Yedinci Gece Olunca

Demiş ki:

"Ruhum ve yüreğim onda kaldı. Onu yeniden görünceye kadar, cennet zevklerini yaşasam da hiçbir mutluluktan zevk alamayacağım!" dedi.

İşte böylesine konuştu ve üzerinde ayva tüyleri bitmiş yanağı kızardı, benim ona olan aşkım da o denli yoğunlaştı. Ve sustuğu zaman ona "Ey Utbe, yeğenim! Allah'a umut bağla ve hatalarından ötürü ondan bağışlanma dile! Bana gelince, tüm gücümle, tüm araçlarımla sana yardım etmek üzere işte buradayım! Çünkü seni görerek düşüncelerinin konusu sevdiğin genç kızı bulman için ruhumun kendiliğinden büyülü kişiliğine doğru akıp gittiğini hissettim ve bundan böyle senin için ne yaparsam sadece gözlerinin memnunlukla bana yönelmesi içindir!" dedim. Ve böylece konuşarak onu bir kardeş, kendi kardeşini kucaklar gibi kucaklayıp sevecenlikle bağrıma bastım; ve bütün gece, sevgili ruhunu yatıştırmaktan geri durmadım. Ve kuşkusuz! Onun yanında dostça geçirdiğim o tatlı ve doyumsuz anları yaşamımda unutmayacağım.

Ertesi gün, onunla söz konusu camiye gittim ve ona saygımdan ötürü ilkin onu içeri soktum. Orada sabahtan, kadınların camiye genellikle geldiği öğle vaktine kadar birlikte kaldık. Ama, tüm kadınlar camiye geldiği halde, genç kızın onların arasında bulunmadığını

gördük. Ve ben, bundan dolayı genç dostumun yüzündeki acıyı görünce, ona "Bu seni hiç tedirgin etmesin! Dün onlarla birlikte olduğuna göre, bu kadınlara gidip senin sevgilin hakkında soruşturma yapacağım!" dedim.

Ve hemen bu kadınlara doğru süzüldüm ve onlardan, kızın, yüksek bir aileden, bakire bir genç kız olduğunu ve Beni Suleym kabilesinin reisi El-Gitrif'in kızı olup adının da Raiye olduğunu öğrendim. Ve onlara "Ey iyi yürekli hanımlar, acaba bugün sizinle birlikte kendisi neden camiye gelmedi?" diye sordum. Bana "Nasıl gelsindi? Irak'tan Medine'ye kadar hacılara çölden geçerken koruma sağlayan babası, Fırat kıyılarındaki kabilesine atlılarıyla birlikte döndüm ve kızı Raiye'yi birlikte götürdü!" diye yanıt verdiler. Ben de verdikleri bu bilgiden dolayı onlara teşekkür ettim ve Utbe'nin yanına döndüm; ve ona "Sana vereceğim haberler, ne yazık ki, istediğin gibi değil!" dedim. Ve Raiye'nin, babasıyla birlikte kabilesine dönmüş bulunduğunu açıkladım. Sonra da ona "Ama ruhunu rahatlat ey Utbe, ey yeğenim! Çünkü Tanrı bana sayısız servet bağışlamıştır; ve bunu senin maksatlarına ulaşman uğrunda harcamaya hazırım. Ve bu andan başlayarak senin meselenle uğraşacağım ve Tanrı'nın yardımıyla başarı sağlayacağım!" dedim Ve de "Sadece benimle birlikte gelmek zahmetine katlan!" diye ekledim. Ayağa kalktı; ataları Ensarilerin camisine kadar benimle birlikte geldi.

Orada, halkın toplanmasını bekledik; topluluğu selamladım ve onlara "Ey inanç sahibi Ensariler, gelin şurada toplanın! Utbe ile Utbe'nin babası hakkındaki görüşleriniz nedir?" dedim. Hepsi bir ağızdan bana "Hepimiz onların ünlü bir aileden ve soylu bir kabileden Araplar olduğunu biliriz!" dediler. Ben de onlara "Öyleyse bilin ki, El-Hubap'ın oğlu Utbe, şiddetli bir arzuyla tükenmektedir. Hepinizden benim gayretlerime sizinkileri de ekleyerek ona mutluluk sağlamanızı rica ediyorum!" dedim. "Tüm dost yüreğimizle!" diyerek yanıtladılar. "Bu durumda, bana, kızı Raiye'yi El-Hubap'ın oğ-

lu yeğeniniz Utbe'ye vermesi için reisleri El-Gitrif'in yanına gitmek üzere Beni-Suleym kabilesinin çadırlarına kadar eşlik etmeniz gerekecek!" dedim. Hepsi birden işitip itaat ettikleri yanıtını verdiler. Bunun üzerine ata bindim; Utbe de, orada bulunanlar da aynı şeyi yaptılar. Ve atlarımızı, durdurmaksızın dörtnal sürdük. Ve böylece Medine'den altı gün uzaklıktaki Şeyh El-Gitrif'in atlılarının çadırlarına ulaşmayı başardık.

Şeyh El-Gitrif bizim geldiğimizi görünce, bizi karşılamak üzere çadırının kapısına çıktı; selamlaşmalardan sonra, kendisine "Ey Arapların babası, senden konukluk dilemek üzere buraya geldik!" dedik. "Çadırlarımıza hoş gelmişsiniz, ey soylu konuklar!" diyerek yanıtladı. Ve bunu söyledikten sonra kölelerine, bizi ağırlamaları için gerekli buyruğu verdi. Köleler de bizim onurumuza örtüler ve halılar serdiler; ve bize şahane bir şölen vermek üzere koyunlar ve develer kesildi...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Ve bize şahane bir şölen vermek üzere koyunlar ve develer kesildi. Ama şölen için sofraya oturma zamanı gelince, hiçbirimiz bunu kabul etmedik; ve ben, tüm topluluk adına, Şeyh El-Gitrif'e "Ekmeğin ve tuzun hatırına ve Arapların inancı uğruna! Senden istediğimizi bize bağışlamazsan, yiyeceklerine el sürmeyiz!" dedim. El-Gitrif de "Nedir dileğiniz?" diye sordu. Kendisine "Ensarilerden El-Cuma'nın oğlu El Munzir'in oğlu El-Hubap'ın oğlu yiğit, iyi, ünlü, utkulu ve yüce Utbe ile soylu kızın Raiye'nin evlendirilmelerini dile-

mek için geldik!" diye yanıt verdim. Raiye'nin babasının birdenbire teninin rengi ve gözlerinin şekli değişti; yine de sakin bir sesle bize "Ey Arap kardeşler, kızımın El-Hubap'ın oğlu ünlü Utbe ile evlenmesi isteğiyle bana onur verdiniz; ancak kızım, buna yanıt verecek tek kişidir. Asla onun iradesine karşı çıkmam! Söz verecek kişi odur! Şimdi gidip fikrini almak üzere onu göreceğim!" dedi. Ve, duygularını ve sözlerini yalanlayan ve burnuna kadar çıkmış öfkesini belirleyen bir yüzle ve sapsarı bir suratla yanımızdan ayrıldı.

Ve gidip çadırında kızı Raiye'yi bulmuş; yüzündeki öfkeden korkmuş olan kız ona "Baba, neden içinden böyle öfke taşıyor?" diye sormuş; o da kızının yanında sessizce oturmuş. Sonradan öğrendiğimize göre, sonunda ona "Bil ki ey Raiye, kızım, içlerinden biri için seni istemeye gelmiş bulunan Ensarilere konukluk gösterdiğim çadırdan geliyorum!" demiş. Kız da "Baba, Ensari Ailesi, Araplar arasında en ünlülerinden biridir! Kuşkusuz onlara konukseverlik göstermen yerinde olmuş! Ama, söylesene bana, içlerinden kim için beni istemeye gelmişler?" demiş. O da "Hubap oğlu Utbe için!" diye yanıt vermiş. Kız "Bu tanınmış bir delikanlıdır! Senin ırkınla ilişki kurmaya layıktır!" demiş. Ama, o, öfke dolu "Sen ne biçim konuşuyorsun böyle? Yoksa onunla daha önce bir bağlantı mı kurdun? Ben, Tanrı da biliyor ya, daha önce kardeşime, seni oğluyla evlendirmek için söz verdim; ve amcanın oğlundan başka hiç kimse, benim soyuma katılmaya layık değildir!" diye haykırmış. Kız da "Baba, peki Ensarilere ne yanıt vereceksin? Bunlar soylu Araplardır ve onurlarına ve öncelik haklarına çok düşkündürler! Eğer onlardan biriyle evlenmemi reddedersen, üzerine ve kabileye onların kızgınlığını çeker, öç almalarına neden olursun! Çünkü senin tarafından hakarete uğradıklarını düşünecekler ve seni bağışlamayacaklardır!" demiş. O da "Doğru söylüyorsun! Ama ben, reddetme nedenini çok ölçüsüz bir başlık isteyerek kapatacağım! Çünkü atasözü 'Kızını evlendirmek istemiyorsan, başlık talebini arttır!' demiştir" demiş.

Bunun üzerine kızının yanından ayrılarak bizim yanımıza geldi ve bize "Kabilenin kızı evlilik isteminize karşı çıkmadı konuklarım; ama erdemlerine layık bir başlık istemektedir. İçinizden hanginiz bana bu eşsiz incinin değerini sağlayacaktır?" dedi. Bu sözleri duyunca, Utbe ileri çıktı ve "Ben!" dedi. O da "Pekâlâ! Kızım bin kırmızı altın bilezik, beş bin Hacar[1] altın sikke, beş bin inciden oluşmuş bir gerdanlık, Hint ipeğinden bin parça kumaş, on iki çift sarı deriden pabuç, on çuval Irak hurması, bin kocabaş hayvan, Anazi kabilesinden bir kısrak, beş kutu misk, beş şişe gülyağı, beş kutu akamber istiyor!" dedi. Utbe de "Ey Arapların babası, bundan kuşku mu duyuyorsun? Ben sadece istenen başlığı ödemekle kalmayacak, daha da eklemeler yapacağım!" diye yanıt verdi.

O zaman ben, dostum Utbe ile birlikte Medine'ye döndüm. Kuşkusuz birçok araştırma ve zahmetten sonra istenen şeyleri sağlamayı başardık. Ben de paramı, ara vermeksizin, büyük bir zevkle, tüm alımları kendim yaparak harcadım. Ve tüm satın aldıklarımızla Beni-Suleym çadırlarına geri döndük; ve bunları acele Şeyh El-Gitrif'e verdik. Ve şeyh, artık hiçbir şekilde sözünü çiğnemeyeceğinden konuk olarak Ensarileri kabul etmeye zorlandı ve onlar da kızının evlenmesi dolayısıyla tebriklerde bulunmak üzere toplandılar. Ve şenlikler başlayıp kırk gün sürdü. Birçok koyun ve deve boğazlandı ve her türden yemek kazanları kaynadı; ve kabilenin her üyesi alabildiğine yedi.

Bu sürenin sonunda, gösterişli bir tahtırevan hazırladık ve yanyana iki devenin sırtına yerleştirdik ve yeni evlileri buraya yerleştirdik. Ve hepimiz birden, sevincin sınırında, armağanlarla yüklü bütün bir deve kervanını izleyerek yola koyulduk. Dostum Utbe de, sevgilisi ile başbaşa kalacağı günün gelişini bekleyerek neşeyle doldu. Ve yolculuk sırasında, onu bir an bile terk etmedi ve tahtıreva-

1 *Hacar:* Arabistan'ın kuzeyindeki eski bir kent (Ç.)

nından, sadece beni görüp teşekkür etmek maksadıyla tüm dost yüreğiyle güven ve minnet dolu bir konuşma yapmak için bir kez inmekten öte ayrılmayıp ona eşlik etti...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz On Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

Ve yolculuk sırasında, onu bir an bile terk etmedi ve tahtırevanından, sadece beni görüp teşekkür etmek maksadıyla tüm dost yüreğiyle güven ve minnet dolu bir konuşma yapmak için bir kez inmekten öte ayrılmayıp ona eşlik etti. Ben de içimden sevinç duyarak kendi kendime "Ve işte Abdullah, artık Utbe'nin sonsuza dek dostu oldun! Çünkü sen, kendi duygularını unutarak onu Raiye ile birleştirip gönlünü kazandın! Bir gün, hiç kuşkulanma, özverin ödülünü alacaktır, hem de fazlasıyla! Utbe'nin sevgisini sen de en arzulanan ve en hoş şekliyle tanıyacaksın!" diyordum.

Medine'ye yürüyüşümüz sonunda kente ulaşmaya bir gün kalmışken, akşam bastırınca, dinlenmek üzere küçük bir vahada durduk. Yöremiz tam bir sakinlik içindeydi ve mehtabın ışığı bize gülümsüyor gibiydi ve başlarımızın üzerinde, genç kızlar gibi tatlı tatlı salınan on iki hurma ağacı, gece rüzgârlarının şarkılarına dallarının hışırtılarıyla eşlik ediyorlardı. Biz, eski günlerde dünyayı kuranlar gibi, huzur dolu zamandan, suyun tazeliğinden, çimenin ve tatlı havanın serinliğinden keyif alıyorduk. Ama, ne yazık ki, kanat takınılsa bile talihten kaçılmıyor. Dostum Utbe de, derin acılara boğulurcasına onun sakınılmaz acı bardağını bir yudumda içecekti! Gerçekten birdenbire, dinlenmemizden, haykırışlar ve uğultular koparak üzerimize çöken silahlı atlıların müthiş bir saldırısına uğraya-

rak alıkonduk. Bunlar, Şeyh El-Gitrif tarafından kızının kaçırılması için gönderilen Beni-Suleym kabilesinin silahlı atlılarıydı. Çünkü şeyh, çadırların olduğu yerde, konukseverlik yasalarını çiğnemeye cesaret edemediğinden, çöl yasalarını ayak altına almadan üzerimize saldırı düzenlemek için bizim uzaklaşmamızı beklemişti. Ama buna, Utbe'nin ve atlılarımızın yürek pekliğini hesaplamadan girişmişti; bunlar Beni-Suleym'in saldırısına karşı durdular ve onların büyük bir bölümünü öldürdükten sonra hepsini kaçırarak bozguna uğrattılar. Ama, kargaşa sırasında, dostum Utbe de bir mızrak darbesi aldı; ve dinlenme yerine döndüğü zaman, kollarımda öldü.

Bunu görünce genç Raiye, büyük bir çığlık kopardı ve sevgilisinin cesedi üzerine kapandı. Ve bütün geceyi onun matemini tutarak geçirdi. Sabah olunca, onun da umutsuzluktan ölmüş bulunduğunu gördük. Tanrı ikisinden de merhametini esirgemesin! Onlar için kumda iki mezar kazdık ve onları birbirinin yanına gömdük ve ruhumuz yas içinde Medine'ye döndük. Ben de, orada görülecek işlerimi gördükten sonra, kendi ülkeme döndüm.

Ama, yedi yıl sonra, içimi kutsal yerleri yeniden ziyaret etme arzusu kapladı. Ruhum da, Utbe ile Raiye'nin kabirlerini ziyareti diledi. Orayı, Ensari kabilesi üyelerinin saygıyla dikmiş olduğu cinsi bilinmeyen güzel bir ağacın gölgesine bürünmüş gördüm. Ve ağacın gölgesinde mezar taşına oturup ruhum keder içinde ağladım. Benimle oraya gelenlere "Dostlarım, benimle birlikte Utbe ile Raiye'nin ölümüne ağlayan bu ağacın adı nedir, söyleyin bana!" dedim. Bana "Ona Âşıklar Ağacı derler!" diye yanıt verdiler. Tanrı'nın barışı üzerinde olarak, mezarının üstünde ağlayıp duran ağacın gölgesinde sonsuza dek yatasın, ey Utbe!

"İşte Âşıkların Mezarı üstüne bildiğimin hepsi bu, ey bahtıgüzel şah!" demiş Şehrazat. Sonra, Şah Şehriyar'ın bu öyküyle ruhunun kardığını görerek, aynı gece, çabucak, Hint'in öyküsünü, onun boşanmasını ve yeniden evlenmesini anlatmış.

HİNT'İN BOŞANMASI

Anlatırlar ki, El-Neman'ın kızı genç Hint, zamanının genç kızları içinde en güzeli imiş; gözleri, inceliği ve çekiciliği bir karacanınki gibi imiş. Dolayısıyla güzelliğinin ünü, Irak valisi El-Haccac'ın[1] kulağına kadar ulaşmış; ve vali onunla evlenmek istemiş. Hint'in babası, evlenmeden önce kendisine iki yüz bin gümüş dirhem, boşanma halinde de bir diğer iki yüz bin gümüş dirhem mehr ödenmesi koşuluyla valiye olumlu yanıt vermiş. El-Haccac da tüm koşulları kabul edip Hint'i evine getirtmiş.

Oysa, El-Haccac, tüm acılığını ve felaketini duyarak, cinsel güçsüzlük çekmekte imiş. Ve dünyaya kıçı tıkanık ve zebbi biçimsiz olarak gelmiş bulunuyormuş. Ve yapısı böyle olduğundan, çocuk yaşamayı reddetmek üzere iken, Şeytan, anasına, insan şekline bürünerek görünmüş ve çocuğunun yaşamasını istiyorsa, ona, süt yerine iki kara keçinin, bir kara tekenin ve bir kara yılanın kanını içirmesini önermiş. Ana da bu öneriyi kabul ederek istediği etkiyi sağlamış, ama kesinlikle, Tanrı'nın değil, Şeytan'ın verisi olarak, yine de, cinsel güçlük ve biçimsizlik çocuğa özgü kalmış ve bu halde ergenlik çağına erişmiş.

Böylece El-Haccac, bir kez Hint'i evine getirdikten sonra, içini arzu kavurduğu halde, sadece gündüzleri, yine de ona dokunmaya cesaret etmeksizin, onu görerek, uzun bir süre geçmiş. Hint onun bu davranışının nedenini çok geçmeden anlamış ve esire kızların önünde bu durumdan şikâyette bulunmuş.

1 *Haccac bin Yusuf:* 661 - 714 yıllarında yaşamış, bir ara Irak valiliği de yapmış ünlü Arap komutan (Bkz.: Meydan - Larousse) (Ç.)

Günün birinde El–Haccac âdet ettiği gibi gözlerinin güzelliğinden zevk almak üzere onu görmeye gelmiş. Hint, sırtı kapıya dönük ve bir aynaya bakmakla uğraşarak şu dizeleri okuyormuş:

Hint! Soylu Arap kanından doğmuş kısrak olsan da, sefil bir katırla yaşamaya hükümlüsün işte!
Oh! Beni bu lal rengi kumaştan kurtarın, deve tüyünden kaba giysilerimi geri verin!
Kabilenin kara çadırlarının çölümün yelleriyle çatırdadığı yerlere dönmek için bu nefret verici saraydan uzaklaşacağım.
Orada flavta ve meltem, çadırın delikleri arasından tekdüze birbirini yanıtlar ve bu bana utların ve tamburların musikisinden daha tatlı gelir.
Ve kabilenin arslan kanıyla beslenmiş gençleri güçlüdür ve arslanlar kadar yakışıklıdır!
Buradaysa, Hint ardında ürün bırakmaksızın sefil bir katırın yanında ölüp gidecek!

El–Haccac Hint'in kendisini bir katıra benzettiği şarkısını duyunca, düş kırıklığıyla dolu, karısı varlığının ve dışarı çıkışının farkına varmaksızın, odadan ayrılmış ve hemen Tahir'in oğlu kadı Abdullah'ı boşanma sağlamak üzere yanına çağırtmış. Abdullah da, Hint'in yanına girmiş ve ona "Ey El–Neman'ın kızı, işte El–Haccac ebu Muhammet sana iki yüz bin dirhem göndererek, beni, aynı zamanda, senden boşanmak için gerekli işlemleri yapmakla görevlendirdi!" demiş. Hint "Tanrı'ya şükürler olsun! İşte dileğim yerine geldi ve babamın yanına dönmek üzere özgür kaldım! Ey Tahir'in oğlu, sen bana, bu can sıkıcı köpekten kurtulduğumu bildirmekten daha iyi bir haber veremezdin! Bu iki yüz bin dirhemi, bana getirdiğin mutlu haberin armağanı olarak kendine sakla...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"Bu iki yüz bin dirhemi, bana getirdiğin mutlu haberin armağanı olarak kendine sakla!" demiş.

Hal böyle iken, Halife Abd ül–Malik bin Mervan, Hint'in eşsiz güzelliğini ve zekâsını işiterek onu arzulamış ve onunla evlenmek için haber göndermiş. Ama kız, kendisine bir mektup göndererek, Tanrı'ya övgüler ve halifeye saygı sözcükleri sıraladıktan sonra, ona "Bil ki, ey Emir–ül–Müminin, koklamak için burnuyla dokunarak köpek testiyi kirletmiştir!" diye yazmış. Bu mektubu alan halife, kahkahalarla gülerek ona şu yanıtı vermiş: "Ey Hint, eğer köpek burnuyla dokunarak testiyi kirletmişse, onu yedi kez yıkarız ve kullanım sağlayarak temizleriz!" diye yanıt vermiş.

Bunun üzerine Hint, kendisinin karşı çıkmalarına karşın, halifenin onu büyük bir arzuyla istediğini görerek boyun eğmekten başka bir şey yapamamış. Önerisini araya bir koşul sokarak kabul etmiş; ve bunu ikinci bir mektupta, övgüler ve saygı sözcükleri sunduktan sonra "Bil ki ey Emir–ül–Müminin, tek bir koşulla sana gelmek üzere yola çıkarım; o da: El–Haccac'ın bu yolculuk boyunca devemi, dizginini tutarak sarayına kadar götürmesidir!" şeklinde açıklamış.

Bu mektup, ilkinden de fazla halifeyi güldürmüş. Ve hemen El–Haccac'a haber göndererek Hint'in devesini saraya kadar götürmesini buyurmuş. El–Haccac, tüm can sıkıntısına karşın, halifenin buyruklarına boyun eğmekten başka bir şey yapılamayacağını biliyormuş. Dolayısıyla, yalın ayak, Hint'in konutuna kadar gitmiş. Hint de tahtırevana binmiş ve yol boyunca, tüm ruhuyla El–Haccac ile eğlenip durmuş. Ve sütanasına seslenerek ona "Ey Sütanne, tahtırevanın perdelerini hele biraz arala!" demiş. Sütana da perdeleri

aralayınca, Hint başını aradan çıkarıp yere çamurun ortasına bir altın dinar fırlatmış. Ve eski kocasına doğru dönerek ona "Ey Asaletli, bana şu gümüş parçasını veriver!" demiş. El-Haccac da yerden parayı alarak onu "Bu bir gümüş parçası değil, bir altın dinar!" diyerek Hint'e uzatmış. Hint de, gülmekten katılarak "Çamurun kirine karşın gümüşü altına çeviren Tanrı'ya övgüler olun!" diye haykırmış. Ve Haccac bu sözlerle Hint'in onu küçültmek için bir başka imada bulunduğunu anlayarak öfke ve utançtan kıpkırmızı olmuş. Ama, başını eğmiş, artık halifenin eşi olmuş bulunan Hint'e karşı hissettiklerini saklamak zorunda kalmış.

Şehrazat, bu öyküyü anlattıktan sonra susmuş. Şah Şehriyar da ona "Bu öykü, Şehrazat, hoşuma gitti. Ama şimdi harika bir öykü duymak isterim. Eğer böylesini bulamayacaksan, söyle de bileyim!" demiş. Şehrazat "Eğer izin verirsen, sana şimdi anlatacağım öyküden daha harikası var mıdır, acaba?" diye haykırmış. Şah da "Anlat bakalım!" demiş.

BAKİRELER AYNASI'NIN HARİKA ÖYKÜSÜ

Ve Şehrazat şaha demiş ki:

Bana kadar ulaştı ki, ey bahtıgüzel şah, ey yüce fikirlerle donanmış kişi; eski zamanlarda ve çağlar ve yaşanmış anlar içinde, Basra kentinde, hoş, cömertlik ve yiğitlikle, soyluluk ve kudretle dolu ve adı Sultan Zeyn olan hayran olunacak genç bir hükümdar varmış.

Ama bu genç ve hoş sultan, onu, enine boyuna dünyada eşi bulunmaz kılan yüce niteliklerine ve her çeşitten Tanrı verilerine karşın, müthiş bir servet savurganı; ne engel, ne kural tanıyan tutumsuz biri imiş. Öyle ki, açık elinin cömertliği içinde son kertede hırslı gözdelerine verdiği görkemli bağışlarla ve sarayında barındırdığı her renkten ve her boydan sayısız kadına yaptığı harcamalarla ve her gün, aşırı ödemelerle kendisine tadına baksın diye sağlanan bakire yeni esirelerin boyna satın alınışlarıyla sonunda, yüzyıllardan beri ataları sultanların ve fatihlerin biriktirdiği geniş hazineleri tümüyle tüketmiş. Ve veziri bir gün yanına gelip elleri arasından yeri öptükten sonra, ona altın sandıklarının kuruduğunu ve ertesi gün saray müteahhitlerine ödeme yapılamayacağını bildirmiş; ve bu kötü haberi verdikten sonra, kazığa oturtulurum korkusuyla geldiği gibi gitmekte acele etmiş.

Genç Sultan Zeyn, böylece tüm servetinin tükendiğini öğrenince, bahtın kara günleri için servetinden bir kısmını saklamayı düşünemediğine pişman olmuş; ve ruhunda kederin sınırlarına ulaşırcasına keder duymuş. Ve kendi kendine "Ey Sultan Zeyn, sana; sevdiğin gözdelerini, genç cariyelerini, karılarını kendi bahtlarına terk ederek, Devlet işlerini yüzüstü bırakarak ve yoksun kaldığın ata yadigârı tahtını elde etmek isteyenlere bağışlayarak buradan gizlice kaçmaktan başka çare kalmıyor. Çünkü servetsiz ve onursuz bir şah olmaktansa, Tanrı yolunda bir dilenci olmak yeğdir; ve sen 'Fakir olmaktansa kabre girmek daha iyidir!' diyen atasözünü de iyi bilirsin!" demiş. Ve böyle düşünerek kılık değiştirip fark edilmeksizin sarayının gizli bir kapısından çıkıp gitmek için akşamın olmasını beklemiş. Eline bir baston alıp yola koyulmak üzere iken, Her şeyi Gören, Her şeyi İşiten Tanrı, babasının son sözlerini ve önerilerini aklına getirtmiş. Çünkü babası, ölmeden önce, onu çağırtarak birçok başka şeyler arasında, ona "Ve özellikle oğlum, unutma ki, eğer bir gün baht sana sırt çevirirse, evrakların bulunduğu çekmecede bahtın her darbesine karşı seni koruyacak bir hazine bulacaksın!" demiş bulunuyormuş.

Zeyn, belleğinden tümüyle silinmiş olan bu sözleri yeniden hatırlayınca, gecikmeksizin, evrak çekmecesine koşmuş ve onu açmış. Ama iyice kurcalayarak baktığı, kâğıtları alt üst ettiği ve Devlet'in salnamelerini arayıp taradığı halde o çekmecede ne altın, ne altın kokusu, ne gümüş, ne gümüş kokusu, ne mücevher, ne değerli taş ne de uzaktan yakından bu şeylere benzeyen herhangi bir şey bulmuş. Ve öylesine düş kırıklığına uğramış ki, yüreği sıkıntıdan sıkışmış; ve beklentisinde yanıldığı için iyice kızarak her şeyi altüst edip Devlet'in evrakını her yana savurmaya ve ayakları altına alıp öfkeyle çiğnemeye başlamış. Ama o sırada ansızın, kahredici elleri, madenimsi bir şeye dokunmuş; onu çekip çıkarınca, kızıl bakırdan ağır bir çekmece olduğunu görmüş. Çabucak açmış; ve içinde babasının

mührüyle mühürlenmiş bir kâğıt parçasından başka bir şey bulamamış. Epeyce düş kırıklığına uğramışsa da, mührü kırmış ve bizzat babasının eliyle: "Oğlum, sarayın *filan* yerine git, eline bir kazma alarak ve Allah'ın adını anarak toprağı kaz!" yazılı bulunduğunu görmüş.

Bu kâğıdı okuyunca, Zeyn kendi kendine "Anlaşılan şimdi de bana işçilerin ağır çalışmasını yerine getirmek düşüyor! Ama maden ki babamın son arzusu buymuş, asla itaatsizlik etmek istemem!" demiş. Ve sarayın bahçesine inerek bahçıvanın kulübesinin duvarına dayalı bir kazmayı eline alarak mektupta tanımlanan ve sarayın altında bir yeraltı dehlizi olan yere gitmiş...

Anlatısının [illegible]sında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz [illegible] Olunca

Şehrazat'ın kızkardeşi olan küçük Dünyazat, sokulmuş bulunduğu halının üzerinden ayağa kalkmış ve "Ablacığım, sözlerin ne kadar tatlı, zarif ve tazeliği içinde zevk verici!" diye haykırmış. Ve Şehrazat, küçük kızkardeşini gözlerinden öperek "Evet! Ama bu yüce ve güzel davranışlarla donanmış şah, izin verirse, bu gece anlatacağım bölümüyle kıyaslanırsa ne değeri var ki?" demiş. Şah Şehriyar da "Anlatabilirsin!" diyerek izin vermiş. O zaman Şehrazat, sözünü şöyle sürdürmüş:

... Genç Sultan Zeyn, kazmayı alarak sarayın alt tarafında bulunan dehlize inmiş. Ve bir meşale yakarak, onun aydınlığında, kazmasının sapıyla döşemeye vurup yoklamaya başlamış; ve sonunda altı boş bir yerden gelme derin bir ses duymuş. Kendi kendine "İşte burada çalışmak gerek!" demiş. Ve sert vuruşlarla çalışmaya koyul-

muş; ve döşemenin dört köşe taşlarının yarısını kaldırdığı halde hazinenin en küçük bir parçasını bile ortaya çıkaramamış. Ve dinlenmek üzere işi bırakmış ve duvara sırtını dayayarak "Vallahi! Sen ne zamandan beri Sultan Zeyn, bahtının ardından koşmak zorunda kaldın; ve onu kaygısızca, sıkıntı çekmeden ve çalışıp yorulmadan elde edecekken, yerin altında arıyorsun? Bilmez misin ki geçmiş geçmiştir ve yazılan yazılmış ve de yerine gelecektir?" demiş. Bununla birlikte, biraz dinlendikten sonra, çalışmasını sürdürmüş; ve birdenbire ortaya beyaz bir taşın çıktığını görmüş; bunun altında, üzerinde

çelik bir asma kilit bulunan bir kapı bulmuş. Bu kilidi kazma vuruşlarıyla kırmış ve kapıyı açmış.

O zaman bu kapını beyaz mermerden şahane bir merdivene açıldığını ve bunun da tümü Çin fayansı ve billurdan yapılmış tavanı ve tabanı ve gök mavisi renkte taşlardan oluşmuş dayanak sütunlarıyla dört köşe bir salona indiğini görmüş. Bu salonda dört sedef seki bulunup her birinin üstünde de kaymak taşından, kızıl somakiden almaşık olarak birbirini izleyen on büyük küp varmış. Bunu görünce Zeyn, kendi kendine "Şuradaki güzel küpler, kim bilir içlerinde ne güzel şeyler saklıyorlar! Belki de rahmetli babam bunların içine eski şaraplar koymuştur; bugün için bunun sonsuz değeri vardır!" demiş. Ve böylece düşünerek dört sekiden birinin üzerine çıkmış ve küplerden birine yaklaşmış ve kapağını kaldırmış. O da nesi? Vay canına, işe bak! Görmüş ki, küpün içi ağzına kadar altın tozuyla dolu! Ve bundan iyice güven duymak için, elini, pek dibini bulmadan içine daldırmış; geriye çekince de tümüyle yaldızlandığını ve parmaklarının ucundan güneşi gibi altın tozları döküldüğünü görmüş. Hemen çabucak ikinci bir küpün daha kapağını açmış ve onun içinin de altın dinarlar ve her boydan altın sikkelerle dolu olduğunu anlamış. Ve birbirinin ardından kırk küpü de açarak, kaymak taşından olanların altın tozuyla, kızıl somakiden olanların da altınla ve altın sikkelerle dolu olduğunu görmüş.

Bunu görünce, genç Zeyn'in yüreği ferahlamış, içi genişlemiş, titreyip kasılmış; ve sevinçten haykırmaya başlamış; sonra elindeki meşaleyi billur duvar bölmelerinden birine asarak kaymak taşı küplerden birini kendine çekmiş; başından ve omuzlarından aşağı karnının üzerine ve her yanına altın tozlarını akıtmış; o güne kadar hiçbir zevk dolu hamamda yıkanırken duymadığı bir şehvetle altın tozuyla yıkanmış. Ve kendi kendine "Ha! Ha! Sultan Zeyn, biraz önce derviş asasını eline almış, dilenerek Allah'ın yollarında gezmeye hazırlanıyordun! Şimdi Tanrı'nın kutsaması başına yağdı; çünkü Bağışlayıcı Tanrı'nın cömertliğinden hiç kuşku duymadan, sana vermiş olduğu ilk varlığını olanca eli açıklıkla harcadın! Gözlerin artık

kederlenmesin ve tatlı canını sıkma! Kendi yeteneğine ve de seni yaratan Tanrı'nın hiç kesilmeyen verilerine güvenerek yeniden tükenmekten de korkma!" demiş. Aynı anda, bütün öteki kızıl somaki küplere eğilmiş ve içindekileri fayans taşlı salona dökmüş. Aynı şeyi kaymaktaşı küpler bakımından da yapmış; ve altınlar ve altın sikkeler sesli düşüşlerle ve tıkırtılarla yere dökülmüş ve sesleri porselen zeminde ve uyumlu billur duvarlarda yankılar yapmış. Zeyn de kendini, âdeta aşkla, bu altın yığını üzerine atmış; o sırada, meşalenin altında, beyaz ve mavi salon, mucizevi bölmelerinin parıltısını, bu soğuk yangının bağrından kopan şimşek gibi çakışlara ve utkulu alev demetlerine katıyormuş.

Genç sultan böylece altın içinde yıkanırken ve yaşamını tehdit eden sefaletin ve neredeyse atalarının sarayını bu yüzden terk etmek zorunda kalışının anısını unutmak için, kendini bunun coşkunluğuna kaptırdıktan sonra, üzerinden akan altın tozlarıyla ayağa kalkmış ve artık sakinleşerek, babası şahın, böyle yeraltını kazıp hiçbir sarayda bulunduğunu işitmediği bu salonu gizlice inşa ettirmesine şaşarak, üstün bir merakla her şeyi incelemeye koyulmuş. Dikkatli gözleri sonunda, bir köşecikte, iki billur sütun arasında, evrak dolabındakine her bakımdan benzeyen, ama daha da küçük bir çekmece bulmuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yirmi İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Ve dikkatli gözleri, sonunda, bir köşecikte, iki billur sütun arasında, evrak dolabındakine her bakımdan benzeyen, ama daha küçük bir çekmece bulmuş. İçinde değerli taşlar kakılmış altın bir

anahtar varmış. Zeyn kendi kendine "Vallahi! Bu anahtar herhalde benim kırdığım kilidi açan anahtardır!" demiş. Sonra düşünüp "Ama öyle ise nasıl oluyor da kilit dışarıda iken burada saklı oluyor? Bu anahtar herhalde başka bir maksada yarıyordur!" demiş. Anahtarın hangi maksada yararlı olabileceğini bulmak için her yanı araştırmaya koyulmuş. Ve salonun her bölmesini büyük bir dikkatle incelemiş. Sonunda tahta bölmeler arasında bir kilit bulmuş. Bunun elindeki anahtarla açılabileceğini düşünerek hemen orada denemeye koyulmuş. Ve derhal bir kapı bel vererek ardına kadar açılmış. Bu kapıdan, ilkinden de harika bir ikinci salona giriliyormuş. Gerçekten, bu salon tabanından tavanına kadar tamamıyla altın nakşedilmiş parlak yeşil çiniden yapılmış bulunuyor ve burada insan kendini deniz mavisine kaçan zümrütten yontulmuş bir ortamda sanıyormuş; ve gerçekten öylesine güzelmiş ki, tüm süslerden soyunmuş haliyle bile hiçbir kimse, asla eşini düşleyemezmiş. Bu salonun ortasında, kubbe altında, ay parçası gibi altı kız duruyor ve öylesine bir parlaklık saçıyorlarmış ki onlardan yayılan ışık tüm salonu aydınlatıyormuş. Bunlar som altın ayaklıklar üzerinde dineliyor ve hiç konuşmuyorlarmış. Zeyn, hem büyülenmiş hem de şaşırmış, onları görmek ve selamlamak için daha yakına gelmiş; ama canlı olmadıklarını ve her birinin tek parça halinde elmastan yapıldıklarını fark etmiş.

Bunu görünce Zeyn, şaşırmanın sınırında "Ya Allah! Benim rahmetli babam, nasıl olmuş da bunca harikaya sahip olmuş!" diye haykırmış. Ve bunları daha da büyük bir dikkatle inceleyince, bunların böylece ayaklıkların üzerinde, ortada bulunan ama üstünde başkaca elmas genç kız olmayan sadece şu sözcüklerin ipekli bir kumaş üzerine işlenerek asıldığı yedinci bir ayaklığa dönük bulunduklarını anlamış:

> Bil ki oğlum, bu elmas genç kızları elde etmek için çok uğraş verdim. Ama onlar güzellikten yana harika olsalar da, yeryüzünde en hayran olunacak varlıklar olduklarını sanma! Gerçekten, bunları aşan ve

gördüklerinin değerce tek başına bin katı olan daha parlak ve çok daha güzel yedinci bir genç kız vardır. Eğer onu görmeyi ve ele geçirip onu bekleyen yedinci ayaklığa oturtmayı dilemekteysen; ölümün bana tamamlamak fırsatını vermediği şeyi yapman yeterlidir. Kahire kentine git! Orada bulmakta pek güçlük çekmeyeceğin benim eski sadık kölelerimden Mübarek'i bul! Ve selamlaşmalardan sonra, tüm başına gelenleri kendisine anlat! Seni benim oğlum olarak tanıyacak ve seni bu eşsiz genç kızın yanına götürecektir. Ona sahip olacaksın. O da geri kalan ömründe senin gözlerini şenlendirecektir. Vesselam, ya Zeyn!

Genç Zeyn, bu sözcükleri okuyunca, kendi kendine "Kuşkusuz, Kahire'ye yapacağım yolculuğu geciktirmekten sakınmalıyım! Gerçekten, bu yedinci kız, babam bana değerinin, tek başına, bütün bunlara ve bin benzerine bedel olduğunu söylediğine göre, harika bir şey olmalı!" demiş. Ve böylece yola çıkmayı kararlaştırarak o anda yeraltı dehlizinden, oraya yanında içine altın ve altın sikkeler dolduracağı bir küfe bulundurarak dönmek üzere bir an için ayrılmış. Ve gecenin bir bölümünü, hiç kimse gidiş gelişini görmeden dehlizdeki bu altınların bir kısmını kendi dairesine taşımakla harcamış. Sonra da yeraltı dehlizinin kapısını kapatıp biraz dinlenmek üzere yatmak için yukarı çıkmış.

Ertesi gün, vezirlerini, emirlerini ve ülkenin ileri gelenlerini toplamış; ve onlara hava değişimi için Mısır'a gitmek istediğini bildirmiş. Ve tam da getirdiği kötü haberle kazığa oturtulacağından korkmuş olan vezire yokluğunda ülkeyi yönetme yetkisi vermiş. Yolculukta kendisine eşlik edecek alay, özenle ayrılmış az miktardaki seçkin kölelerden oluşuyor imiş. Böylece merasimden uzak bir sadelikle yola koyulmuş. Tanrı ona güvenlik sağladığından kazasız belasız Kahire'ye ulaşmış.

Orada çabucak Mübarek'ten haber sormuş; ona, bu ad altında sadece çarşı kâhyası olan zengin bir tacirin bulunduğunu; ve son

kertede cömert ve eliaçık olarak, kapısı fakirlere ve yabancılara açık olan bir sarayda yaşamakta bulunduğunu anlatmışlar. Ve Zeyn'i bu Mübarek'in sarayına götürmüşler; sarayın kapısında, onun gelişini haber verdikten sonra, kendisine hoş gelişler dileyen birçok köle ve hadımağası görmüş; onu, büyük bir avludan ve şahane tarzda süslenmiş bir salondan geçirdikten sonra, ipek bir divanda oturmuş kendisini bekleyen efendilerinin yanına götürmüşler. Ve sonra da çekilmişler.

Bunun üzerine, Zeyn, ona onur verdiğini göstermek için ayağa kalkmış olan ev sahibine doğru ilerlemiş; selamlaşmalardan sonra, Mübarek "Efendim, senin adımlarınla birlikte evim kutsandı!" diyerek ondan, yanına oturmasını rica etmiş. Ve konukseverlik görevlerinde, konuğunun adını ve hangi nedenle kendisini ziyaret ettiğini sorarak noksanlık göstermek istemediğinden, büyük bir içtenlikle şuradan buradan konuşmaya başlamış. "Efendim, ben, gördüğünüz gibi memleketim olan Basra'dan buraya, rahmetli şahın kölelerinden olan Mübarek adlı birisini aramak üzere geldim. Ben şahın oğluyum. Adımı soracak olursan Zeyn'dir. Ve şimdiki Basra sultanı da benim!" diyerek ilkin ev sahibini sorgulayan Zeyn olmuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yirmi Üçüncü Gece Olunca

Demiş ki:

"Adımı soracak olursan Zeyn'dir! Ve şimdiki Basra sultanı da benim!" diyerek ilkin ev sahibini sorgulayan Zeyn olmuş.

Bu sözleri duyunca, Tacir Mübarek, heyecanın sınırında, divandan ayağa kalkmış ve Zeyn'in dizlerine kapanarak önünde elleri ara-

sından yeri öpmüş ve "Kölesini efendisine kavuşturan Tanrı'ya övgüler olsun, efendim! Emret, ben de sana işitip itaat ettiğim yanıtını vereyim! Zira sözünü ettiğin, rahmetli babanın kölesi o Mübarek, benim! Soyunu sürdüren asla ölmez! Ey efendimin oğlu, bu saray senin sarayındır, ben de senin kölenim!" diye haykırmış. Bunun üzerine Zeyn, Mübarek'i ayağa kaldırarak ona başına gelen her şeyi başından sonuna kadar hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatmış. Ama onu burada tekrarlamanın yararı yok. Ve "Ben Mısır'a, bu harika elmas genç kızı bulmak için yardımını istemek üzere geldim!" diye eklemiş. Mübarek de "Yüreğimin tüm bağlılığı ve borçlu olduğum saygıyla! Ben henüz bağışlanmamış bir köleyim! Ve yaşamım ve mallarım hukukça sana aittir. Ama efendim, bu elmas kızı aramaya çıkmadan önce, yolculuğun yorgunluğunu gidermen ve onuruna bir şölen kurmam için izin vermen iyi olacaktır!" diye yanıt vermiş. Ama Zeyn de, bunu "Bil ki, ey Mübarek, sen, köle olarak, artık kendini azat edilmiş sayabilirsin! Çünkü seni azat edip mal varlığımdan ve sahipliğimden çıkarmış bulunuyorum. Elmastan yapılma genç kıza gelince, hemen onu aramaya çıkmamız gerek! Çünkü yolculuk beni yormamıştır ve içimde duyduğum sabırsızlık en küçük bir dinlenmeden bile beni alıkoyuyor!" diye yanıtlamış. O zaman Mübarek, Sultan Zeyn'in kararının kesin olduğunu anlayarak ona karşı çıkmak istememiş; ve kendisine özgürlüğünü bağışlamış bulunduğundan ötürü ikinci kez önünde yeri ve giysisinin eteğini öpüp başına koyduktan sonra, ayağa kalkmış ve Zeyn'e "Efendim, bu arayış sırasında başına gelebilecek tehlikeleri hiç düşündün mü? Gerçekten, elmas genç kız, Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'nin sarayında bulunmaktadır! Ve Üç Adalar da, eşiğini sıradan adamların aşamayacağı bir ülkede bulunmaktadır. Bununla birlikte seni oraya götürebilirim; çünkü oraya girmenin yollarını biliyorum" demiş. Sultan Zeyn de "Ben bu harika elmas genç kızı elde etmek için tüm tehlikeleri karşılamaya hazırım. Ve işte Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ni bulmak için bağ-

rını şişirerek tüm yürekliliğimle karşındayım!" diyerek yanıt vermiş.

O zaman Mübarek, kölelerine, hazırlık için her şeyi yapmalarını buyurmuş. Ve abdestlerini aldıktan ve namazlarını kıldıktan sonra, atlarına binip yola koyulmuşlar. Günler ve geceler boyunca yol almışlar; çöllerden, düzlüklerden ve Tanrı'dan başka varlığın bulunmadığı ıssız yerlerden geçmişler. Ve bu yolculuk boyunca, gözlerine çarpan ve yaşamlarında ilk kez gördükleri gittikçe daha garip şeylerle karşılaşmışlar. Sonunda hoş bir çayırlığa ulaşmışlar; ve orada attan inmişler; Mübarek de, kendilerini izleyen kölelere dönerek onlara "Sizler, biz dönünceye kadar atları ve azıkları korumak üzere bu çayırlıkta kalacaksınız!" demiş. Ve Zeyn'den kendisini izlemesini rica etmiş; ve ona "Efendim, Tüm Güçleri kendinde toplayan Tanrı'dan başka baş vurulacak güç yoktur! İşte şu anda elmas genç kızın içinde olduğu yasak toprakların eşiğinde bulunuyoruz. Buradan başlayarak, hiç tereddüt etmeden, tek başımıza ilerlememiz gerekiyor! Ve asıl şimdi pekliğimizi ve yürekliliğimizi göstermemiz gerek!" demiş. Sultan Zeyn de onu izlemiş; ve durmaksızın, birlikte, dik yamaçlarıyla tüm ufku kaplayan yüce bir dağın eteğine ulaşasıya kadar ilerlemişler.

O zaman Sultan Zeyn, Mübarek'e dönüp ona "Ey Mübarek, bu çıkılmaz dağa çıkabilmemiz için şimdi güveneceğimiz güç nedir? Tepesine çıkabilmemiz için bize kim kanat sağlayacak?" demiş. Mübarek de "Onu aşmak ya da tepesine tırmanmak için bizim hiç de kanada ihtiyacımız yok!" diye yanıt vermiş. Ve cebinden, karınca bacaklarına benzer bilinmeyen harflerin üzerine tersten yazıldığı eski bir kitap çıkarmış; ve başını sallayarak anlaşılmadık bir dildeki ibareleri yüksek sesle okumaya başlamış. Ve birdenbire dağ, aynı zamanda iki yanına yarılarak ikiye bölünmüş; ve arada ancak ve sadece tek kişinin geçebileceği bir aralık bırakmış. Buradan sultanı elinden tutarak ilkin Mübarek geçmiş; ve bu dar geçit içinde kararlılıkla yürü-

müş. Böylece, biri diğerinin ardında, bir saat kadar yol alarak geçidin diğer yanına ulaşmışlar. Ve geçitten çıkar çıkmaz, dağın iki yanı yeniden birleşmiş ve bir iğnenin ucunun bile giremeyeceği kadar aralık bırakmaksızın eksiksiz şekilde kapanmış.

Ve buradan çıkınca kendilerini, bir deniz kadar büyük bir gölün kıyısında bulmuşlar; bu gölün bağrından, uzaklarda, bitkiyle kaplı üç adanın yüze çıktığını görmüşler. Ve kuşlar çeşitli tarzda ruhu okşayan ve yüreği kapıp götüren tekdüze cıvıltılarla öterken; ağaçlar, çalılar ve suda birbirine bakışan çiçeklerin görüntüler ve havayı dolduran hoş kokularla içleri ferahlamış ve gönülleri şenlenmiş.

Mübarek, gölün kenarına oturmuş ve Zeyn'e "Efendim, benim gibi sen de, uzaktan bu adaları görüyorsun. İşte ilkin bizim, kesinlikle buraya gitmemiz gerek!" demiş. Zeyn de, şaşırmış olarak "Peki, adalara ulaşmak için bu deniz kadar geniş gölü nasıl geçeceğiz?" diye sormuş. Mübarek "Bu konuda tedirginlik duyma! Gerçekten, birkaç dakika sonra bir kayık gelip bizi alır, Tanrı'nın İnananlara vaadettiği topraklar kadar güzel olan bu adalara götürür! Çünkü elmas genç kızın sahibi Yaşlı Kişi, orada bulunur. Yalnız, efendim, ne olursa olsun ve ne görürsen gör, en küçük bir tepki gösterme! Ve özellikle, efendim, kayıkçının yüzünde sana garip gelebilecek ne görürsen gör ve onda olağandışı bulacağın ne olursa olsun, yerinden kıpırdamamaya dikkat et! Çünkü, bir kez kayığa binince, ağzından tek bir sözcük bile çıkarma bahtsızlığını gösterirsen, kayık hepimizi suyun altına çekerek batar!" demiş. Ve Zeyn, son kertede etkilenerek "Dilimi dişlerim arasında tutacağım, düşüncelerimi de içimde saklayacağım...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"Dilimi dişlerim arasında tutacağım, düşüncelerimi de içimde saklayacağım!" demiş.

Onlar böyle konuşurlarken, birdenbire gölün üzerinde kayıkçısıyla birlikte bir kayığın belirdiğini görmüşler; ve kayık o denli yanlarında belirmiş ki, onun suyun bağrından mı çıktığını, yoksa göğün derinliklerinden mi indiğini bilememişler. Bu kayık, ortasında en ince amberden bir direği ve ipekten halatları olan kızıl sandal ağacından yapılmış imiş. Kayıkçıya gelince, bedeni âdemoğlu gibi insanmış; ama başı bir filinkine benziyormuş ve yere kadar uzanan ve Hacer'in etekleri gibi yerde sürünen iki kulağı varmış.

Kayık kıyıya beş dirsek boyu yaklaşınca durmuş; ve fil başlı balıkçı, hortumunu havada uzatarak birbiri ardından iki yoldaşı tutmuş ve sanki iki tüy kadar yeğni imişlercesine kolaylıkla kayığa taşımış ve yavaşça yerlerine oturtmuş. Ve hemen hortumunu suya sokarak ve onu hem kürek hem de dümen gibi kullanarak kıyıdan uzaklaşmış. Ve sürünen müthiş kulaklarını kaldırarak; onları başının üzerinde rüzgârda açmış ve yelken gibi gürültüyle şişirmiş; ve kulaklarını rüzgârın estiği yöne göre çevirerek, bir kaptanın gemisinin donanımını yönetmesinden de büyük bir güvenle kayığı yüzdürmüş. Ve kayık böylece hız kazanarak büyük bir kuş gibi göl üzerinde yol almış.

Bu adalardan birinin kıyısına yaklaştıklarında, kayıkçı onları hortumuyla tek tek alıp incitmeden kumsala çıkarmış; sonra da hemen kayığı ile birlikte gözden yok olmuş. O zaman Mübarek, sultanı elinden tutmuş ve onunla birlikte, çakıl taşları yerine her renkten değerli taşla döşeli bir kır yolunda yürüyerek adadan içeri dalmış. Böylece, kıyılarında yer yer tüm sarayı gölgeye boğan yüksek-

likte ağaçlar dikilmiş derin bir hendekle çevrili, tümüyle zümrüt taşlarla yapılmış bir saraya rastlayıncaya kadar yürümüşler. Som altından yapılmış büyük giriş kapısının önünde, en az altı kulaç boyunda, üç kulaç eninde bir köprü varmış. Mübarek, bu köprüyü aşmayı göze alamadığından durup sultana "Daha ileriye gidemeyiz. Ama Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ni görmek istiyorsak, sihirli bir dua okumalıyız!" demiş. Ve böyle konuşarak urbasının içinde saklamış bulunduğu bir torbadan sarı ipekten dört sargı çıkarmış. Birini beline,

bir diğerini sırtına sarmış. Geri kalan iki sargıyı sultana vermiş; o da bunları aynı şekilde bedenine sarmış. Bunu izleyerek Mübarek torbasından iki yeğni namazlık halı çıkarmış, bunları yere sermiş ve üzerlerine büyülü sözler mırıldanarak bir miktar misk ve amber tohumu serpmiş. Sonra bu halılardan birinin üzerine diz çöküp oturmuş ve sultana "Sen de ikinci halının üzerine otur!" demiş. Zeyn de kendine söyleneni yapmış; ve Mübarek ona "Şimdi, ben, bu sarayda oturan Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ne efsun yapacağım. Umarım ki Tanrı onun öfkelenmeden yanımıza gelmesini sağlar! Çünkü, efendim, sana itiraf edeyim ki, ben, onun ne bizi nasıl karşılayacağından ne de girişimimizin sonunun ne olacağından haberdarım. Gerçekten, eğer bu adaya gelişimiz onun hoşuna gitmemişse, gözümüze korkunç bir canavar şeklinde görünür; ama gelişimizden tedirgin olmamışsa, iyi nitelikli bir âdemoğlu olarak belirir. Ama sen, o önümüze çıkar çıkmaz, onuruna ayağa kalkmalı, halının ortalık yerinden ayrılmaksızın, en saygılı şekilde onu selamlamalısın ve ona 'Ey kudretli efendim, ey şahların şahı, işte koruman altındaki kapılardan geçmiş, senin vereceğin hükmü beklemek üzere karşındayız! Ben, senin hizmetkârın, ölüm meleğinin alıp götürmüş olduğu rahmetli şahın oğlu Basra sultanı Zeyn'im!' dersin! Sana kendisinden ne gibi bir hizmet beklediğini sorarsa, ona 'Ey Devletlim, senin kereminden yedinci elmas kızı dilemeye geldim!' diye yanıt verirsin!" demiş. Zeyn de "İşittim ve itaat ettim!" diye yanıt vermiş.

Mübarek Sultan Zeyn'i böylece bilgili kıldıktan sonra, ödler yakarak, Zeyn için anlam taşımayan sihirli sözler söyleyerek ve okuyup üfleyerek büyü yapmaya başlamış. Bunu hemen izleyerek güneş bir kara bulut yığını altına girmiş; ve tüm ada yoğun bir karanlığa bürünmüş; ve uzun bir şimşek çakarak bunu bir gökgürültüsü izlemiş. Ve öfkeli bir rüzgâr eserek onlara doğru gelmiş; ve havayı sarsan korkunç bir haykırış işitmişler; ve toprak, İsrafil meleğin kıyamet gününde neden olabileceğine benzer şekilde sarsılmış.

Zeyn bütün bunları görüp işittikten sonra, büyük bir heyecana kapılmış; yine de bunu belirtmemeye özen göstermiş; ve kendi kendine "Vallahi! Bu, oldukça kötü bir alamet!" demiş. Ama Mübarek, onun ne duyumsadığını anlayarak gülmeye başlamış ve ona "Korkma, efendim! Bu alametler, aksine, bize güven vermelidir! Tanrı'nın yardımıyla her şey yolunda olacaktır!" demiş. Gerçekten, o, bu sözleri söylediği anda...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yirmi Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

Gerçekten o, bu sözleri söylediği anda, Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi önlerinde saygın görünüşlü bir âdemoğlu olarak belirmiş; öylesine güzel bir görünümü varmış ki, onu kusursuzlukta sadece tüm güzelliklerin ve utkuların övülesi Sahibi geçebilirmiş! Ve Zeyn'e, çocuğunun yanına yaklaşan bir babanın gülüşüyle gülerek yaklaşmış. Zeyn de onun onuruna çabucak, ama halının ortasından ayrılmayarak ayağa kalkmış; sonra da önünde eğilip elleri arasından yeri öpmüş. Ve selam verip Mübarek'in kendisine öğretmiş olduğu gibi övgüler sıralamakta kusur etmemiş. Ve ancak bundan sonra adaya geliş nedenini ona açıklamış.

Adalar'ın Yaşlı Kişisi, Zeyn'in sözlerini işitip anlamını tümüyle kavrayınca, daha da candan bir gülüşle gülmüş; ve Zeyn'e "Ey Zeyn, babanı gerçekten büyük bir sevgiyle severdim; ve gelip beni her görüşünde, ona bir elmas kız armağan ederdim; ve deveciler zarar verir kaygısıyla onları Basra'ya kendim taşımaya özen gösterirdim. Ama sana daha az sevgi duyacağımı sanma, Zeyn! Bil ki, gerçekte,

ben kendim, kendi isteğimle, babana seni korumama alacağımı vaadettim; iki mektup yazıp birini evrak dolabında, ötekini yeraltındaki çekmecede saklamasını salık verdim. Ve işte şimdi sana, tek başına öbürlerinin hepsinden ve de benzeri bin tanesinden daha değerli olan elmas kızı vermeye hazırım. Yalnız, ey Zeyn, bu harika armağanı, senden isteyeceğim bir başka armağanla değiştirmeden vermeyeceğim!" demiş. Zeyn de "Vallahi, efendim, bana ait olan her şey senindir! Ve buna ben kendim de dahilim!" diye yanıt vermiş. Yaşlı Ki-

şi gülümseyerek ona "Evet, ey Zeyn, ama benim dileğim yerine getirilmesi güç bir dilektir! Senin de yerine getirip getiremeyeceğini bilemiyorum!" diye cevap vermiş. "Peki, nedir bu?" diye soran Zeyn'e "Bana bu adaya alıp getireceğin, on beş yaşında, aynı zamanda hem dokunulmadık bakire hem de eşsiz güzellikte bir genç kız bulman gerek!" demiş. Zeyn de "Eğer efendim, benden dilediğin sadece buysa, vallahi, seni doygunluğa ulaştırmak benim için kolaydır! Benim ülkemde, hem dokunulmadık bakire hem de güzel, on beş yaşında pek çok kız vardır!" diyerek haykırmış.

Bu sözleri duyan Yaşlı Kişi, Zeyn'e "Senden istediğimi bulmak o denli kolay mıdır, ey Zeyn?" diye sormuş. Zeyn de "Efendim, sana sadece bir değil, istediğin gibi on genç kız bulurum! Bana gelince, sarayımda hatırı sayılır adette bu türden genç kız var; ve hiçbirine dokunulmuş değildir; ve ben onların bekâretlerini gidererek büyük zevk almadayım!" diye yanıt vermiş. Yaşlı Kişi, bu sözleri işitince, ikinci kez kahkahalar patlatmaktan kendini alamamış. Sonra acıma dolu bir sesle "Bil ki, oğlum, senden dilediğim şey öylesine ender bulunur bir şeydir ki, bugüne kadar kimse bunu sağlayamadı. Eğer sen sahip olduğun genç kızların bakire olduklarını sanıyorsan, aldanıyor ve düş kuruyorsun! Çünkü kadınların bakire olduklarını inandırmak için bin türlü çare bulacaklarını ve saldırıda en deneyimli erkekleri bile aldatmakta başarı gösterdiklerini bilmiyorsun. Ama, söylediklerini dinleyince, bu konuda bir şey bilmediğini anladığımdan, sana onların, parmakla dokunmadan, onları soymadan ve onlar kuşkulanmadan açık mı, kapalı mı olduklarını denetlemenin yolunu göstermek isterim! Çünkü senden istediğim bakire kıza, hiçbir erkeğin dokunmamış ve gözleriyle narin bedenini görmemiş olmaları esastır!" demiş.

Genç Zeyn, Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'nin bu sözlerini işitince, kendi kendine "Vallahi! Bu adam deli olmalı! Eğer, söylediği gibi, bir genç kızın dokunulmadık olduğunu anlamak o denli güçse, onu

görmeden ve kendisine dokunmadan bunu anlayabilmemi benden nasıl isteyebilir?" demiş. Ve bir an düşündükten sonra, birdenbire "Vallahi! Şimdi anladım: onun kokusu bana bunu bulduracaktır!" diye haykırmış. Yaşlı Adam gülmüş ve "Bekâretin kokusu yoktur!" demiş. "Öyleyse gözlerine dikkatle bakarak anlarım!" deyince de; "Bekâret gözlerden okunmaz!" diye yanıt vermiş. O zaman Zeyn "Peki, öyleyse, ne yapmayalım, efendim?" diye sormuş. O da "İşte ben de sana onu öğreteceğim!" demiş.

Ve ansızın gözden kaybolmuş; ama bu, ancak bir an sürmüş. Döndüğünde elinde bir ayna tutuyormuş. Zeyn'e doğru dönmüş ve ona "Sana şunu söylemeliyim ki, ey Zeyn, bir âdemoğlu için, bir genç kızın bakire mi, yoksa delinmiş mi olduğunu söylemek mümkün değildir! Bu sadece Tanrı'ya ve Tanrı'nın seçtiklerine özgü bir ayırt etme kabiliyetidir. Bu konudaki becerimi ben sana aktaramayacağımdan, sana vermek üzere, insanların tüm gizli yanlarını ortaya koymakta güvenilecek bir araç olarak şu aynayı getirdim. Senin, on beş yaşında çok güzel bir genç kız görüp de bakire olduğunu sandığın ya da sana böyle söylendiği durumlarda bu aynaya bakmaktan başka yapacağın şey yoktur. Birdenbire aynada söz konusu genç kızın görüntüsü belirecektir. Ve sen, bu görüntüyü iyice incelemekten çekinme; çünkü bir aynada bir görüntünün görülmesi bir bedenin bekâretine zarar vermez; tıpkı yöneltilen bir bakışın zarar vermeyeceği gibi. Ama, genç kız bakire değilse, öyküsünü aynada inceleyince, sana şişkin ve bir uçurum gibi açık görünecektir! Ve aynı şekilde ayna da donuklaşacaktır. Ama, tersine, Tanrı genç kızın bakire kalmasını sağlamışsa, soyulmuş bir bademden daha büyük olmayan bir öykünün ortaya çıktığını görürsün! Ayna da parlak, saf ve tüm kirlerden arınık olarak kalır...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"Ama, tersine, Tanrı genç kızın bakire kalmasını sağlamışsa, soyulmuş bir bademden daha büyük olmayan bir öykünün ortaya çıktığını görürsün! Ayna da parlak saf ve tüm kirlerden arınık kalır!" demiş.

Ve böylece konuşarak, Adalar'ın Yaşlı Kişisi "Dilerim ki, ey Zeyn, talih, benim dilediğim on beş yaşındaki bakireyi, tez vakitte karşına çıkarır! Ve de onun tam anlamıyla güzel olması gerektiğini de aklından çıkarma! Çünkü güzel olmaksızın bakireliğin ne yararı var? Ve de bu aynaya çok özenle bak, çünkü onu yitirmen senin için onarılmaz bir kayıp olur!" diye ekleyerek sihirli aynayı Zeyn'e vermiş. Zeyn de işitip itaat ettiği yanıtını vermiş ve Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'nden izin alarak Mübarek ile birlikte gölün yolunu tutmuş. Fil kafalı kayıkçı da kayığı ile birlikte yanlarına gelerek ve aynı tarzda onları kayığa alarak karşıya geçirmiş. Ve dağ yeniden açılarak onlara geçit sağlamış. Onlar da çabucak gidip atlara bakan köleleri bulmuşlar. Ve hep birlikte Kahire'ye dönmüşler.

Sultan Zeyn, yorgunluğunu gidermek ve yolculuk heyecanını bastırmak için Mübarek'in sarayında birkaç gün dinlenmeye razı olmuş. Ve "Ya Allah! İnsansı bir bakire karşılığında elmas kızların en değerlisini vermekte kararsızlık göstermeyen bu Adalar'ın Yaşlı Kişisi ne kadar saf böyle! Ve de bakirelerin ırkının yeryüzünden kalkmış bulunduğunu sanıyor!" diye düşünmüş. Sonra, gerekli dinlenmeyi sağladığına kara verince, Mübarek'i çağırmış ve ona "Ey Mübarek, kalkalım Bağdat'a ve Basra'ya gidelim; oralarda bakire kızlar çekirgeler kadar çoktur. Hepsinin içinden en güzelini seçelim! Elmas kızla değiştirmek üzere, dönüp Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ne sunalım!" demiş. Ama Mübarek "Burada, elimizin altında bunlar-

dan varken, niçin gidip uzaklarda arayalım, efendim? Biz kentler kenti Kahire'de, zevk sahiplerinin eyleştiği ve yeryüzünün tüm güzellerinin buluştuğu yerde değil miyiz? Sen araştırmayla kafanı yorma, bırak konuyla ben uğraşayım!" demiş. O da "Peki, bunu nasıl yapacaksın?" diye sormuş. Mübarek "Birçok kişi arasında, genç kızlardan anlamaktan yana çok becerikli, düzenbaz bir yaşlı kadın tanıyorum; o bize istediğimizden fazlasını da bulur. Onu sadece Kahire'nin değil, tüm Mısır'ın on beş yaşındaki kızlarını bulup buraya getirmekle görevlendireceğim. Ve ona, işimizi kolaylaştırması için, kendisinin ilk seçimi yapmasını ve şahlara ve sultanlara armağan olarak sunulmaya layık gördüklerini buraya, bize getirmesini önereceğim. Uğraşını kamçılamak için de, ona, göz kamaştıran bir bahşiş vaadedeceğim. Böylece, Mısır'da, ailelerinin rızası olsun olmasın, bize getirmedik işe yarar genç kız kalmaz. Ve biz de Mısırlı kızlar arasında en güzel görüneni seçer; ve onu satın alırız ya da eğer ünlü bir ailenin kızıysa, seninle evlendirmek için isteriz; kendisine dokunmaman gerektiğinden, sen de onunla sadece şeklen evlenirsin. Sonra kalkar Şam'a, sonra Bağdat'a ve Basra'ya gideriz; ve oralarda da aynı araştırmayı yaparız. Ve her kentte, ayna aracılığıyla bekâreti denetlendikten sonra, güzelliğiyle bizi en çok etkileyeni satın alır ya da evleniyor gibi görünerek sağlarız. Her kentten bu yoldan toplayacağımız tüm kızları birleştirir, onların arasından en harika görüneni seçeriz. Ve böylece, efendim, Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ne verdiğin sözü tutmuş olursun! O da, kendi bakımından, on beşindeki harika bakire karşılığında, kendi elmas kızını vererek sözünü tutar!" demiş. Zeyn "Senin fikrin ey Mübarek, tam anlamıyla harika! Dilin de bilgeliğin ve sözgenliğin sözcüklerini salgılıyor!" diye yanıt vermiş.

Bunun üzerine Mübarek, her türden çare ve düzenler için eşi bulunmaz; kurnazlık, hile ve desisede Şeytanın kendisine bile ders verebilecek olan söz konusu düzenbaz yaşlı kadını bulmaya gitmiş. Ve eline, başlangıç için, önemli bir bahşiş sıkıştırarak onu evinde aramaya gelmesinin nedenini açıklamış ve "Çünkü, Mısır'da bulunacak on beş yaşındaki tüm genç kızlar arasından seçmeni senden dile-

diğim bu eşsiz güzellikteki ve tam olarak bakire kız, benim efendimin oğlunun eşi olmaya adaydır. Bundan dolayı araştırmalarının en iyi şekilde ödüllendirileceğinden kuşku duyma! Sana cömertliğimizi övmekten başka yapacak iş kalmayacak!" demiş. Yaşlı kadın da "Efendim, ruhunu sakin tut ve gözlerini serin! Çünkü ben, evelallah, senin dilediğini, benden istediğinden öte yerine getirmek için işe başlayacağım. Bil ki, gerçekte elimin altında, hepsi saygın ve seçkin kişilerin kızları olan, güzellik ve zarafetten yana eşsiz değerde on beşinde genç kızlar var. Sana birbiri ardından hepsini getireceğim; ve sen, biri diğerinden harika tüm bu ay parçaları arasından bir seçim yaparken şaşkınlığa düşeceksin!" diye cevap vermiş.

Kurnaz yaşlı kadın işte böyle konuşmuş. Ama, tüm kurnazlığına ve bilgiçliğine karşın, ayna konusunda hiçbir şey bilmiyormuş. Böylece her zamanki kendine güveniyle, çok iyi bildiği kentin yollarında ve caddelerinde genç kızlar aramak üzere dolanmaya çıkmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yirmi Yedinci Gece Olunca

Demiş ki:

Böylece, her zamanki kendine güveniyle, çok iyi bildiği kentin yollarında ve caddelerinde genç kızlar aramak üzere dolanmaya çıkmış. Ve gerçekten, Mübarek'in sarayına, çoğu on beşinden küçük, ama hiçbiri on beşinden büyük olmayan, hepsi bekâretten yana dokunulmadık, seçtiği oldukça hatırı sayılır miktardaki ilk grubu getirmekte gecikmemiş. Tacir Mübarek bunları, birer birer, örtülerine bürünmüş olarak, elinde aynasıyla oturup onları beklemekte olan

Sultan Zeyn'in bulunduğu salona sokmuş. Ve gerçekten, bu göz kapakları eğik, saf yüzlü ve utangaç tavırlı kızları görenler, yaşlı kadının içeri aldığı genç kızların bakireliğinden kuşku duymazmış. Ama işte! Ortada bir ayna varmış ve hiçbir şey bu aynayı kandıramazmış! Ne eğik göz kapakları, ne saf yüzler ne de utangaç tavırlar! Gerçekten içeri her genç kız girdiğinde, Sultan Zeyn, tek bir söz söylemeden, incelenecek genç kıza doğru aynayı çeviriyor ve bakıyormuş. Kız orada kendini saran pek çok giysilere karşın tüm olarak

çıplak görünüyor; ve bedeninin görülmedik yeri kalmıyormuş; ve öyküsü de en küçük ayrıntılarıyla, saydam bir billur çekmeceye yerleştirilmiş gibi, yansıyormuş.

Ve Sultan Zeyn, içeri giren genç kızları aynada her inceleyişinde, bunların soyulmadık bademe benzer minik öyküsü olmaktan uzak bulmuş; ve sihirli ayna olmasaymış kendisini ya da Üç Ada-

lar'ın Yaşlı Kişisi'ni bilmeden atabileceği ne kadar dipsiz uçurum bulunduğuna son kertede şaşmış. Ve incelemelerden sonra, çekincesinin gerçek nedenini yaşlı kadına açıklamadan, tüm içeri girenleri geri çevirmiş; çünkü onun bulduğu genç kızlara, Tanrı'nın örttüğünü açarak ve her zaman gizli olanı açıklayarak, zarar vermek istemiyormuş. Ve her seferinde, yeninin tersiyle, görüntü belirdikten sonra, aynayı donuklaştıran buğuyu silmekle yetiniyormuş. Yaşlı kadın da cesareti kırılmadan ve ödüllendirilmek umuduyla, ilkinden de önemli ikinci bir grup getirmiş; ama sonuç alamamış. Ve böylece, ey Zeyn, sen, Mısırlıların, Kıptilerin, Nubalılar, Habeşiler, Sudanlılar, Mağribiler, Araplar ve Bedevilerin öykülerini gördün! Ve bunlar içinde, kuşkusuz, eşsiz güzellik ve nefaset sahibi kızların oldukça üstün nitelikte olanları vardı. Ama bir kez olsun, bütün bu öyküler içinde, gerektiği gibi, tüm dokunmalardan kurtulmuş, soyulmuş bademe benzer bir öykü görmedin!

İşte bunun içindir ki, sultan ve Mübarek, Mısır'da, büyüklerin kızları arasında da, halktan kızlar arasında da, gerekli koşulları karşılayan genç bir kız bulamayarak bu ülkeyi terk edip önce Suriye'ye giderek araştırmalarını orada sürdürmekten başka çare bulunmadığına karar vermişler. Ve Şam'a doğru yola çıkmışlar ve kentin en güzel semtinde bir konak kiralamışlar. Mübarek de çöpçatan ve arabulucu yaşlı kadınlarla ilişkiye girmiş ve onlara açıklanacak hususları açıklamış. Hepsi de işitip itaat ettikleri cevabını vermişler. Ve bunlar genç kızlarla, büyük ve küçük ailelerin kızlarıyla; Müslümanlarla olduğu kadar Yahudi ve Hristiyanlarla da görüşmelere girişmişler. O güne kadar varlığından haberli olmadıkları sihirli aynanın erdeminin farkına varmaksızın, bunları, sırayla denetleme salonuna sokmuşlar. Ama Suriyelilerin de başına, Mısırlıların ve öteki ülke kızlarının başına gelenler gelmiş; çünkü, alçakgönüllü davranışlarına, bakışlarının temizliğine ve utançtan kızaran yanaklarına ve on beş yaşlarına karşın; öyküleri bakımından hepsi de delinmiş olarak bulunmuş. Ve bu koşullarda, hiçbiri kabul görmemiş. Ve aracılarla

öteki kadınlar, burunları ayaklarına kadar uzamış olarak dönüp gitmişler. İşte onların durumu böyleymiş!

Ama sultan ile Mübarek'e gelince şöyle! Suriye'nin de Mısır'da olduğu gibi, öyküleri henüz mühürlü genç kızlardan tümüyle yoksun olduğunu gözlediklerinde, çok şaşırmışlar ve Zeyn "Bu müthiş bir şey!" diye düşünmüş. Ve Mübarek'e "Ey Mübarek, bu ülkelerde ortaklaşa hiçbir şeyimiz kalmadı artık; istediğimiz şeyi gidip başka ülkelerde aramalıyız! Çünkü yüreğim ve aklım yedinci elmas kızla çok uğraşıyor; ve her zaman armağanına karşılık Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ne verilecek olan on beşindeki bakireyi bulmak üzere araştırmaları sürdürmeye hazırım!" demiş. Mübarek de "İşittim ve itaat ettim!" diye yanıt vermiş; ve "Benim görüşüm odur ki, Irak'tan başka yerde bir şey elde edilemez! Çünkü sadece orada aradığımız şeyi bulma şansımız var! Bu durumda kervanı hazırlayalım ve barış kenti Bağdat'a gidelim...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yirmi Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

"... Kervanı hazırlayalım ve barış kenti Bağdat'a gidelim!" diye eklemiş.

Mübarek yol hazırlıkları yapmış; ve kervan tamamlanınca, Sultan Zeyn ile birlikte çölü aşarak Bağdat'a ulaşan yolu tutmuş. Tanrı onlara güven sağladığından hiçbir yol kesen bedeviye rastlamaksızın, sağlık içinde barış kentine ulaşmışlar.

Orada da, Şam'da yaptıkları gibi Dicle üzerine kurulmuş, harika bir manzarası ve halifenin Zevkler Bahçesi'ne benzer bir bahçesi

olan bir saray kiralamışlar. Ve orada, en iyi şekilde yiyip içerek, eşi görülmedik şölenler kurarak olağandışı bir yaşam sürdürmüşler. Ve çağrılıları bir kez doyasıya yiyip içtikten sonra, yemeklerden artanları fakirlere ve dervişlere dağıtmışlar. Bu dervişlerin arasında Ebu-Bekr adında, sefih, rezil ve nefret uyandıran ve sırf kendisi yoksulken zengin oldukları için varlıklı kişilere diş bileyen biri varmış. Çünkü sefalet, yüce ruhla donatılmış birini soylulaştırırken, alçak ruhla yaratılmış birinin yüreğini katılaştırır. Bu kişi, kente yeni gelenlerin konutunda Tanrı verilerinin bolluğunu görünce, bunu, ev sahiplerine karşı nefret duyması için yeterli bulmuş. Böylece, günlerden bir gün, ikindi namazı için camiye gelmiş; ve toplanan halkın ortasında yer alarak "Ey inanç sahipleri, bilesiniz ki, mahallemize, her gün korkunç servetler harcayan ve sırf bizim gibi yoksulların gözlerini incitmek için zenginlikleriyle gösteriş yapan iki yabancı yerleşmiştir. Bu yabancıların kimler olduğunu bilmiyoruz ve bunların, kendi ülkelerinde hatırı sayılır mal çalıp çalıntılarının ürünlerini, dul ve yetimlerin parasını harcamak için Bağdat'a gelip gelmediklerinin cahiliyiz! Size Tanrı adına ve dua ve barış üzerine olası Peygamber efendimizin onuru adına rica ediyorum: Bu bilinmeyen kişilerden kendinizi koruyun ve onların sahte cömertliklerinden hiçbir şey kabullenmeyin! Zaten, halife efendimiz, mahallemizde böylesi kimselerin bulunduğunu haber alsa, onların kötülüklerinden bizi sorumlu tutar ve kendisine haber verilmediği için bizi cezalandırır. Ama, ben kendimden yana, bu işten el ayak çektiğimi, bu yabancılarla ve çağrılarını kabul edip evlerine girenlerle ortaklaşa hiçbir şeyim olmadığını size bildiririm!" diye haykırmış. Ve orada bulunanların hepsi tek bir sesle "Çok doğru! Senin hakkın var, ey Şeyh Ebu-Bekr! Bu konuda halifeye onların durumunu inceletmesi için bir şikâyet dilekçesi yazmakla seni görevlendiriyoruz!" demiş. Sonra camide toplananlar dağılmışlar.

Derviş Ebu-Bekr de iki yabancıya zarar vermek için çare bulmak üzere evine gitmiş.

Bu sırada, Mübarek, talihin bir lütfu olarak, camide ne olup bittiğini öğrenmekte gecikmemiş; ve dervişin düzenleri konusunda büyük korku duymuş; ve haber kulaktan kulağa yayılırsa, artık arabuluculara ve çöpçatanlara güven veremeyeceklerini düşünmüş. Böylece, zaman yitirmeksizin, bir torbaya beş yüz dinar koymuş ve dervişin evine koşmuş. Kapıyı çalmış; derviş ona kapı açmaya gelmiş; ve kendisini tanıyarak öfkeli bir tavırla "Sen kimsin? Ve ne istiyorsun?" diye sormuş. O da "Ben senin kölen Mübarek'im, imam Ebu-Bekr efendimiz! Ve senin biliminden, geniş çevrenden ve kentteki etkinden konuşulduğunu duyan Emir Zeyn adına seni görmeye geldim; kendisi beni, sana saygılarını sunmak ve kendisini tüm olarak hizmetinde bilmeni söylemek için yolladı. Ve sana iyiniyetini belirtmek için, bir sadık kulun efendisine saygısı olarak ve senin değerinin sonsuzluğuna kıyasla bu armağanın pek bir şey olmadığını bilmekten dolayı senden özür dileyerek, beş yüz dinar içeren şu keseyi gönderdi. Ama, Allah isterse, gelecek günlerde, senin sonsuz iyiniyetinin çölünde yitip gitmemek için sana olan minnettarlığını daha iyi kanıtlayacaktır!" diye yanıt vermiş.

Derviş Ebu-Bekr altın kesesini görünce ve içindeki miktarı kestirince, gözlerinde bir tatlılık, niyetlerinde bir yumuşama görülmüş. Ve "Efendim, kendisi hakkında düşüncesizce sözler eden dilimden dolayı efendin emirden tüm yüreğimle özür dilerim; ve kendisi hakkında görev vermekte gevşeklik gösterdiğim için pişmanlığın sınırında pişmanım! Senden, kendisine geçmişteki davranışımdan dolayı pişmanlığımı ve gelecekte hizmete hazır olduğumu bildirmen için vekilim olmanı rica ediyorum. Çünkü bugünden başlayarak, eğer Allah isterse, düşüncesizce yaptığım hatayı halkın önünde onarmak istiyorum!" diye yanıt vermiş. Mübarek de, bunu "Tanrı'ya şükürler olsun ki, yüreğini iyiniyetlerle doldurdu, ey Ebu-Bekr efendim! Ama senden, namazdan sonra, varlığınla eşiğimizi onurlandırmak ve birlikteliğinle ruhlarımızı şenlendirmek için bize gelmeni de rica ediyorum! Çünkü biliyoruz ki, sen aziz varlığın-

la adımını atar atmaz konutumuz da kutsanmış olacaktır!" diyerek yanıtlamış. Böyle konuşarak dervişin elini öpmüş ve eve dönmüş.

Ebu-Bekr'e gelince, namaz vakti camiye gitmekte kusur etmemiş; ve orada, sadık cemaat ortasında ayağa kalkarak "Ey inanç sahipleri, kardeşlerim, sizler düşmanı olmayan kimse bulunmadığını bilirsiniz; yine bilirsiniz ki, kıskançlık, özellikle Tanrı'nın lütufları ve kutsamaları üzerinde olanların başına çöker. Ben de, bugün, dün haklarında düşüncesizce sözler ettiğim iki yabancının saygın kişiler olduğunu, incelik ve erdemle ve değer biçilmez niteliklerle donanmış bulunduğunu öğrendiğimi söyleyerek vicdanımı özgür kılmak istiyorum. Dahası, haklarında edindiğim bilgilerden, onlardan birinin yüksek rütbeli bir emir ve büyük değer sahibi bir kimse olduğunu ve varlığının mahallemize ancak iyilik getirdiğini öğrendim. Böylece sizlerin onları her gördüğünüz yerde saygı göstermeniz ve niteliklerine karşı gerekli onurla davranmanız gerekir, vesselam!" diye haykırmış.

Derviş Ebu-Bekr sözleriyle dinleyicilerinin zihninde bir gün önce uyandırdığı etkiyi gidermiş. Ve giysilerini değiştirip etekleri yerlerde sürünen ve geniş kolları dizlerine kadar inen yepyeni bir urba giymek üzere evine dönmüş. Ve Sultan Zeyn'i ziyaret ederek ziyaretçilere ayrılan salona girmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yirmi Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

Ve Sultan Zeyn'i ziyaret ederek ziyaretçilere ayrılan salona girmiş. Ve sultanın huzurunda yerlere kadar eğilerek selam vermiş ve

sultan da onun selamına karşılık vererek kendisini samimiyetle karşılayıp divanda yanına oturmaya çağırmış. Sonra yiyecek içecek şeyler getirtmiş, onunla ve Mübarek ile yemeği paylaşarak ona yakınlık göstermiş. İkisiyle de eski ve yüce dostlarıymışçasına konuşmuş. Ve sultanın davranışına tümüyle kendini kaptırmış olan derviş, ona "Ey Zeyn efendimiz, varlığınla uzun süre kentimizi aydınlatmayı düşünüyor musun?" diye sormuş. Zeyn de, genç yaşına karşın talihin kendisine sağlayacağı fırsatları yakalayıp yararlanmayı bilen birisi olarak ona "Evet, imam efendi! Niyetim Bağdat'ta, amacıma ulaşıncaya kadar kalmaktır!" diye yanıt vermiş. Ebu–Bekr de "Emir hazretleri, elde etmek istediğin soylu amaç nedir? Kölen herhangi bir şekilde sana yardımda bulunmakla sevinecektir; ve senin için tüm varlığını adayacaktır!" demiş. Sultan Zeyn de "Öyleyse bil ki, ey saygın Şeyh Ebu–Bekr, benim niyetim evlenmektir. Eş olarak edinmek üzere, on beş yaşında ve çok güzel olduğu kadar tam olarak bakire bir kız bulmaktır. Öyle güzel olmalıdır ki bu kız, zamanın genç kızları arasında eşi bulunmamalı, bekâreti de içeriden olduğu kadar dışarıdan da makbul bulunmalıdır. İşte peşinde olduğum ve Mısır'da ve Suriye'de bulunduktan sonra, beni Bağdat'a getiren maksat budur!" diye yanıt vermiş. Derviş de "Kuşkusuz, efendim! Bu çok nadir ve bulunması çok zor bir şeydir. Ve eğer Allah beni senin yoluna çıkarmasaydı, Bağdat'taki eyleşmen sona ermez ve tüm çöpçatanlar boşu boşuna araştırmalarla vakitlerini harcarlardı. Oysa, ben, bu biricik inciyi nerede bulabileceğini bilirim; eğer bana izin verirsen, sana söylerim!" diye yanıt vermiş.

Bu sözleri duyan Zeyn ve Mübarek, gülmekten kendilerini alamamışlar. Ve Zeyn ona "Ey aziz derviş, sözünü ettiğin bakirelikten iyice emin misin? Ve bu durumda, bu güveni nereden buluyorsun? Gizli bulunan bu genç kızı sen kendin görmüşsen, nasıl bir bekârettir, bu böyle? Çünkü bekâret, mührün bozulmaması kadar, onun görülmezliğinin saklanmasında da yerini bulur!" demiş. Ebu–Bekr de "Kuşkusuz! Ben onu hiç düşünmemiştim! Ama, eğer onu size göster-

diğim gibi çıkmazsa, ben sağ elimi keserim! Ve zaten efendim, düğün gecesinden önce, bu konuda bir kesinlik saptamak için ne yapılabilir ki?" diye yanıt vermiş. Zeyn de, bu soruyu "Bu, çok kolay olacaktır: onu sadece bir an tamamıyla giyinik ve tüm örtülerine bürünmüş olarak görmem yeter!" diye yanıtlamış. Derviş de, ev sahibine duyduğu saygıyla gülmek istememiş; ve "Emir efendimiz, bunu anlamak için, sadece peçenin ardındaki gözleri görerek yüzgörümü sayesinde asla tanımadığı bir genç kızın bekâret durumunu saptayabileceğini düşünüyor herhalde!" demekle yetinmiş. Zeyn "Evet öyle! Bu işin mümkün olduğunu düşünüyorsan, bana genç kızı göstermen yeter! Hizmetlerini fazlasıyla değerlendireceğime de güven!" demiş. Derviş de "İşittim ve itaat ettim!" yanıtını vermiş ve söz konusu genç kızı aramak üzere dışarı çıkmış.

Ebu-Bekr gerçekten istenen koşullarda ve Bağdat'taki dervişler loncası şeyhinin kızı olan bir genç kız tanıyormuş. Ve babası onu, Kutsal Kitap'ın yüce ilkelerine uygun olarak sade ve gizli bir yaşam içinde, tüm bakışlardan uzakta yetiştirmiş bulunuyormuş. Ve kız, kendi konutlarında, çirkinlikleri tanımadan ve bir çiçek gibi açarak büyümüş imiş. Beyazmış, zarifmiş ve güzellik kalıbından hatasız olarak çıkmış hoş bir görünümü varmış. Oranları hayran olunacak kertede, gözleri siyah ve narin örgenleri ay parçaları gibi parlakmış. Bir yanıyla yusyuvarlak, öteki yanıyla ince ve dümdüzmüş. Ama sütunları arasında bulunan şeyine gelince, kimse onu görmediği için tanımlayamazmış. İşte bu yüzden ancak sihirli ayna, ilk kez yansımasıyla, bunu söyleyecek ve Tanrı'nın onamasıyla tanımlanması mümkün olacakmış!

Derviş Ebu-Bekr, böylece, lonca şeyhinin evine gitmiş ve selamlaşmalardan ve karşılıklı hatır sormalardan sonra, onunla Kutsal Kitap'ın çeşitli ayetlerine dayanarak, ergenlik çağına ulaşmış genç kızların evlendirilmesi zorunluğu üstüne uzun bir konuşma yapmış; ve durumu tüm ayrıntılarıyla kendisine açıklamış; ve de "Bu emir, öylesine soylu, öylesine zengin ve cömert ki, kızın isteye-

ceği başlık ne olursa olsun verecektir; ama karşılığında, tek koşul olarak tamamen giyinik ve örtülerine bürünmüş olduğu halde, kıza bir göz atmayı ileri sürmektedir!" diye eklemiş. Genç kızın babası, dervişler şeyhi, bir saat süreyle düşünmüş; ve "Bunda bir uygunsuzluk yok!" diye yanıt vermiş. Sonra kızının anasına, karısına gidip ona "Ey Latife'nin anası, kalk ve kızımız Latife'yi al, sizi kızının bahtının onun bugün beklediği bir saraya götürecek olan oğlumuz Derviş Ebu-Bekr'in ardına düş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

"Ey Latife'nin anası, kalk ve kızımız Latife'yi al, sizi kızının bahtının onu bugün beklediği bir saraya götürecek olan oğlumuz Derviş Ebu-Bekr'in ardına düş!" demiş. Ve şeyhin karısı hemen ona itaat etmiş; örtülerine bürünerek kızının odasına gidip ona "Kızım Latife, baban bugün, ilk kez, benimle evden çıkmanı arzu ediyor!" demiş. Ve onu tarayıp giyindirdikten sonra, onunla birlikte sokağa çıkıp, on adım gerisinden, kendilerini oturma odasında divanda oturup beklemekte olan Zeyn ile Mübarek'in sarayına götüren Derviş Ebu-Bekr'i izlemişler.

Ve sen Latife, yüzünü örten küçük peçenin ardında şaşırmış iri, siyah gözlerinle içeri girmişsin! Çünkü yaşamında saygın dervişler şeyhi babanın yüzünden başkasını görmemişsin ve gözlerini asla önüne indirmemişsin; çünkü ne sahte alçakgönüllülüğü, ne sahte utancı; genç kızların yürekleri kazanmak için öğrendikleri bütün bu sıradan şeyleri bilmiyormuşsun! Ama her şeye bir ceylanın titreyen

ürkek ve büyülü güzel siyah gözlerinin tatlılığıyla bakmışsın! Sultan Zeyn de, onu görünce, aklını kaçırır gibi olmuş; çünkü Basra'da sarayındaki tüm kadınlara ve Mısır ve Suriye'nin tüm genç kızları arasında, uzaktan ya da yakından güzellikten yana ona eş olabilecek hiç kimse görmemiş imiş. Ve sen aynada ona, tüm çıplaklığınla yansımışsın! Ve böylece, Zeyn, onun, sütunlarının arasına sıkışmış küçücük bir güvercine benzeyen ve barış ve dua üzerine olası Süleyman'ın mührüyle mühürlenmiş mucizevi bir öyküsü olduğunu görebilmiş. Senin öykünün ey Latife, her bakımdan soyulmuş badem içi-

ne benzediğini görmüş. Hazineleri gizleyen ve İnananlarına saklayan Tanrı'ya şükürler olsun!

Sultan Zeyn, sihirli ayna sayesinde, aradığı genç kızı bulduğunu anlayınca, Mübarek'i hemen gidip kızı evlenmek üzere babasından istemekle görevlendirmiş. Mübarek de, Derviş Ebu-Bekr'in eşliğinde, hemen dervişler şeyhine gitmiş, ona sultanın istemini açıklamış ve onayını almış. Ve onu saraya getirmiş; kadı ve şahitler aranmış; ve evlilik sözleşmesi yapılmış. Ve olağandışı bir görkemle düğün yapılmış; Zeyn de büyük şölenler vermiş ve mahallenin yoksullarına büyük sadakalar dağıtmış. Tüm çağrılılar ayrıldıktan sonra, Zeyn yanına Derviş Ebu-Bekr'i çağırmış ve ona "Bil ki, ey Ebu-Bekr, bu akşam memleketim Basra'ya gidiyoruz. İşte sana, gördüğün hayırlı işi ödüllendirmiş olmak için on bin altın dinar. Ama Tanrı en yücedir! Ve bir gün minnettarlığımı daha iyi kanıtlarım!" demiş. Ve ülkesine dönünce, onu bir gün mabeyinci yapmayı tasarlayarak kendisine on bin dinarı vermiş. Ve derviş onun ellerini öptükten sonra, hareket emri vermiş. Bakire genç kız bir deve sırtındaki tahtırevana yerleştirilmiş. Mübarek yolu açmış. Zeyn de arkadan gelmiş. Ve maiyetleri kendilerini izlediği halde, Üç Adalar yolunu tutmuşlar.

Üç Adalar Bağdat'tan epeyce uzakta olduğundan, yolculuk üç ay sürmüş; bu sürede Sultan Zeyn her geçen günle, yasal eşi olmuş bulunan o harika bakire kız çocuğunun büyüsüne kapıldığını duyumsuyormuş. Ondaki tatlılık, çekicilik, incelik ve doğal erdemlerden ötürü, yüreğinde onun sevgisi kökleşiyormuş. İlk kez olarak, içinde, o güne kadar yaşamadığı gerçek bir aşkın doğduğunu duymuş. Ve bu duygu, onu Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ne teslim edeceği anın geldiğini görmekle yüreğinde büyük bir acıya dönüşmüş. Ve birçok kez, yoldan ters geri edip kızla birlikte Basra'ya dönme ayartısına kapılmış. Ama Üç Adalar'ın Yaşlı Kişisi'ne ettiği yeminin onu alıkoyduğunu duyumsamış; bu yemini tutmak zorunda olduğundan aklından geçeni yapamamış.

Bu sırada, yasak bölgeye girmişler ve aynı yollardan, aynı eski araçlarla Yaşlı Kişi'nin oturduğu adaya ulaşmışlar. Selam ve hatır sormalardan sonra, Zeyn, tümüyle örtülü olan genç kızı ve de aynayı ona vermiş. Adalar'ın Yaşlı Kişisi kıza aynayı kullanmadan dikkatle bakmış; gözleri sanki iki aynaya benziyormuş. Ve birkaç saniye geçtikten sonra, Zeyn'e yaklaşmış; onu büyük bir coşkuyla öpmüş ve kendisine "Sultan Zeyn, gerçekte, bana doyum sağlamak için gösterdiğin genç kız tam da benim dilediğim gibi! Harika bir güzelliği var ve çekicilikte ve kusursuzlukta yeryüzünün tüm genç kızlarını geçmekte! Dahası, dua ve barış ikisinin de üzerine olası efendilerimiz Davut'un oğlu Süleyman'ın mührüyle mühürlenmiş olduğu anlaşılmakla lekesiz bir bekâretle bakire! Sana gelince, sen artık kendi ülkene dön! Ve altı yontunun bulunduğu ikinci çini donanımlı salona girince, sana vaadettiğim, tek başına ötekilerin bininden daha değerli olan yedinci yontuyu orada bulacaksın!" demiş. Ve de "Şimdi kıza, onu bana bırakacağını ve artık aranızda ortaklaşa hiçbir şey kalmadığını anlat!" diye eklemiş. Bu sözleri duyan ve kendisi de yakışıklı Sultan Zeyn'e iyice tutulmuş olan güzel Latife de, derin bir iç çekiş koparmış ve ağlamaya başlamış. Zeyn de aynı şekilde ağlamaya koyulmuş. Üzüntü içinde, Adalar'ın Yaşlı Kişisi ile aralarında kararlaştırılan her şeyi ona açıklamış; ve kendisine "Boşsun!" demiş. Ve Latife, hıçkırıklar içinde kederden baygın düşerken, Adalar'ın Yaşlı Kişisi'nin elini öptükten sonra, Mübarek ile birlikte onun yanından ayrılarak Basra yolunu tutmuş. Tüm yolculuk boyunca, o güzelim ve tatlı Latife'yi düşünmekten bir an geri kalmamış; ve onu karısı olacağına inandırarak aldatmış bulunduğu için acı acı kendini suçlamış; ve ikisinin felaketlerinin nedeni olarak kendisini görmüş. Ve bu konuda kendini avutamamış.

İşte bu perişanlık içinde, sonunda, büyük küçük herkesin, onun dönüşüyle çok sevinerek büyük şenlikler yaptığı Basra'ya ulaşmış. Ama Sultan Zeyn, çok kederli olduğundan, bu şenliklere katılmamış; ve sadık dostu Mübarek'in üstelemelerine karşın, çoktan-

dır beklenen elmas kızı bulabileceği yeraltı dehlizine inmeyi de reddetmiş. Sonunda, Mübarek'in ısrarına boyun eğerek, yeraltına inmeye razı olmuş. Ve altın tozu ve dinarlarla pırıl pırıl parlayan fayans ve billur salonu geçerek altın nakşedilmiş yeşil çini döşeli salona geçmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Altın tozu ve dinarlarla pırıl pırıl parlayan fayans ve billur salonu geçerek altın nakşedilmiş yeşil çini döşeli salona geçmiş. Ve öteki altı elmas kız yontusunu bakışımlı olarak yerlerinde görmüş; ve yedinci altın ayaklığa bir bakış fırlatmış. Ve orada! Ayakta, gülen, çıplak, elmastan da parlak bir genç kız görmüş. Sultan Zeyn, heyecanın sınırında, onda, Üç Adalar'a götürdüğü kızı tanımış. Ve kımıltısız kalarak, bir tek sözcük bile söyleyemeden ağzı açık kalmış. Latife de ona "Evet! Ben, burada bulmayı beklemediğin Lâtife'yim! Ama ne yazık ki, sen buraya, benden daha değerli bir şeye sahip olmak umuduyla gelmişsin!" demiş. Zeyn de sonunda konuşabilmiş ve "Yo, vallahi, hanımım! Ben buraya ancak senin için çarpan yüreğime karşın geldim! Ama birleşmemizi isteyen Tanrı'ya şükürler olsun ki seni buldum!" diye haykırmış.

Ve bu son sözleri söylerken, yeraltı dehlizini sarsan bir gökgürültüsü duyulmuş; ve aynı anda Adalar'ın Yaşlı Kişisi belirmiş; ve iyilik dolu bir gülümsemeyle Zeyn'e yaklaşmış; ve onun elini tutup genç kızın eliyle birleştirmiş; ve ona "Ey Zeyn, bil ki doğuşundan başlayarak seni korumam altına aldım. Bundan dolayı senin mutluluğunu sağlamak zorundayım. Böyle olunca, değer biçilmez olan tek hazineyi sana vermekten daha iyi bir şey yapamazdım. Ve bu hazine, bu bakire genç kızdır. Çünkü bekâret, beden güzelliği ile ruh yüceliğini birleştirir; ve tüm çarelerden öte ve tüm zenginliklerin yerini tutacak bir panzehirdir!"[1] demiş ve kaybolmuş.

Sultan Zeyn ve eşi Latife de, mutluluğun sınırında, büyük bir aşkla birbirini sevmişler ve en zevkli ve en seçkin bir yaşam içinde, sonunda, kaçınılmaz şekilde dostları ayıran, meclisleri bozan Ölüm Meleği gelip onları ziyaret edinceye kadar uzun yıllar yaşamışlar. Ölümü tanımayan Tek Canlı Varlığa övgüler olsun!

Şehrazat bu öyküyü anlatmayı bitirince, susmuş. Şah Şehriyar da ona "Bu BAKİRELER AYNASI'NIN ÖYKÜSÜ, ey Şehrazat, son kertede şaşırtıcı!" demiş. Şehrazat da gülmüş ve "Evet, ey Şah! Ama SİHİRLİ LAMBA ile karşılaştırılınca nedir ki?" demiş. Şah Şehriyar da "Benim bilmediğim bu sihirli lamba da nedir?" diye sormuş. Şehrazat da "Bu Alaaddin'in Lambası'dır! Ve tam da bu gece ben sana ondan söz edeceğim!" demiş. Ve öyküyü anlatmaya başlamış:

ALAADDİN VE SİHİRLİ LAMBA ÖYKÜSÜ

Dönüp dolaşıp öyküsü bana kadar geldi ki, ey bahtıgüzel şah, ey iyi davranışla yaratılmış kişi; Allah daha iyisini bilir ya, eski zamanlarda ve çağlar ve yaşanmış anlar içinde, Çin'in kentlerinden şimdi adını hatırlayamadığım bir kentinde, mesleği terzi olan, durumu bakımından yoksul bir adam yaşarmış. Ve bu adamın eğitim bakımından geri ve çocukluğundan beri can sıkıcı, haylazın biri olan Alaaddin adlı bir oğlu varmış. Bu çocuk on yaşına girdiğinde, babası ilkin onu saygın bir meslek sahibi yapmak istemiş; ama çok yoksul olduğundan, eğitim masraflarının üstesinden gelememiş; ve üzerinde iğneyle çalışılan kendi mesleğini öğretmek üzere çocuğu dükkânına almakla yetinmek zorunda kalmış. Ama Alaaddin, doğru yolu bulamamış bir çocuk olduğundan mahalledeki oğlan çocuklarıyla oynama alışkanlığından vazgeçip bir gün bile dükkânda bulunma zorunluluğuna katlanmamış. Aksine kendini işe bağlayacak yerde, babası-

nın bir iş dolayısıyla dükkânda bulunmadığı sırada ya da bir müşteriyle ilgilenmek üzere sırtını çevirmesini fırsat bilerek çabucak kaçıyor ve sokaklardaki, bahçelerdeki kendine benzer genç haytaların yanına koşuyormuş; ve işte ne ana babasına itaat etmek ne de dükkânda çalışmak isteyen bu haylazın durumu böyleymiş. Babası da, tüm kötülüklere yatkın böylesine bir oğlu olduğundan dolayı üzgün ve ümidi kırık, sonunda onu bu kötü yaşamına terk etmiş; ve kederinden hastalanarak ölmüş. Ama bu, Alaaddin'i kesinlikle bu tür yaşamdan alıkoymamış.

Bunun üzerine Alaaddin'in anası, kocasının öldüğünü, oğlunun da hiçbir işe yaramaz bir hayta olduğunu görerek, bir süre için yaşamlarını sürdürmek bakımından satışın gelirinden yararlanmak üzere, dükkânı ve içindeki tüm aletleri satmış.

Ama bu para, çabucak tükendiğinden, günlerini ve gecelerini, beslenmek ve haylaz çocuğunu beslemek için yün ve pamuk eğirmekle geçirmek âdetini edinmiş.

Alaaddin'e gelince, babasının korkusundan kurtulduğunu, artık kendisini alıkoyacak hiç kimsenin olmadığını anlayınca, eskisinden de fazla haylazlığa ve sapıklığa dalmış. Ve böylece bütün günlerini evin dışında geçirmeye ve eve ancak yemek saatlerinde dönmeye başlamış. Zavallı anası, bu bahtsız kadın da, kendisine yapılan haksızlıklara ve yüzüstü bırakılmalara karşın, acı gözyaşları döküp tek başına ağlayarak, ellerinin emeği ve uykusuz gecelerinin ürünüyle ona bakıyormuş.

Bu böylece Alaaddin on beş yaşına ulaşıncaya kadar sürmüş. Aslında Alaaddin, gerçekten yakışıklı ve iki harika siyah göz, yasemin renkli bir ten ve tamamıyla ayartıcı bir görünüm içinde gösterişli ve çok yakışıklı bir gençmiş.

Günlerden bir gün, mahallede, çarşı girişindeki meydanda, haylaz gençlerle ve kendi türünden serserilerle oynamakla meşgul bulunduğu sırada, Mağribi bir derviş oradan geçiyorken durup ço-

cuklara ısrarla bakmaya başlamış. Sonunda gözlerini özellikle Alaaddin'e dikerek, arkadaşları olan öteki çocuklarla ilgilenmez olmuş. Ve Mağrıp'ın uzak ve içerlek yerlerinden gelen bu derviş, yıldız bilimde derinliği olan önemli bir sihirbazmış; sihir yoluyla, en yüksek dağları bile hareketlendirip birbirine çarptırırmış. Alaaddin'e büyük bir ısrarla bakmış ve "İşte sonunda, uzun zamandır aradığım ve ülkem Mağrıp'tan bu uğurda yola çıktığım, bana gerekli oğlanı buldum...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

"İşte sonunda, uzun zamandır aradığım ve ülkem Mağrıp'tan bu uğurda yola çıktığım, bana gerekli oğlanı buldum!" diye düşünmüş. Ve Alaaddin'i gözden yitirmeksizin, yavaşça çocuklardan birine yaklaşmış, kimse farkına varmadan onu bir kenara çekmiş ve ondan inceden inceye Alaaddin'in anası, babası ve de adı ve durumu hakkında bilgi edinmiş. Ve bu bilgileri edindikten sonra gülerek Alaaddin'e yaklaşmış ve onu bir kenara çekmekte başarı sağlayarak kendisine "Oğlum sen, terzi *falan kimse*'nin oğlu Alaaddin değil misin?" diye sormuş. Alaaddin de "Evet, ben Alaaddin'im. Babama gelince, epey zaman var ki öldü!" diyerek yanıt vermiş. Bu sözleri işiten Mağribi derviş, Alaaddin'in boynuna atılmış ve heyecanın sınırında heyecanlanıp ağlayarak ve onu kollarına alarak uzun uzun yanaklarından öpmeye koyulmuş. Alaaddin de, son kertede şaşarak ona "Ağlamanın nedeni nedir, efendim? Ve rahmetli babamı nereden tanıyorsun?" diye sormuş. Mağribi de, üzgün ve kırık bir sesle

"Ah yavrum, nasıl olur da matem ve acıdan ağlamam? Ben senin amcanım ve sen bana, hiç beklemediğim bir tarzda zavallı kardeşim babanın ölümünü açıklıyorsun! Ey kardeşimin oğlu, bil ki, gerçekten, vatanımı terk edip uzun bir yolculuğun zahmetlerine katlandıktan

sonra, sırf babanı görmenin mutluluğunu ve onunla görüşmenin sevincini paylaşmak ve birleşmek ümidiyle bu ülkeye geldim! Ama şimdi, senden onun ölmüş bulunduğunu öğreniyorum!" diye yanıt vermiş. Ve bir an sanki heyecandan boğuluyormuş gibi susmuş; sonra da "Zaten sana söylemeliyim ki, ey kardeşimin oğlu, seni arkadaşlarının arasında görür görmez, kanın kanıma katıştı ve hiç tereddüt etmeden seni bana tanıdık kıldı! Ve babandan ayrıldığım zaman, o evli bulunmadığı için sen henüz doğmamış olsan da, sende onun çiz-

gilerinin ve benzerliğinin farkına vardım. Ve bu, kesinlikle, onun kaybıyla duyduğum kederi biraz avuttu! Ah! Başıma gelenler! Sen nerdesin şimdi kardeşim; bunca uzun zaman birbirimizi göremedikten sonra seni bir kez daha kucaklamak, ölüm bizi ayırmaya gelmeden önce sarılmak umudundaydım! Ama başına geleceği engellemekle kim övünebilmiş ve Yüceler Yücesi Tanrı'nın kendisi için öngördüğü talihten kim kaçınabilmiştir?" diye eklemiş. Sonra kısa bir süre susarak Alaaddin'i yeniden kollarına almış, onu bağrına basıp ona "Bununla birlikte, oğlum, beni sana rastlatan Tanrı'yı ululurum! Bundan böyle sen benim tesellim olacaksın ve onun kanından ve sulbünden olduğuna göre, yüreğimde babanın yerini tutacaksın; çünkü atasözü 'Ardında bir oğul bırakan ölmemiştir!' der" demiş.

Sonra Mağribi kemerinden on altın dinar çıkarmış ve bunu Alaaddin'in eline vererek "Oğlum Alaaddin, kardeşimin karısı, anan, nerede oturuyor?" diye sormuş. Alaaddin de Mağribi'nin cömertliğinden ve güleryüzünden iyice etkilenerek onun elinden tutmuş ve onu meydanın ucuna götürerek parmağıyla evinin yolunu göstermiş ve "İşte şu tarafta oturuyor!" demiş. Mağribi de ona "Sana verdiğim bu on dinarı, kendisine selamlarımı söyleyerek kardeşimin karısına ver. Ve ona 'Amcanın yabancı ülkelerde uzun süre kaldıktan sonra, yoldan gelip buraya ulaştığını ve yarın gündüzün eğer Allah isterse, kardeşinin eşine baş sağlığında bulunmak üzere evde ziyaret edebileceğini ve rahmetli kardeşinin yaşadığı yeri görmek ve mezarını ziyaret etmek istediğini' söylersin!" demiş.

Alaaddin Mağribi'nin bu sözlerini işitince, dilediklerini yerine getirmekte acele etmek istemiş ve elini öptükten sonra, sevinç içinde, alışkanlığının tersine, yemek saati olmayan bir vakitte evine koşmuş: ve içeri girerek "Ana, amcam yabancı ülkelerde uzun süre kaldıktan sonra, yolculuktan döndü ve sana selamlarını yolladı!" demiş. Alaaddin'in anası, onun bu tarzda konuşmasına ve bu alışılmadık saatte eve dönüşüne çok şaşarak "Seni duyan da, ananla alay et-

mek istediğini sanır! Sözünü ettiğin bu amca da nedir? Nerede ve ne zamandan beri senin yaşayan bir amcan var?" diye yanıt vermiş. Alaaddin de "Sözü edilen adam benim rahmetli babamın kardeşi iken ve kanıt olarak bağrına basıp ağlayarak beni gelişini sana bildirmek ve haberli kılmakla görevlendirdiği halde, nasıl oluyor da sen benim yaşayan hiçbir yakınım olmadığını söylüyorsun?" demiş. Alaaddin'in anası da "Evet evladım, senin bir amcan olduğunu biliyorum, ama öleli çok yıllar geçti. O zamandan bu yana bir ikincisine sahip olduğunu hiç bilmiyordum!" demiş. Ve bir başka konuyla ilgilenmeye başlamış olan oğluna şaşkın gözlerle bakmış. Ve artık ona, o gün, bu konuda başka bir şey söylememiş. Alaaddin de, kendi bakımından, ona, Mağribi'nin verdiği paradan söz etmemiş.

Ertesi sabah, er saatlerde, Alaaddin evden çıkmış; ve hemen onu aramaya başlamış bulunan Mağribi, kendisini bir gün önceki aynı yerde, âdeti gereğince, yaşıtı haytalarla eğlenmeye koyulmuş olarak bulmuş. Çabucak yanına yaklaşarak elini tutmuş ve onu bağrına basmış ve sevecenlikle kucaklamış. Sonra kemerinden iki dinar çıkarmış ve "Git ananı gör ve ona bu iki dinarı vererek 'Amcam bu akşam gelip bizde yemek yemek istiyor; bundan dolayı harika yemekler hazırlayasın diye bu parayı sana yolladı!' dersin!" demiş. Sonra yüzüne doğru eğilerek "Ve şimdi, ya Alaaddin, evinin yolunu bana bir kez daha göster!" demiş. Alaaddin de "Başım üstüne, gözüm üstüne amcacığım!" diyerek yanıtlamış. Ve onun önünden yürüyerek evlerinin yolunu göstermiş. Mağribi onu bırakıp kendi yoluna gitmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

Mağribi onu bırakıp kendi yoluna gitmiş. Alaaddin de eve girmiş, meseleyi anasına anlatmış, eline iki dinarı vererek "Amcam bu akşam gelip yemeği bizimle yiyecek!" demiş.

O zaman Alaaddin'in anası, iki dinarı görerek, kendi kendine "Belki de ben rahmetlinin bütün kardeşlerini tanımıyordum!" demiş. Ve ayağa kalkarak çabucak çarşıya gidip iyi bir akşam yemeği için gerekli azığı satın almış ve hemen yemek hazırlığına girişmiş. Ama bu yoksul kadın, hiçbir yemek pişirme aracına sahip olmadığından, tencere, tabak ve sofra takımını komşularından sağlamış. Ve bütün gün yemek pişirmekle uğraşmış ve akşama doğru Alâaddin'e "Oğlum, işte yemek hazır; belki de amcan bizim evin yolunu pek iyi bilmez. Gidip onu karşılasan ya da sokakta beklesen iyi edersin!" demiş. Alaaddin de "İşittim ve itaat ettim!" diye yanıt vermiş. Tam dışarı çıkmak üzere iken, kapı çalınmış. Koşup açmış. Gelen Mağribi imiş. Yanında, başında meyve, tatlı ve içecek dolu bir sepet taşıyan bir de hamal varmış. Alaaddin ikisini de içeri almış. Ve hamal, yükünü eve boşalttıktan sonra, parasını alıp işine gitmiş. Alaaddin Mağribi'yi anasının bulunduğu odaya almış. Mağribi heyecanlı bir sesle eğilerek ona "Ey kardeşimin eşi, barış üzerine olsun!" demiş. Alaaddin'in anası da ona selamını iade etmiş. Bunun üzerine Mağribi, sessizce ağlamaya koyulmuş. Sonra "Rahmetlinin oturmayı âdet ettiği yer neresiydi?" diye sormuş. Alaaddin'in anası söz konusu yeri ona göstermiş; ve Mağribi hemen yere atılmış ve bu yeri öpmeye koyulmuş ve gözlerinde yaşlarla içini çekerek "Ah! Ne kötü bir talihim varmış! Ah! Ey gözümün damarı kardeşim, seni yitirmek ne acıklı bir bahttır!" demiş. Ve ağlayıp inlemeyi o denli sürdürmüş ki, sonunda alt üst olmuş bir yüzle ve bir iç kabarmasıyla nere-

deyse düşüp bayılacakmış; Alaaddin'in anası da, artık bir an için bile rahmetli kocasının öz kardeşi ile karşı karşıya bulunduğundan kuşkuya düşmemiş. Ve ona yaklaşarak kendisini yerden kaldırmış ve ona "Ey kocamın kardeşi, boşuna ağlayarak kendini kahrediyorsun! Ne yazık ki, yazılı olan yerine gelir!" demiş. Ve yatışması için bir parça su içmeye, yemek yemek için sofraya oturmaya razı oluncaya kadar onu güzel sözlerle teselli etmeyi sürdürmüş.

Sofra örtüsü serildiği zaman, Mağribi, Alaaddin'in anasıyla konuşmaya başlamış ve ona anlatacağı şeyleri anlatmış ve "Ey kardeşimin karısı, beni görme fırsatını bulamamış ve rahmetli kardeşim zamanında beni tanımamış olmanı olağandışı bulma! Gerçekte, otuz yıl var ki, bu ülkeyi terk ettim ve vatanımı bırakıp yabancı ülkelere gittim. O zamandan bu yana Hint ve Sint ülkelerini dolaştım durdum; Arap ülkelerini ve öteki ulusların ülkelerini de gezdim. Mısır'da da bulundum; ve dünyanın en harika kenti Kahire'de otur-

dum! Ve orada uzun bir süre kaldıktan sonra, Mağrıp'ın içerlek ülkelerine gitmek üzere oradan ayrıldım ve yirmi yıl Mağrıp'da kaldım.

Bu sırada, ey kardeşimin karısı, günlerden bir gün, evimde otururken, doğduğum yeri ve kardeşimi düşünmeye başladım. Ve yeniden kendi kanımdan olan kişileri görmek duygusu içimde çoğaldı ve ağlamaya ve yabancı ülkelerde oturmamdan dolayı sızlanmaya başladım. Sonunda, ayrılışımdan ve sevdiklerimden uzakta bulunmamdan dolayı duyduğum pışmanlık öylesine yoğunlaştı ki, doğduğum sırada başımın belirdiğini görmüş olan ülkeye doğru yolculuğa girişmeye karar verdim. İçimden 'Ey kişi! Ülkeden ayrıldığın günden ve dünyada malik olduğun tek kardeşinin oturduğu kenti ve konutu yüzüstü bıraktığından beri ne kadar çok yıl geçti! Kalk artık ve ölmeden önce onu görmek için yola koyul! Bahtın felaketlerini, günlerin getirdiği kazaları ve zamanın değişmesini kim bilebilir? Şimdi özellikle övülesi Tanrı sana servet vermişken, kardeşinse her zaman yoksulluk ve sıkıntı içinde yaşıyorsa, ölmeden önce onu görüp gözlerini şenlendirmemekten daha büyük acı olur mu? Unutma ki, oraya giderek, iki üstün eylemi birden yapacaksın; kardeşini görecek ve ona yardım edeceksin!' diyordum.

Ben, bu düşüncelerden etkilenerek, ey kardeşimin karısı, o saatte ayağa kalktım ve yola çıkmak için hazırlandım. Ve cuma namazını kıldıktan sonra, ata bindim ve Fatiha suresini okuyarak vatanıma doğru yola koyuldum. Ve birçok tehlikeden ve yol yorgunluğundan sonra, utku ve onur üzerine olası Tanrı'nın yardımıyla buraya, doğduğum kente ulaştım. Ve hemen sokakları ve mahalleleri dolaşarak kardeşimin evini aramaya başladım. Ve Tanrı bu yolda, arkadaşlarıyla oynamakta olan bu çocuğa rastlamamı nasip etti. Ben de, Güçlüler Güçlüsü Tanrı sayesinde, ey kardeşimin karısı, onu görür görmez, yüreğimin heyecandan yarıldığını hissettim; ve kan kanı çektiği için, onda kardeşimin oğlunu görmekte hiç tereddüt etme-

dim. Ve aynı anda, yorgunluğumu ve kaygılarımı unuttum; neredeyse sevinçten uçacak gibi oldum...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

"Ve aynı anda, yorgunluklarımı ve kaygılarımı unuttum ve neredeyse sevinçten uçacak gibi oldum. Ama yarabbi, bu çocuğun ağzından kardeşimin Yüceler Yücesi Tanrı'nın rahmetine kavuştuğunu öğrenecek ne vardı? Bu kötü haberi duyunca, o anda tutulduğum heyecandan ve acıdan neredeyse sırtüstü düşüp ölecektim! Ama, ey kardeşimin karısı, çocuk belki de sana, görünümü ve rahmetliye benzemesiyle 'Ardında bir oğul bırakan kimse ölmez!' atasözünü hatırlatarak beni nasıl biraz teselli ettiğini anlatmıştır" demiş.

İşte Mağribi böyle konuşmuş. Ve Alaaddin'in anasının, kocasının kendisinde uyandırdığı anılara kapılarak acı acı ağladığını görmüş. Ona kederini unutturmak ve kara düşüncelerini dağıtmak için, Alaaddin'e doğru dönmüş ve onunla söze girişerek "Oğlum Alaaddin, sen hangi mesleği öğrendin de, çalışmanla ananın, bu zavallı kadının yardımına koşup ikinizin de geçimini sağladın?" diye sormuş.

Bunu duyan Alaaddin, yaşamında ilk kez utanç duymuş, yere bakarak başını eğmiş. O bir tek söz söylemeyince, onun yerine anası "Bir meslek mi dedin, kocamın kardeşi! Alaaddin için mi soruyorsun bunu? Vallahi, o hiçbir şey bilmez! Ben hiç bu kadar ters bir çocuk görmedim. Bütün gün babalarıyla dükkânlarda kalan iyi çocuklar gibi olacak yerde mahalledeki serserilerle, haytalarla ve kendisi

gibi edepsizlerle koşar durur! Yüreği yaralı babası sırf onun yüzünden öldü! Şimdi benim de sağlığım son kertede kötüledi! İkimizi ancak besleyecek iki mısır ekmeği alabilmek için durup dinlenmeden çalışmaktan ve gecemi gündüzümü pamuk bükmekle geçirmek yüzünden gözyaşları ve uykusuzluktan üzgün gözlerimle de ancak bir süre daha görebileceğim! Benim durumum da böyle! Yaşamın üzerine yemin ederim ki, ey kocamın kardeşi, eve ancak akşamları yemek zamanı geliyor! Hepsi bu kadar! Bazen anası olarak bıkıyorum da zorunluk duyar gider yaşamını sağlayacak bir iş bulur umuduyla evin kapısını kapayıp ona hiç açmamayı düşünüyorum! Sonra kendimde bunu yapma gücünü bulamıyorum, çünkü ana yüreği merhametli ve bağışlayıcıdır! Ama yaş ilerliyor ve iyice yaşlanıyorum, ey kocamın kardeşi! Ve omuzlarım eskisi gibi yorgunluk kaldırmıyor! Ve şimdi parmaklarım güçlükle iğ çeviriyor! Şurada karşında duran oğlum Alaaddin'in yüzüstü bırakması dolayısıyla yaşamın nankörlüğünü görmeden daha ne zamana kadar böyle bir uğraşı verebileceğimi bilmiyorum, ey kocamın kardeşi!" diye yanıt vermiş.

Ve hıçkırmaya başlamış. O zaman Mağribi, Alaaddin'e dönmüş ve ona "Ah! Ey kardeşimin oğlu, senin hakkında doğrusu bunları hiç bilmiyordum! Neden bu serserilik yollarında koşup duruyorsun? Ne kadar ayıp Alaaddin! Bu, senin gibi birisi için hiç de uygun değil! Allah sana akıl vermiş oğlum, sen bir iyi aile çocuğusun! Senin için yaşlı bir kadın olan zavallı ananı; yaşını başını almış bir erkek gibi ikinizi de geçindirecek bir iş tutacak yerde; yaşamınızı sağlamak için çalıştırman doğru mu? Ve sonra, çocuğum, bak! Tanrı'ya şükürler olsun ki, kentimiz usta sanatçılarla dolu! Sana en çok hoşuna gidecek mesleği seçmekten gayrı yapacak iş kalmıyor, oraya ben seni yerleştireceğim! Ve böylece, büyüdüğün zaman, oğlum, bahtın darbelerine karşı elinde seni koruyacak bir mesleğin olacak! Haydi, konuş! Eğer iğnesiyle çalışılan babanın mesleği hoşuna gitmiyorsa, başka bir meslek ara ve bana bildir! Ben de tüm gücümle sana yardım edeyim, çocuğum!" demiş.

Ama Alaaddin yanıt verecek yerde serserilik yapmaktan başka

meslek düşünmediğini belirtmek için başını eğip susmayı sürdürmüş. Mağribi de onun el sanatlarından nefret ettiğini anlamış ve meseleyi başka bir yandan ele almayı düşünerek ona "Ey kardeşimin oğlu, benim ısrarlarım seni gücendirmesin ve canını sıkmasın! Şunu da eklememe izin ver ki, el sanatları gözünü yıldırıyorsa, yine de namuslu bir kişi olmak hoşuna gidecekse, büyük çarşıda sana güzel bir ipekçi dükkânı açmaya hazırım! Ve bu dükkânı senin için en pahalı kumaşlarla ve en ince cinsten dibalarla donatırım. Böylece büyük tacirlerin dünyasıyla güzel ilişkiler kurarsın! Ve alıp satma ve para kazanma alışkanlığı edinirsin! Ve kentte üstün düzeyde ün kazanırsın. Böylece merhum babanın anısına da onur sağlarsın! Buna ne dersin, oğlum Alaaddin?" demiş.

Alaaddin amcasının bu önerisini duyunca ve çarşıda ipek sarık sarınan ve türlü renkten hoş bir kuşak sarınıp güzel giysiler giyinen önemli bir kişi, büyük bir tacir olabileceğini anlayınca, son kertede sevinmiş. Ve Mağribi'ye gülerek ve başını yana eğerek bakmış; âdeta hal diliyle "Kabul ediyorum!" demek istemiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

Ve Mağribi'ye gülerek ve başını yana eğerek bakmış; âdeta hal diliyle "Kabul ediyorum!" demek istemiş. Mağribi de böylece önerisinin kabul gördüğünü anlamış ve Alaaddin'e "Önemli bir kişilik ve bir dükkânda tacir olmayı istediğine göre, bundan böyle yeni durumuna yaraşır görünmeye gayret et. Şu andan başlayarak, ey kardeşimin oğlu, adam ol! Ben, yarın, Tanrı isterse, seni çarşıya götüre-

cek ve zengin tacirlerin taşıdığı gibi sana güzel bir urba ve ona uygun düşen diğer eşyayı satın almakla işe başlayacağım. Bundan sonra, yerleşebileceğin güzel bir dükkân ararız!" demiş.

Hepsi bu kadar! Alaaddin'in anası da, bu yüreklendirmeyi duyup bu cömertliği görerek, kendilerini sefaletten kurtaracak ve oğlu Alaaddin'i doğru yola yöneltecek bir yakınını en beklenmedik tarzda gönderen İyiliksever Tanrı'ya şükretmiş. Ve sanki yirmi yaş gençleşmiş gibi yeğni bir yürekle sofrayı hazırlamış. Ve hepsini çok ilgilendiren aynı konu üzerinde konuşmalar sürdürülerek yenilmiş içilmiş! Ve Mağribi, Alaaddin'e tacirlerin yaşamı ve davranışları üstüne açıklamalarda bulunmuş; ve yeni koşullarına büyük ölçüde ilgi duymasını sağlamış. Sonra, o sırada gece yarısını aşmış olduklarını görünce, ayağa kalkmış ve Alaaddin'in anasından izin isteyip Alâaddin'i de kucaklamış. Ve ertesi gün döneceğini söyleyerek evden çıkmış. O gece Alaaddin, duyduğu sevinçten uyuyamamış ve kendisini bekleyen tatlı yaşamı hayal etmekten başka bir şey yapmamış.

Ertesi gün, er saatlerde, kapı çalınmış. Alaaddin'in anası, gidip kendisi kapıyı açmış ve gelenin kocasının kardeşi, Mağribi'nin ta kendisi olduğunu görmüş. Ama o, Alaaddin'in anasının üstemelerine karşın, zamanın ziyaret saati olmadığını ileri sürerek sadece Alaaddin'i, birlikte çarşıya gitmek üzere almaya geldiğini söylemiş. Alaaddin de, zaten kalkıp giyinmiş bulunduğundan çabucak amcasının yanına koşmuş; ve ona hayırlı sabahlar dileyip elini öpmüş. Mağribi, onun elinden tutup birlikte çarşıya götürmüş. Ve beraberce en büyük tacirin dükkânına girmişler; ve ondan Alaaddin'in bedenine uyacak urbalar arasından en güzeli ve en zengin olanını istemişler. Tacir de onlara birbirinden güzel birçok giysi göstermiş. Mağribi Alaaddin'e "Haydi, hoşuna gideni kendin seç oğlum!" demiş. Alaaddin, amcasının cömertliğinden son kertede hoşnut, bunlardan çizgili ve parlak saf ipekten bir urba seçmiş. Aynı şekilde ipek ve altınla işlenerek zenginleştirilmiş muslin bir sarık, kaşmir bir kuşak ve kı-

zıl parlak meşinden yapılan pabuçlar seçmiş. Mağribi de pazarlık etmeden bedellerini ödemiş ve "Haydi şimdi hamama gidelim; çünkü yeni şeyler giymeden önce iyice temizlenmiş olman gerek!" diyerek paketi Alaaddin'e vermiş. Ve onu hamama götürmüş ve onunla birlikte ayrı bir bölmeye girmiş ve onu kendi elleriyle yıkamış; kendi

de aynı şekilde yıkanmış; banyodan sonra da serinletici şerbetler getirtmiş; ikisi birden zevkle içip memnun olmuşlar. O zaman Alaaddin söz konusu çizgili ve parlak ipekten görkemli urbayı giymiş, başına o güzel sarığı koymuş ve Hint kumaşından kuşağı sarınıp kırmızı pabuçları ayağına geçirmiş. Böylece ay kadar güzel ve bir şah ya da sultanın oğluna benzer olmuş. Ve kendini bu denli değişmiş görmekten son derece memnun, amcasına doğru ilerleyip elini öpmüş ve cömertliğinden dolayı pek çok teşekkür etmiş. Mağribi de onu

kucaklayıp kendisine "Bütün bunlar başlangıçtan başka bir şey de ğil!" demiş. Ve onunla birlikte hamamdan çıkmış ve onu en çok uğranan çarşılara götürmüş; ve büyük tacirlerin dükkânlarını ziyaret ettirmiş. Onların ortaya çıkardıkları en güzel kumaşları ve pahalı eşyayı her bir parçanın adını özellikle belirleyerek söylemiş; ve ona "Sen kendin de bir tacir olacağına göre, alışverişin ayrıntılarını bilmen gerek!" demiş. Sonra onu kentin başlıca camilerini ve kervanların indiği büyük hanları ziyaret ettirmiş. Bu gezintiyi sultanın sarayını ve onu çevreleyen bahçeleri göstererek tamamlamış. Sonra kendi indiği büyük hana götürerek onu bildiği tacirlere, tanıdıklara göstererek "Bu benim kardeşimin oğludur!" demiş. Ve hepsini Alaaddin'in onuruna verdiği bir şölene çağırmış; ve hepsine en seçkin yiyecekler sunmuş ve onlarla ve Alaaddin ile birlikte akşama kadar kalmış.

O zaman ayağa kalkmış ve Alaaddin'i evine götüreceğini söyleyerek onlardan izin almış. Ve gerçekten, Alaaddin'i eve tek başına dönmeye bırakmak istemediğinden, elinden tutmuş ve onunla birlikte anasının yanına ulaşıncaya kadar yol almış. Alaaddin'in zavallı anası, oğlunu böylesine şahane giysiler içinde görünce, neredeyse sevinçten aklını yitirecekmiş. Kayınbiraderini "Ey kocamın kardeşi, tüm yaşamım boyunca sana teşekkür etsem de, iyiliklerini yeterince değerlendirmiş olamam!" diyerek bin kez kutsamış. Mağribi de "Ey kardeşimin karısı, ona rahmetlinin yerine babalık etmek görevimdir! Onun hakkında artık hiçbir kaygı duyma ve mutlu ol!" diye yanıt vermiş. Alaaddin'in anası da, ellerini göğe kaldırarak "Ey kocamın kardeşi, bu öksüz çocuğa her zaman gölgesinde koruyacağın bir kanat olasın diye, eski ve yeni azizlerin hatırı için, bizim uğrumuza yaşamını uzatması için Tanrı'ya yalvarırım! Emin olasın ki, o da, kendi bakımından, her zaman senin buyruklarına uyacak ve sadece kendisinden isteyeceklerini yerine getirecektir!" demiş. Mağribi de "Ey kardeşimin karısı, Alaaddin artık aklı başında bir kişi oldu, çünkü aslında iyi aileden harika bir çocuktur. Onun babasına yaraşır bir evlat olacağına ve senin yorgun gözlerine sevinç saçacağına

tam olarak umut besliyorum!" demiş. Sonra da "Ey kardeşimin karısı, yarın cuma olduğundan ona vaadettiğim dükkânı açamayacağım için beni mazur gör; çünkü bilirsin ki cumaları çarşı kapalıdır; ve iş görülmez. Ama, yarından sonra cumartesi günü, Allah isterse, işi görürüz! Bu durumda yarın Alaaddin'i, eğitmeyi sürdürmek için almaya geleceğim ve dünyanın parlak ve şık yanlarını tanıması için, zengin tacirlerin uğradığı yerleri ve kent dışında dolaştığı bahçeleri ziyaret ettireceğim. Çünkü bugüne kadar sadece çocuklarla düşüp kalkmış; artık sayılı kişileri tanıması, onların da kendisini bilmeleri gerek!" diye eklemiş; ve Alaaddin'in anasından izin alıp Alaaddin'i de kucakladıktan sonra oradan ayrılmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz Altıncı Gece Olunca

Demiş ki:

... Ve Alaaddin'in anasından izin almış, Alaaddin'i de kucakladıktan sonra oradan ayrılmış. Alaaddin bütün gece o gün gördüğü güzel şeyleri ve tattığı sevinci düşünmüş; ve kendi kendine, ertesi gün için yeni zevkler vaadetmiş. Ve de gözlerini kapamaksızın sabaha ulaşarak şafak söktüğü sırada kalkmış ve güzel giysilerine bürünmüş; ve alışık olmadığı uzun giysi içinde enine boyuna dolaşmaya başlamış. Sonra, sabırsızlık içinde, gelmekte geciktiğini düşünerek, kapının önünde amcasını beklemeye çıkmış; onun geldiğini görerek rahatlamış. Ona doğru genç bir küheylan gibi koşmuş ve elini öpmüş. Mağribi de onu kucaklamış ve birçok kez okşamış ve gidip anasına onu alıp götüreceğini bildirmiş. Sonra onu elinden tutmuş, alıp götürmüş. İkisi birlikte şuradan buradan konuşarak yürümüşler ve Alaaddin'in o güne kadar hiç çıkmadığı kentin kapılarını aşmışlar.

Gözlerinin önünde güzel zengin evleri ve bahçelerle çevrili saraylar belirmeye başlamış; Alaaddin bunlara hayranlıkla bakmış; bir sonrakini bir öncekinden daha güzel bulmuş. Ve Mağribi'nin kafasında tasarladığı maksada gittikçe daha fazla yaklaşarak kırlara doğru ilerlemişler. Ama, bir an gelmiş, Alaaddin yorulmaya başlamış ve Mağribi'ye "Amca, daha uzun süre yürüyecek miyiz? İşte artık bahçeleri geçtik; önümüzde dağlardan başka bir şey kalmadı! Ben de çok yoruldum ve bir parça bir şeyler yemek isterim" demiş. Mağribi de, kuşağının arasında içinde meyveler ve peksimetler bulunan bir yağlık çıkarmış ve Alaaddin'e "İşte oğlum, yiyip içeceğin şeyler! Ama sana göstermek istediğim, dünyada bir eşi daha bulunmayan harika bir yere ulaşmamız için biraz daha yürümemiz gerek! Gücünü toparla ve yüreklen Alaaddin, sen artık bir erkeksin!" demiş. Ve gelecekteki davranışları üzerine nasihatlar vererek ve artık haylaz oğlanlarla düşüp kalkmaktan yüz çevirip daha çok aklı başında ve önemli kişilere yaklaşması için onu yüreklendirmeyi sürdürmüş. Ve onu böylece oyalayarak yürütüp sonunda birlikte boş bir vadinin sonundaki Tanrı'dan başka kimsenin bulunmadığı bir dağın eteğine ulaşmışlar.

İşte burası tam da Mağribi'nin yolculuğunun maksadı ve onun Mağrıp'ın içerlek bölgelerinden Çin'in en ucuna kadar gelmesinin nedeni olan yermiş. O zaman yorgunluktan bitkin Alaaddin'e doğru dönmüş ve gülerek "Oğlum Alaaddin maksadımıza ulaştık!" demiş. Ve bir kayanın üstüne oturarak onu da yanına oturtmuş ve büyük bir sevecenlikle kollarıyla onu sarmış ve ona "Biraz dinlen Alaaddin. Çünkü biraz sonra sana, hiçbir insan gözünün asla görmediği bir şey gösterebileceğim. Evet, Alaaddin, biraz sonra, burada, yeryüzünün tüm bahçelerinin en güzelini göreceksin! Ve ancak bu bahçenin harika yanlarını gördükten sonra bana teşekkür edecek ve yüzünün bu yer[illegible] yorgunluğu unutup bana ilk kez rastladığın günü utsayacaksın" demiş. Ve onu bir an sadece kayaların ve çalıların bulunduğu bir yerde nasıl bir bahçe görmek imkânı bulunduğu düşüncesine şaşkınlıkla açılmış gözlerle daldığı sırada terk etmiş. Son-

ra ona "Şimdi kalk bakalım Alaaddin, şu çalılıklardan bulabileceğin en kuru sapları ve odun parçalarını topla ve onları bana getir! O zaman seni görmeye getirdiğim bedava temaşayı izlersin!" demiş. Alaaddin de ayağa kalkıp çalılardan epeyce sap ve odun parçası toplamış ve Mağribi'ye getirmiş; o da kendisine "İşte ihtiyacım buydu! Şimdi oradan çekil ve gel arkama sokul!" demiş. Alaaddin de amcasına itaat etmiş ve arkasında belli bir mesafede yer almış.

Bunun üzerine Mağribi, kuşağından bir çakmak çıkarmış; kuru dal ve sap yığınlarını ateşe vermiş; bunlar çatırdayarak alazlanmış. O zaman hemen cebinden bağadan yapılma bir kutu çıkarmış, onu açıp içinden bir tutam günlük alıp ateşin ortasına atmış. Birden

bire yoğun bir duman yükselmiş; Mağribi bunu elleriyle şu veya bu yana dağıtmış; o sırada Alaaddin'in bilmediği bir dilde sihirli sözler mırıldanıyormuş. Ve aynı anda, yer sarsılmış ve kayalar yerinden oynamış, toprağın üzerinde on arış kadar genişlikte bir çukur açılmış. Ve bu deliğin ta dibinde beş karış kadar genişlikte yatay durumda ortasında tunç bir halka bulunan mermer bir kapak belirmiş.

Bunu gören Alaaddin korkuyla bir haykırış koparmış ve urbasının eteğini dişleri arasına alarak sırtını çevirip bacaklarını rüzgâra terk ederek kaçmaya başlamış. Ama, Mağribi, bir sıçrayışta üzerine atılıp onu yakalamış. Çocuğa korkunç gözlerle bakmış ve bir kulağından tutarak onu sarsmış ve elini kaldırıp öylesine müthiş bir tokat aşk etmiş ki, neredeyse dişleri sökülecekmiş; çocuk şaşırıp yerde yığılı kalmış.

Mağribi, ne olursa olsun ona egemen olmak için böyle davranmış bulunuyormuş; çünkü onsuz, uğrunda buralara kadar geldiği girişimi yerine getiremeyeceğinden, yapacağı iş için Alaaddin'in kendisi gerekliymiş. Böylece, onu sersemlemiş yerde yatarken görünce, onu doğrultmuş ve sesini iyice tatlılaştırmaya çalışarak "Bil ki Alaaddin, sana böyle davrandıysam, bir erkek olmayı öğretmek içindir! Çünkü ben senin amcan, babanın kardeşiyim ve bana itaat etmen gerek!" demiş. Sonra da tam olarak tatlılaştırdığı bir sesle "Haydi Alaaddin, şimdi sana ne diyeceğimi tek bir sözcüğünü kaçırmadan iyi dinle! Çünkü bunu yaparak hatırı sayılır yararlar sağlarsın ve başına gelen çeşitli sıkıntıları çabucak unutursun!" demiş. Ve onu kucaklayarak büsbütün yatıştırıp kendine bağlamayı becermiş; ve ona "Benim tütsülememin ve okuduğum sözlerin erdemiyle yerin nasıl yarıldığını gördün! Bunu sadece senin iyiliğin için yaptığımı bilmelisin; çünkü çukurun dibinde gördüğün, üstünde tunç bir halka bulunan bu kapağın altında senin adına yazılmış ve ancak senin varlığınla açılabilecek bir hazine var! Ve sana adanmış olan bu

hazine, seni tüm şahlardan daha zengin kılacaktır! Ve bu hazine, başkasına değil, yalnızca sana adanmış olduğundan bu mermer kapağa senden başkasının dokunmasının ve onu yerinden oynatmasının imkânsız olduğunu da sana söylemeliyim! Çünkü ben bile, bunca büyük olan kudretime karşın, ne tunç halkaya elimi sürebilir ne de şimdikinden bin kat daha güçlü ve kuvvetli de olsam, kapağı kaldırabilirim! Ve bir kez kapak kalkarsa, hazineye girmem ve aşağıya doğru tek bir basamak bile inmem mümkün değildir! Benim yapamadığım şeyi yapmak, ancak senin için mümkündür! Bundan dolayı, sana söyleyeceğim sözleri harfi harfine tekrar etmen yetecektir! Böylece hazinenin sahibi olursun, onu iki eşit parça olarak biri sana biri bana düşecek şekilde, kardeşçe bölüşürüz!" demiş.

Mağribi'nin bu sözlerini duyan zavallı Alaaddin, duyduğu yorgunluğu ve yediği tokadı unutmuş ve...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

Mağribi'nin bu sözlerini duyan zavallı Alaaddin, duyduğu yorgunluğu ve yediği tokadı unutmuş ve "Amcacığım, istediğin neyse hepsini buyur, itaat edeceğim!" diye yanıt vermiş. Mağribi de onu kollarına almış ve birçok kez yanaklarından öpmüş ve ona "Ey Alaaddin, sen benim için bir oğul gibisin, hatta daha da değerlisin! Çünkü yeryüzünde senden başka yakınım yok; ve benim tek varisim ve ardılım sadece sen olacaksın, çocuğum! Sonuç olarak, senin için bunca uzaktan gelmiş bulunuyor ve şu anda da sırf senin için çalışıyorum. Bir parça sert davrandıysam, boşu boşuna bu harika talihini

beklentiye bırakmaman içindir; bunu şimdi herhalde anlamışsındır. İşte şimdi yapacağın şudur: İlkin benimle birlikte çukurun dibine kadar ineceksin, orada tunç halkayı eline geçirecek ve mermer kapağı kaldıracaksın!" demiş. Böyle konuşarak ilkin çukura kendi atlamış ve inmesine yardım etmek üzere Alaaddin'e el uzatmış. Alaaddin de, bir kez aşağı inince ona "Ama amcacığım, bunca ağır olan bir kapağı, sadece genç bir oğlan olduğum halde nasıl kaldırabilirim? Hiç değilse bana yardım etseydin, bu işe seve seve girişebilirdim!" demiş. Mağribi "Hayır, hayır! Şayet yanılır da elimi sürersem, artık senin yapacak şeyin kalmaz ve adın hazinenin üzerinden sonsuza dek silinir! Kendi başına dene, göreceksin ki kapak, yerden bir kuş tüyü kaldırırmışçasına kolaylıkla kalkacaktır! Sadece, halkayı tutarak, adını, babanın adını ve büyükbabanın adını söylemen yeter!" diye yanıt vermiş.

O zaman Alaaddin eğilmiş ve halkayı kavrayıp "Ben Alaaddin'im, terzi Ali oğlu terzi Mustafa'nın oğlu!" diyerek çekmiş. Ve mermer kapak büyük bir kolaylıkla yerinden kalkmış ve onu hemen yana koymuş. Aşağıda, on iki basamaklık bir mermer merdivenle inilen, üzerinde iri çiviler kakılı iki kanatlı bir kapıyla sonuçlanan bir mahzen görünmüş. Mağribi ona "Oğlum Alaaddin, şimdi bu mahzene in! On ikinci basamağa inince, kendiliğinden sana açılacak olan bu bakır kapıdan içeri gir; oradan birbirine bağlı üç kısma bölünmüş kubbeli bir salona ulaşacaksın. İlk bölümde eriyik altınla dolu dört tunç fıçı, ikinci bölmede altın dinarla dolu dört gümüş fıçı bulacaksın. Ama, sen orada durmadan geç ve giysini iyice yukarı kaldırarak beline dola ki fıçılara değmesin; çünkü elinle ya da giysilerinle fıçıların içine ya da üstüne hafifçe dokunsan bile, kara bir taş yığınına dönüşürsün. Dolayısıyla ilk bölmeye girip çabucak ikincisine geçersin; orada da bir an bile durmaksızın üçüncü bölmeye geç! Orada, giriş kapısına benzer, üstüne iri çiviler kakılı bir kapı hemen önünde açılacaktır. İçine girince ansızın önüne çıkan meyvelerinin ağırlığı altında eğilen ağaçların dikili bulunduğu bir bahçe göreceksin! Ama orada da sakın eyleşme! Önüne doğru yürüyerek otuz ba-

samaklık sütunlu bir merdivene ulaşacaksın; oradan bir taraçaya ulaşmak için bunu tırmanırsın. Bu taraçaya ulaştığında çok dikkatli ol Alaaddin! Çünkü, tam karşında, üstü açık bir duvar oyuğunda tunç bir ayaklık üzerinde bakır bir lamba göreceksin! Bu lamba yanar durumdadır. Sen, Alaaddin, dikkatle bu lambayı alacak, onu söndürecek ve içindeki yağı yere dökecek ve onu çabucak göğsünde saklayacaksın! Sakın giysin kirlenir diye korkma! Çünkü dökeceğin bu yağ, yağ değildir, giysiler üzerinde hiçbir leke bırakmayan bir sıvıdır ve izlediğin aynı yoldan bana geri döneceksin! Ve dönüşte, istersen, bahçede biraz kalabilirsin ve bahçenin meyvelerinden istediğin kadar koparabilirsin. Ve bir kez yanıma dönünce, yolculuğumuzun nedeni ve amacı ve gelecekteki zenginliğimizin kaynağı olacak olan lambayı bana verirsin, çocuğum!" demiş.

Mağribi böylece konuştuktan sonra, parmağındaki bir yüzüğü çıkarmış ve onu Alaaddin'in başparmağına takmış ve ona "Bu yüzük, oğlum, seni bütün tehlikelerden ve kötülüklerden koruyacaktır! Yüreğini bütün tut, bağrını cesaretle doldur; çünkü artık sen bir çocuk değil, bir erkeksin! Ve Tanrı'nın yardımıyla iyilikten başka bir şey görmeyeceksin! Ve biz, lamba sayesinde servete gömülecek ve tüm yaşamımızda onunla kuşatılacağız!" demiş. Sonra da "Yalnız, bir kez daha söylüyorum Alaaddin, eteğini iyice yukarı kaldırıp beline sarman gerek! Yoksa, mahvolursun; hazine de seninle birlikte yok olur!" diye eklemiş. Sonra onu kucaklamış ve yanaklarını birçok kez okşamış ve de ona "Selametle git!" demiş.

Bunun üzerine Alaaddin yüreklenip koşarak mermer basamakları inmiş ve eteğini kuşağının üstüne kadar kaldırarak bedenine iyice sarmış; onun yaklaşmasıyla iki kanadıyla birden açılan bakır kapıyı geçmiş. Ve Mağribi'nin tavsiyelerini unutmaksızın, bir ihtiyatla salonun ilk, ikinci ve üçüncü bölümlerini, altın dolu fıçıların çevresinden dolanarak geçmiş ve sonuncu kapıya ulaşmış; onu da aşıp durmaksızın bahçeden geçerek sütunlu merdivenin otuz basamağını çıkarak taraçaya ulaşmış; ve tam karşısında bulunan duvar oyu-

ğuna doğrulmuş. Orada tunç bir ayaklık üstünde yanmakta olan lambayı görmüş. Ve elini uzatmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Otuz Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

... Tunç bir ayaklık üstünde yanmakta olan lambayı görmüş. Ve elini uzatarak onu almış. İçindekini yere dökmüş, üzerinin hemen kuruduğunu görerek, onu çabucak giysisinin lekelemekten çekinmeyerek koynunda gizlemiş. Ve taraçadan inerek yeniden bahçeye ulaşmış.

Artık, kaygılarından kurtulduğu için, merdivenin sonuncu basamağında bir an durarak ilk geçişinde meyvelerine bakma zamanını bulamadığı ağaçları incelemeye başlamış. Ve gerçekten bu bahçenin ağaçlarının biçim, renk ve irilik bakımından olağandışı olan meyvelerinin ağırlığıyla eğilmiş olduklarını görmüş. Ve meyve bahçelerindeki ağaçların tam tersine, her bir dalının ayrı renkte meyveler taşıdığını fark etmiş. İçlerinde bir billur gibi saydam beyazlıkta olanlar; ya da kâfur gibi bulanık beyazlıkta olanlar; ya da saf bir mum donukluğundaki beyazlıkta olanlar varmış. Kızıl olanlar da, nar tanesi gibi, kan portakalı gibi çeşitlerdeymiş. Yeşil olanlar arasında, koyu yeşiller kadar yumuşak yeşiller varmış; ötekiler de mavi, menekşe ve sarı imiş; başkaları da sonsuz çeşitte başka renklerde imiş. Ve zavallı Alaaddin, beyaz meyvelerin elmas, inci, sedef ve aytaşından olduğunu; kırmızı meyvelerin yakut, kızıl yakut, yemen taşı, mercan ve akik; yeşillerin zümrüt, bezadi, yeşim, lacivert taşı ve mavimsi zümrüt; mavilerin yakut, süleymani taş; sarıların sarı

yakut, amber ve sarı akik; ve renkleri karmaşık olan ötekilerin panzehir taşı, yıldız taşı, zebercet, simofen, hematit, turmalin, nesrit, kara kehribar ve gökboncuk taşı olduğunu bilmiyormuş! Ve güneş tüm ışınlarıyla bahçenin üzerine düşüyormuş. Ağaçlar da, tüm meyveleriyle büyülü bir ateşle yanmaksızın tutuşuyormuş.

O zaman Alaaddin, zevkin sınırında, bu ağaçlardan birine yaklaşmış ve yemek için birkaç meyve koparmak istemiş. O zaman dişler altına konmaya asla yaramadıklarını ve sadece şekil bakımından portakallara, incirlere, üzümlere, karpuzlara, elmalara ve Çin'in tüm öteki meyvelerine benzediklerini anlamış. Ve onlara dokunarak düş kırıklığına uğramış; ve kesinlikle zevkine uygun bulmamış. Ve bunların renkli cam topaklardan başka bir şey olmadığını düşünmüş; çünkü yaşamında değerli taşlar görme fırsatını bulmamış imiş. Yine de, çok kızmış olduğu halde, eski yoldaşları genç arkadaşlarına ve de o zavallı anasına armağan etmek üzere bazılarını koparmayı düşünmüş! Ve her renkten birçoğunu almış; bunları kuşağına, ceplerine sokmuş; urbasının içine, urbasıyla gömleğinin arasına, gömleğiyle teninin arasına doldurmuş; ve bunlardan o kadar çok miktarda yüklenmiş ki, iki yanıyla yüklü bir eşeğe benziyormuş. Ve böylesine ağır bir halde, özenle eteğini kaldırmış, onu sıkı sıkıya beline dolamış ve itinayla fıçıların bulunduğu üç salonu geçmiş ve Mağribi'nin baş tarafında merakla beklemekte olduğu mahzenin merdivenine ulaşmış.

Alaaddin bakır kapıyı aşıp merdivenin birinci basamağına çıktığında, mahzene açılan üst yanda giriş yerinde bulunan Mağribi, mahzenden tamamıyla çıkışını sağlayacak üst basamaklara gelinceye kadar onu beklemeye sabredemeden, ona "Pekâlâ Alaaddin, lamba nerede?" demiş. Alaaddin de "Onu şurada, bağrımda tutuyorum!" diye yanıt vermiş. O da "Çabucak oradan çıkar da onu bana ver!" demiş. Ama Alaaddin, kendisine "Nasıl olur da onu benden hemen istersin, amca? Görmüyor musun ki, giysilerimin her yanına doldurduğum bütün o cam topaklar içinde nasıl sıkışmışım! İzin ver

de ilkin şu merdivenleri çıkayım, delikten çıkmak için bana yardım et; o zaman bütün bu yuvarlak camlardan kurtulur, onları merdivenlerden yuvarlanıp kırılmadan, güvenli bir yere yerleştirir; ve böylece bu dayanılmaz sıkıntıdan kurtularak bağrımdan lambayı çıkarır ve sana veririm! Zaten daha şimdiden sırtımın gerilerine kaydı ve tenimi fena halde incitiyor! Ondan kurtulsam da ferahlasam diyorum!" diye yanıt vermiş. Ama Mağribi, Alaaddin'in bu karşı çıkmasına kızarak ve de lambayı sırf kendisi için saklamak istediğinden güçlük çıkarmakta olduğuna inandığından; ona, Şeytanınki kadar korkunç bir sesle "Ey köpoğlu köpek! Bana lambayı hemen verir misin, yoksa gebermek mi istersin?" diye haykırmış. Alaaddin

de, amcasındaki bu değişikliği neye bağlayacağını bilmeden onu bu denli öfke içinde görmekten korkmuş ve ilkinden de şiddetli bir tokat yiyeceğinden ödü patlayarak kendi kendine "Vallahi, bundan sakınsam iyi olur! İyisi mi mahzene ineyim de onun öfkesinin geçmesini bekleyeyim!" demiş. Ve sırtını çevirerek ve eteğini kaldırarak dikkatle yeraltına dönmüş.

Bunu gören Mağribi, bir öfke çığlığı koparmış ve hiddetin sınırında umutsuzluğundan ve bu mahzende Alaaddin'in ardından koşması, sihrin gücüyle kendine yasaklanmış bulunduğundan tepinmiş ve çırpınmış. Ve "Ah, lanet olası Alaaddin, seni layık olduğun şekilde cezalandıracağım!" diye haykırmış. Ve henüz sönmemiş olan ateşe doğru koşarak üzerinde bulunan günlükten bir tutamını, büyülü sözler fısıldayarak, üzerine atmış. Ve hemen mahzene kapak oluşturan mermer kendiliğinden yerinden kalkıp merdivenin ağzını tümüyle kapayacak şekilde ilk yerine yerleşmiş. Alaaddin de böylece yeraltında kapalı kalmış.

Mağribi daha önce söylediği gibi, Mağrıp'ın içerlerinden gelmiş önemli bir sihirbazmış; ve uzaktan yakından genç Alaaddin'in hısmı falan değilmiş. Gerçekte, en berbat türden sihirbaz ve büyücülerin kaynağı olan Afrika'da doğmuş imiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırkıncı Gece Olunca

Demiş ki:

Gerçekte, en berbat türden sihirbaz ve büyücülerin kaynağı olan Afrika'da doğmuş imiş. Ve gençliğinden beri, kendini inatla tümüyle büyücülük ve sihirbazlık denemelerine ve kum falı, kimya,

yıldızbilimi, tütsüleme ve efsunlama sanatına bağlamış bulunuyormuş. Ve otuz yıl büyü uygulandıktan sonra, büyücülüğün gücüyle, yeryüzünün bilinmeyen bir yerinde olağandışı sihir gücü olan ve ona sahip olacak mutlu kişiyi tüm şahlardan ve sultanlardan da kudretli kılma erdemi bulunan bir lambanın varlığını keşfetmiş. O zaman tütsüleme ve büyüleme işini iki katına çıkarmış ve söz konusu lambanın Çin ülkesinin Kolo–ka–çe kentinde bir yeraltı mahzeninde bulunduğunu öğrenebilmiş. Bu yer de, bizim tüm ayrıntılarıyla görmekte olduğumuz yerin ta kendisi imiş. Ve büyücü gecikmeksizin yola koyulmuş ve uzun bir yolculuktan sonra Kolo–ka–çe'ye gelerek hemen çevreyi araştırmış ve sonunda yeraltı mahzeninin bulunduğu yerin tam olarak sınırlarını saptamış. Ve bulgu tahtası yoluyla hazinenin ve sihirli lambanın yeraltı güçleri tarafından Terzi Mustafa'nın oğlu Alaaddin'in üzerine yazılı bulunduğunu ve mahzeni sadece onun açabileceğini, başkasının orada en küçük girişimde bulunduğu takdirde, kesin olarak yaşamını yitireceğini öğrenmiş. Ve işte bunun için Alaaddin'i aramaya koyulmuş ve bir kez onu bulduktan sonra, anasının ve kendisinin kuşkularını uyandırmadan, onu kendine ve bu yere çekmek için her türlü dolambaç ve çareyi kullanmış bulunuyormuş. Bu girişimde bir kez Alaaddin başarı sağla_ınca, ondan bunca çabuklukla lambayı istemesinin nedeni, onu hemen elinden almak ve çocuğu sonsuza dek yeraltında gömülü bırakmakmış. Ama Alaaddin'in ikinci bir tokattan korktuğu için büyücünün giremeyeceği bu yeraltı mahzeninin içine nasıl kaçtığını; büyücünün de öç almak için, onu nasıl içerde açlıktan ve susuzluktan ölsün diye hapsettiğini gördük. Bu eylemi tamamladıktan sonra sihirbaz, köpükler saçarak ve çırpınarak, olasılıkla ülkesi Afrika'ya doğru yola koyulmuş. İşte onun durumu böyleymiş! Ama ona yeniden döneceğimiz kesin!

Alaaddin'e gelince, şöyle! Yeraltına döndükten sonra, Mağribi'nin büyüsünün neden olduğu yersarsıntısını duymuş; ve dehşete düşerek kubbenin başına çökmesinden korkmuş; ve yeniden giriş

yerine koşmuş. Ama merdivene geldiğinde, ağır mermer kapağın çıkış yerinin ağzını kapatmış bulunduğunu görmüş; ve heyecanın ve korkunun son sınırına ulaşmış; çünkü, bir yandan, amcası olduğuna inandığı, kendisini o kadar okşayıp şımartan adamın kötülüğünü anlayamıyor; diğer yandan da erişemediği mermer kapağı yerinden oynatabileceğini düşünemiyormuş. Bu koşullar altında, umutsuz Alaaddin, amcasına seslenerek ve ona her türlü yeminler ederek ve hemen lambayı vereceğini vaadederek büyük haykırışlar koparmaya başlamış. Ama besbelli ki, onun haykırışlarını ve hıçkırıklarını oradan ayrılıp çoktan uzaklaşmış bulunan büyücü işitmemiş. Alaaddin de, amcasının kendisine yanıt vermediğini görünce, özellikle kendisine köpoğlu diye haykırışını duyduktan sonra onun hakkında bazı kuşkular duymaya başlamış; çünkü gerçek bir amca, kardeşinin oğluna asla böyle küfretmezmiş. Artık ne olursa olsun, ışık bulunan bahçeye gitmeye, bu karanlık yerlerden kendini kurtararak bir çıkış aramaya karar vermiş... Ama bahçeye açılan kapının önüne gelince, kapalı olduğunu ve artık önünde kendiliğinden açılmadığını görmüş. O zaman, korkudan çılgına dönmüş, yeniden mahzenin kapısına koşmuş ve kendini ağlayarak merdivenin basamaklarına atmış. Ve artık kendini, içinde bulunan tüm altına karşın karanlık ve dehşet dolu, kapkaranlık mahzenin dört duvarı arasında canlı olarak gömülü görmüş. Ve kederine gömülüp uzun uzadıya hıçkırmış. Yaşamında ilk kez, zavallı anasının tüm iyiliklerini ve tüm değerbilmezliğine karşın bitip tükenmez özverisini düşünmeye koyulmuş. Ve bu mahzende ölüm, ona, artık yaşamında, doğasında düzeltmeler yaparak ve minnettarlık duygularıyla anasının yüreğini ferahlatma imkânından yoksun bulunduğunu anladığından, daha acı görünmüş. Ve bu düşünceyle içini çekerek ağlamış ve umutsuzların genellikle "Tanrı'dan başka baş vurulacak güç sahibi yoktur!" diyerek bunaldığı zaman yaptıkları gibi, kollarını büküp ellerini ovuşturmaya başlamış. Oysa, bu hareketle, Alaaddin, istemeksizin, başparmağında bulunan büyücünün kendisine yeraltı tehlikelerinden korunma-

sı için verdiği yüzüğü de ovuşturmuş bulunuyormuş. Ve bu lanetli Mağribi, verdiği bu yüzüğün Alaaddin'in yaşamını kurtaracağını bilmiyormuş; zaten bilseymiş, kuşkusuz ya hiç vermez ya da onu yeraltındaki mahzene kapamadan önce elinden çabucak çeker alırmış. Ama, tüm büyücüler, esasları bakımından, kardeşleri bu Mağribi gibidirler: büyücülük güçlerine ve lanetli bilimlerine karşın, en basit davranışlarının sonuçlarını kestirmeyi asla düşünmezler. Çünkü, kibirleri ve kendilerine güvenleri ile asla tüm insanların efendisine

başvurmazlar ve tütsülerindeki dumanlardan daha yoğun bir dumanla ruhları her zaman kararmıştır ve gözleri bir bağla örtülüdür ve karanlıkta el yordamıyla dolaşırlar!

Bundan dolayı, umutsuz Alaaddin, başparmağının birinde erdemlerinden haberli olmadığı yüzük bulunan ellerini bilmeksizin birbirine sürtünce...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

Bundan dolayı umutsuz Alaaddin, başparmağının birinde erdemlerinden haberli olmadığı yüzük bulunan ellerini bilmeksizin birbirine sürtünce, yerin altından çıkarcasına çok büyük, dev gibi ifrit ansızın önünde belirmiş; bir kazana benzeyen başı, korkunç bir yüzü ve kızıl gözleriyle önünde eğilmiş ve gökgürültüsü gibi yankılar uyandıran bir sesle ona "İşte kölen önünde saygıyla eğilmekte! Ne istiyorsan söyle! Ben yeryüzünde, gökyüzünde ve sular üzerinde yüzüğün hizmetkârıyım!" demiş.

Bu görünüm karşısında, zaten yürekli olmayan Alaaddin çok korkmuş; başka bir yerde ya da başka koşullarda düşüp bayılır ya da bacaklarını rüzgâra vererek kaçarmış. Ama kendini açlıktan ve susuzluktan zaten ölmüş bildiği bu mahzende, bu korkunç ifritin araya girmesi, özellikle de sorusunu işitmiş olması, kendisine büyük bir yardım gibi görünmüş. Ve dilini oynatıp "Ey hava, kara ve su ifritlerinin büyük şeyhi, beni hemen bu mahzenden çıkar!" yanıtını verebilmiş.

Bu sözler daha Alaaddin'in ağzından çıkar çıkmaz yer kıpırda-

mış ve başının üstünde açılmış; ve göz açıp kapayasıya kadar geçen bir sürede mahzenden dışarı, Mağribi'nin ateş yaktığı aynı yere taşınmış. İfrite gelince, gözden yok olmuş. O zaman Alaaddin, hâlâ heyecandan titreyerek, ama özgür kaldığından mutlu, Hayır Sahibi Tanrı'ya, onu mutlak bir ölümden ve Mağribi'nin tuzaklarından kurtardığı için şükretmiş. Ve yöresine bakınıp uzakta, bahçelerinin ortasındaki kenti görmüş. Çabucak başını bir kez bile ardına, vadiye doğru çevirmeden büyücünün kendisini getirmiş olduğu yolu tutmuş. Ve gecenin ortasında, tükenmiş, soluk soluğa, gecikmesinden pek çok kaygı duymakta olan anasının ağlayarak kendisini beklediği eve ulaşmış. Kadın koşup ona kapıyı açmış; ve tam onu kollarına aldığı sırada Alaaddin, duyduğu heyecana artık dayanamayarak düşüp bayılmış.

Alaaddin gördüğü bakım sayesinde, baygınlıktan kurtulunca, anası ona, yeniden içsin diye biraz gülsuyu vermiş. Sonra, oldukça tedirgin, neler olduğunu sormuş. Alaaddin de "Anacığım, karnım çok aç! Senden bana bir şeyler vermeni rica ediyorum; çünkü sabahtan beri hiçbir şey yemedim" demiş. Alaaddin'in anası da koşup ona yiyecek ne varsa getirmiş. Ve Alaaddin öylesine bir aceleyle yemeye koyulmuş ki, anası boğulacağından korkarak ona "Acele etme, oğlum! Gırtlağın patlayacak! Anlatacaklarını bir an önce bana anlatmak için acele ediyorsan, bil ki bol vaktimiz var! Seni gördüğüm anda, rahatladım! Ama sen dönmeksizin gecenin ilerlediğini gördükçe Tanrı bilir ne denli kederlendiğimi!" demiş.

Sonra, ona "Ah, oğlum! Lütfen biraz ağır ol! Daha küçük lokmalar yut!" demek için konuşmasını kesmiş. Alaaddin de, önünde olan her şeyi çabucak yutup içecek su istemiş ve su testisini alıp içindekini durmaksızın boğazına boşaltmış. Ondan sonra memnun olup anasına "Şimdi, anacığım, sana, amcam olduğunu sandığın ve gözlerimin iki parmak önüne kadar ölümü getiren adamla başıma gelenleri anlatabilirim. Ah! Sen, beni o denli okşayışlarla saran, sevecenlik-

le öpen bu lanetli Mağribi'nin, bu büyücü, bu yalancı, bu hilebaz, bu sinsi, ikiyüzlü, bu köpek, bu pis, yeryüzünde şeytanlar arasında eşi bulunmayan bu şeytanın, hiç de benim babamın kardeşi, amcam olmadığını bilmiyorsun! Kötü bizden ırak olsun!" demiş. Sonra "Bak dinle ana, bana neler yaptı!" diye eklemiş; ve "Ah! Onun elinden kurtulduğum için ne kadar memnunum!" diyerek sözünü sürdürmüş. Sonra bir an durup, birkaç kez soluk alıp ve birdenbire bir boşalışta, tokat, küfür ve gerisi dahil, hiçbir ayrıntıyı atlamadan başından sonuna kadar olup biten her şeyi anlatmış. Ama onu burada tekrarlamanın hiçbir yararı yok.

Ve öyküsünü anlatıp bitirince, kuşağını açmış ve yere serilmiş şiltenin üzerine bahçedeki ağaçlardan topladığı saydam ve renkli meyvelerden oluşan göz kamaştıran bir yığın şey dökmüş. Yığının içinde, taş yuvarların arasında lamba da varmış. Sözünü bitirmek için "İşte ana, bu lanetli sihirbazla geçirdiğim serüven böyledir! Ve yeraltındaki yolculuğumdan getirdiğim de bunlar!" demiş. Böylece konuşarak "Ama, bu cam bilyelerle oynayacak bir çocuk değilim artık!" anlamına gelen bir yüz buruşturmayla, anasına o harika yuvarları göstermiş.

Oğlunun konuştuğu sürede, kadın, öykünün en şaşırtıcı ve en dokunaklı yerlerinde, sihirbaza karşı öfke haykırışları ya da Alaaddin için acıma feryatları koparark onu dinlemiş. Ve bu garip serüveni anlatıp bitirince, artık kendini tutamamış ve Mağribi'ye, onun bu davranışı için öfke ve nefretin söyletebileceği her türlü adlandırmayı sayarak hakaretler yağdırmış. Ve biraz boşaldıktan sonra, oğlu Alaaddin'i bağrına bastırmış ve ağlayarak onu öperken "Bu Mağrıplı sihirbazın elinden seni sağ salim kurtaran Tanrı'ya şükredelim! Ah hain! Ah alçak! Yarım dirhem bile etmez bu sefil lambayı elde etmek için, hiç kuşku yok ki, senin ölümünü istemiş! Ondan nasıl nefret ediyorum, nasıl iğreniyorum bilsen! Benim zavallı yavrum, Alaaddin'im, sana yeniden kavuştum! Ama benim hatam yü-

zünden ne tehlikeler atlatmışsın. Ben ki, bu Mağribi'nin şaşı gözlerine bakıp onun, ne amcan ne de başka bir yakınım olabileceğini, tam tersine alçak ve inançsız bir büyücü olduğunu anlamalıydım!" demiş.

Ve böylece konuşarak, anası oğlu Alaaddin'i alıp yanına, şiltenin üstüne oturtmuş; onu öperek tatlı tatlı kollarında sallamış. Mağribi ile geçirdiği serüvenle uğraşırken, üç gündür uyumamış olan Alaaddin de, böylece sallanırken, gözlerini kapamakta ve anasının dizlerinde uyumakta gecikmemiş. Kadın onu binbir özenle şilteye yatırmış ve kendisi de, ondan sonra yatıp uyumakta gecikmemiş. Ertesi gün, uyandıklarında...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

Ertesi gün, uyandıklarında, yeniden kucaklaşmaya başlamışlar ve Alaaddin, anasına geçirdiği serüvenin onu sonsuza dek haytalıktan ve serserilikten kurtardığını ve bundan böyle babası gibi çalışmak üzere gidip iş arayacağını söylemiş. Sonra, hâlâ aç olduğundan, yiyecek bir şeyler istemiş; anası da ona "Ne yazık ki, oğlum, evde ne varsa, dün akşam sana yedirdim; ve şimdi bir lokma ekmek bile yok! Ama biraz sabret, son günlerde biraz eğirdiğim pamuğu gidip satayım ve satıştan elde ettiğim parayla bir şeyler alayım!" demiş. Ama Alaaddin "Pamuğu bir başka sefere bırak, ana; mahzenden getirdiğim şu eski lambayı al götür ve bakırcılar çarşısında sat! Olasılıkla elde ettiğin parayla bize, bütün bir gün yetecek her şeyi alırsın!" diye yanıt vermiş. Alaaddin'in anası da "Doğru söylüyorsan oğ-

lum! Yarın da o lanetli yerden getirdiğin şu cam yuvarları alır götürür ve onları da sıradan tacirlerin ödeyeceğinden daha fazla fiyatla satın alacak olan zenciler mahallesinde satarım!" diyerek yanıtlamış.

Alaaddin'in anası böylece satmak için lambayı alıp gidecekken, onu pek kirli bulmuş ve Alaaddin'e "Oğlum, ilkin, pek kirli olan bu lambayı temizleyeyim; böylece daha parlak olur, daha da fazla para getirir!" demiş. Ve mutfağa gidip eline biraz kül alarak suyla karıştırmış ve lambayı temizlemeye koyulmuş. Ama daha ovuşturmaya henüz başlamışken, önünde, nereden çıktığı belli olmayan, dehlizde görülenden de çirkin, korkunç bir ifrit belirmiş; öylesine iriymiş ki bu ifrit, başı tavana değiyormuş. Kadının önünde eğilerek, sağır edici bir sesle "Önünde saygıyla eğilen kölen, işte karşında! Söyle ne diliyorsun? Ben lambanın hizmetkârıyım! Havada uçar, karada sürünür, buyruğunu yerine getiririm!" demiş.[1]

Alaaddin'in anası, hiç tahmin etmediği bu görüntüyü görünce; böylesi konuşmaları duymaya alışkın olmadığından, dehşet içinde olduğu yerde çivilenmiş; dili bağlanmış, ağzı açık kalmış; korku ve yılgınlıktan çılgın, gözlerine bu kadar iğrenç ve korkunç bir çehre yansımasına daha fazla dayanamadığından, düşüp bayılmış.

O zaman kendisi de mutfakta bulunan Alaaddin, bu kez gördüğü, mahzende gördüğünden daha çirkin ve daha korkunç da olsa, evvelce böylesi suratları görmeye alışmış bulunduğu için, anası kadar heyecanlanmamış. Ve ifritin ortaya çıkma nedeninin lamba olduğunu anlamış ve çabucak onu hâlâ baygın yatan anasının ellerinden almış; ve on parmağının arasında sıkı sıkıya tutarak ifrite "Ey lambanın hizmetkârı, çok açım ve yemem için son kertede harika şeyler

1 Lambanın ifritinin kendisini tanıtması, her metinde ayrı şekilde anlatılmakta olup en tutarlısı Mathers'in çevirisi: *"I am master of earth and air and wave, / But slave of the lamb, and the bearer's slave. / What will you have, mistress, what will you have?"* (Ben toprağın, havanın ve dalganın efendisiyim! / Ama lâmbanın ve lâmbayı taşıyanın kölesiyim! / Neye sahip olmak istersin hanımım, neye sahip olmak istersin?) (Ç.)

getirmeni istiyorum!" demiş. Ecinni de hemen ortadan kaybolup, biraz sonra, som gümüşten büyük bir tepsiyi başında taşıyarak geri dönmüş; tepside içi güzel kokulu, tadı ve görünümü leziz yemeklerle dolu on iki altın tabak, kar gibi beyaz ve kabuğu altın gibi sarı sımsıcak altı ekmek, iki büyük sürahi harika şarap ve iki gümüş kupa varmış. Tepsiyi taburenin üzerine koymuş; sıralanacak şeyleri çabucak sıralamış ve yavaşça kaybolmuş.

O zaman Alaaddin, anasının hep öyle baygın yattığını görerek yüzüne gülsuyu serpmiş; onun sağladığı serinlik, dumanı tüten nefis yemeklerin kokusuyla karışarak zavallı kadının dağılmış bulunan benliğini toparlamasına ve kendine gelmesine yetmiş. Alaaddin de ona çabucak "Haydi ana, bir şey yok! Ayağa kalk da yemek yiyelim! Tanrı'ya şükürler olsun ki, işte yüreğini tümüyle güçlendirecek ve de açlığını giderecek her şey var! Lütfen, bu harika yemekleri soğutmayalım!" demiş.

Alaaddin'in anası, taburedeki bu güzel tepsi üzerine konmuş, nefis yemeklerle dolu on iki altın tabağı, altı harika ekmeği, iki sürahiyi ve kupaları görünce ve bütün bu güzel şeylerden tüten kokularla etkilenince, bayılmasının koşullarını unutarak Alaaddin'e "Oğlum, Tanrı sultanımızın yaşamını korusun! Herhalde yoksulluğumuzu duymuş ve bize bu tepsiyi aşçılarından biriyle göndermiş olacak!" demiş. Ama Alaaddin "Anacığım, şimdi varsayımlar ve sorularla vakit harcamayalım! İlkin yemeye başlayalım, sonra ben ne olup bittiğini sana anlatırım!" diye yanıt vermiş.

Ertesi gün o harika yemekler tükenince, Alaaddin, anasının yeni korkulara düşmemesi için, hemen lambaya baş vurmaktan kaçınmış ve altın tabaklardan birini alarak ve onu urbasının altında saklayarak çarşıda satmak ve satıştan sağladığı parayla gerekli azığı satın almak niyetiyle evden çıkmış. Ve Şeytan'dan da hilebaz bir Yahudinin dükkânına gitmiş. Urbasından altın tabağı çıkarmış ve onu Yahudiye göstermiş; Yahudi de onu eline alıp incelemiş, tırnak vurmuş ve ilgisiz bir tavırla Alaaddin'e "Buna ne kadar istiyorsun?" diye sormuş. Alaaddin, ömründe altın tabak görmemiş olduğu için böylesi bir malın değerini bilmekten uzak olduğundan "Vallahi, efendim, bu tabağın değerini sen benden daha iyi bilirsin; onu senin değerlendirmene ve insafına bırakıyorum!" diye yanıt vermiş. Yahudi de tabağın som altından olduğunu çok iyi bildiğinden, kendi kendine "İşte elindekinin değerini bilmeyen bir oğlan! İbrahim'in kutsa-

masıyla, bana bugün böyle büyük bir fırsat çıktı!" demiş. Ve dükkânının duvarında gizli bir çekmece açarak tek bir altın dinar çıkarmış ve tabağın değerinin binde biri bile olmayan bu parayı Alaaddin'e uzatmış; ve ona "Al, oğlum, işte tabağının karşılığı! Musa ve Harun adına yemin ederim ki, senden başkasına böylesi bir miktarı

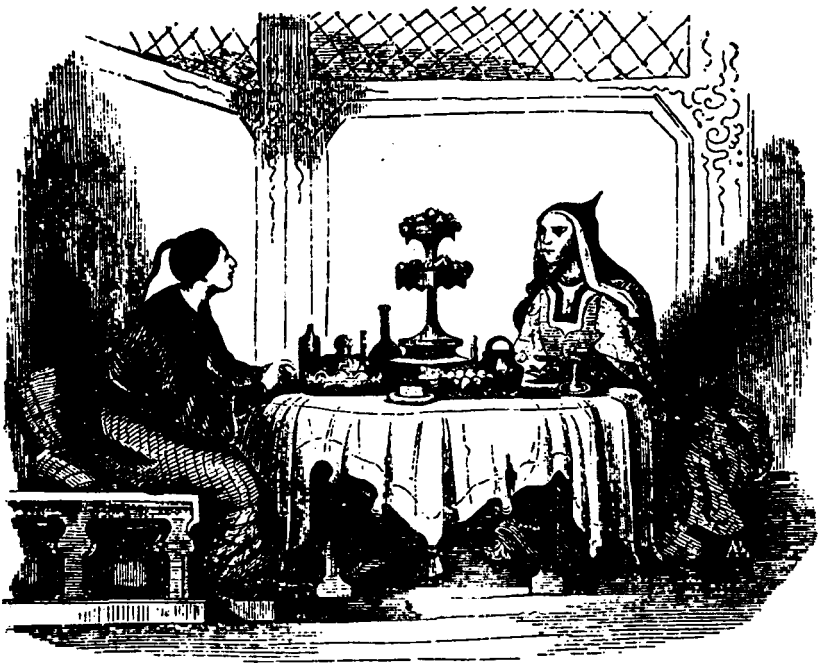
hiç ödemedim! Bu da gelecekte müşteri olarak seni kazanmak içindir!" demiş. Alaaddin altın dinarı büyük bir sabırsızlıkla almış; öylesine memnunmuş ki, geri dönmeyi bile düşünmeden, çabucak bacaklarını rüzgâra teslim etmiş. Ve Yahudi, Alaaddin'in sevincini görünce, ona daha düşük bedel ödemediğine çok pişman olmuş; ve hemen ardından koşup verdiği altının bir kısmını koparmak istemişse de, onu yakalama imkânı olmadığından bu düşüncesinden vazgeçmiş.

Alaaddin'e gelince, zaman yitirmeden, fırıncıya koşmuş, altın dinarı bozdurarak ondan ekmek satın almış; eve dönerek anasına ekmeği ve paranın üstünü vermiş. Ve ona "Ana, şimdi git de, bu parayla gerekli azığı al; çünkü, ben bu işi bilmem!" demiş. Anası da ayağa kalkıp, ihtiyaçları olan her şeyi satın almak üzere çarşıya gitmiş: o gün yiyip içmişler ve yaşamlarından hoşnut olmuşlar. Ve, Alaaddin o günden sonra, parasız kaldıklarında, aynı Yahudiye satmak üzere bir altın tabak götürmüş; o da kendisine her zaman bir altın dinar vermiş; ilk kez bu parayı ödediğinden, daha az verirse, malını götürüp kendi yerine, işten büyük yarar sağlayabilecek başka Yahudilere satar korkusuyla da daha az vermeye cesaret edememiş. Elindeki malın değerini hiç bilmeyen Alaaddin de, ona aynı şekilde, on iki altın tabağı satmış. O zaman elinde bulunan som gümüşten büyük tepsiyi satmayı düşünmüş; ama onu pek ağır bulduğundan, gelip tepsiyi evde görsün diye Yahudiyi aramaya gitmiş; o da değerli tepsiyi inceleyip Alaaddin'e "Bu, iki altın dinara bedeldir!" demiş. Alaaddin, sevinerek, satışa rıza göstermiş; Yahudi bu parayı ona, iki gümüş kupayı da pazarlığa dahil etmeden vermemiş.

Böylece, Alaaddin ve anası, birkaç gün daha geçimlerini sağlayacak para edinmişler. Bu süre içinde Alaaddin çarşıya gidiyor ve tacirler ve seçkin kişilerle ağırbaşlılıkla konuşuyormuş; çünkü, döndüğünden beri, eski arkadaşları olan mahalledeki gençlerle düşüp kalkmaktan özenle çekiniyormuş; ve yaşlı başlı kimselerle konuşmasından edindiği bilgilerden yararlanıyormuş. Böylece, çok kavrayışlı olduğundan, kısa zamanda kendi yaşındaki çocukların çoğunun kavrayamayacağı birçok değerli fikirler edinmiş.

Bu sırada evde yeniden para ihtiyacı duyulmuş. Alaaddin başka bir şey yapamayacağından, anasının duyduğu tüm dehşete karşın, sihirli lambaya başvurmak zorunda kalmış. Bununla birlikte Alaaddin'in niyetinden haberli olan anası, ifritin belirmesi anında orada bulunmaya katlanamayacağından çabucak evden çıkmış. Ve Alaaddin, böylece keyfince davranmakta özgür kalınca, lambayı eline almış; dokunması gereken kesin yer olarak aradığı, külle ilk kez

temizliğin yapıldığı belirgin yeri bularak çabucak hafifçe ovalamış. Ecinni derhal ortaya çıkarak, dokunuşun hafifliği nedeniyle, sakin bir sesle, Alaaddin'e "Önünde saygıyla eğilen kölen işte karşında! Söyle, ne dilersin? Ben lambanın hizmetkârıyım! Havada uçar, karada sürünür, buyruğunu yerine getiririm!" demiş. Alaaddin de çabucak "Ey lambanın hizmetkârı, çok açım; bana ilk kez getirdiğinin benzeri bir tepsi yemek istiyorum!" diye yanıt vermiş. Ecinni gözden kaybolmuş; ama göz açıp kapayasıya kadar geçen zamandan da

kısa sürede yeniden belirmiş ve söz konusu tepsiyi taburenin üzerine koymuş; ve bilinmez bir yere çekilmiş.

Az bir zaman sonra, Alaaddin'in anası geri dönmüş ve tepsiyle içindeki koku saçan nefis yemekleri görmüş; ve ilk defasından daha

az şaşırmamış. Oğlunun yanına oturarak tattığı yemekleri ilk getirilen tepsidekilerden de lezzetli bulmuş. Lambanın hizmetkârı olan ecinninin kendisinde uyandırdığı dehşete karşın, büyük bir iştahla yemiş. O da, Alaaddin de, tam olarak doymadıkça sofradan kalkmamışlar; ama bu yemekler, nitelikleri kadar nicelikleriyle de iştahını kabarttığından, kadın bunları sabah kahvaltısını, öğle ve akşam yemekleriyle birleştirerek yemeyi sürdürüp akşam oluncaya kadar sofradan kalkmamış; Alaaddin de öyle! Tepsideki azıklar tükenince...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

Tepsideki azıklar, ilk kez olduğu gibi, tükenince, Alaaddin altın tabaklardan birini almaktan geri durmayarak, âdeti gereğince, satmak üzere öteki tabakları sattığı Yahudiye götürüyormuş. Tam o sırada, namusluluğu ve inancıyla tanınmış değerli bir kuyumcu ve gerçek bir Müslüman olan saygın bir şeyhin dükkânının önünden geçiyorken, kendi adıyla çağırıldığını duyunca durmuş. Ve saygın kuyumcu eliyle ona işaret etmiş ve birazcık dükkânına uğramasını istemiş. Ve ona "Oğlum, birçok kez seni çarşıdan geçerken görüyor ve urbanın altında gizlemeye çalıştığın bir şey taşıdığını farkına varıyorum; ve komşum Yahudinin dükkânına giriyor, sonra da oradan sakladığın şey yanında olmadan çıkıyorsun. Sana belki de genç yaşın dolayısıyla bilemeyeceğin bir şey bildirmeliyim, oğlum! Bil ki, gerçekten, Yahudiler Müslümanların düşmanlarıdır; onlar bizim mallarımızı mümkün olan her aracı kullanarak soymayı yasal hakla-

rı sayarlar. Ve tüm Yahudiler içinde, bu kişi, kuşkusuz en nefret verici, en kurnaz, en aldatıcı ve biz Tek Tanrı'ya inananlara karşı en fazla kin besleyendir. Eğer, çocuğum, satacak bir şeyin varsa, ilkin bana göstererek işe giriş; ben de Yüceler Yücesi Tanrı adına, onun gerçek değerini biçerim; böylece sen de birine satarken ne isteyeceğini bilirsin! Haydi korkmadan ve güven duyarak urbanın altında sakladığın şeyi bana göster! Allah da dolandırıcıları lanetlesin ve kötüyü kahretsin de bizden sonsuza dek ırak olsun!" demiş.

Yaşlı kuyumcunun bu sözlerini duyan Alaaddin, ona güven duymuş; ve urbasının altından altın tabağı çıkarmakta ve ona göstermekte tereddüt etmemiş. Ve şeyh, daha ilk bakışta eşyanın değerini takdir etmiş ve Alaaddin'e "Şimdi bana, bunun gibi kaç tabak sattın o Yahudiye ve ne kadara bıraktın söyleyebilir misin?" diye sormuş. Alaaddin de "Vallahi, amca, buna benzer on iki tabak götürdüm ve her biri için bir altın dinar aldım!" diye yanıt vermiş Yaşlı kuyumcu, bu sözleri duyunca, öfkenin sınırına ulaşmış ve "Ah, lanet olası Yahudi, köpoğlu köpek! Şeytan soyu!" diye haykırmış. Ve aynı zamanda tabağı teraziye koyarak tartmış ve "Bil ki, oğlum, bunun değeri bir dinar değil, tas tamamına iki yüz dinardır! Yahudi senden bir günde, tek başına, çarşının tüm Yahudilerinin bizi bir haftada uğrattığı zarara bedel para çalmış" demiş. Sonra "Ne yazık ki, oğlum! Artık olan olmuştur; ve biz tanık olmaksızın, bu alçak Yahudiyi kazığa oturtamayız! Her durumda, gelecek bakımından, artık yapacağını biliyorsun! Ve eğer istiyorsan, ben sana, şuracıkta tabağın için iki yüz dinar öderim! Yine de, onu satmadan önce, götürüp başkalarına göstermeni ve değerini biçtirmeni yeğlerim; eğer daha fazla önerirlerse, fazlasını da öderim; hatta pazar fiyatının biraz üstünde de ödeme yaparım!" diye eklemiş. Ama Alaaddin, yaşlı kuyumcunun en çok bilinen dürüstlüğünden kuşku duymak için bir neden olmadığından, bu kadar iyi bir bedelle tabağını bırakmaktan memnunluk duymuş. Ve iki yüz dinar almış. Ondan sonra, diğer on bir tabakla tepsiyi satmak için de, aynı namuslu Müslüman kuyumcuya baş vurmakta kusur etmemiş.

Ve böylece zengin olan Alaaddin ve anası, Ödüllendirici'nin iyiliklerini asla kötüye kullanmamışlar. Yoksullara ve ihtiyacı olanlara kendi ihtiyaçları dışında kalan yiyeceklerini dağıtarak alçakgönüllü bir yaşam sürdürmeye başlamışlar. Alaaddin de, bu zaman süresince, çarşının ileri gelenleriyle, seçkin tacirlerle ve çarşıya her zaman gelen nitelikli kimselerle ilişki kurarak, eğitimini tamamlamak ve ruhunu inceltmek için hiçbir fırsatı kaçırmamış. Ve böylece, az bir zamanda, zarif insanların tavırlarını öğrenmiş ve kuyumcular ve cevahircilerle ilişkiler kurarak, onların iş gördüğü titiz bir müşteri olmuş. Ve böylece, cevahir ve değerli taşları görünce, birlikte getirdiği bahçenin meyvelerinin ve renkli camdan topakların değer biçilmez taşlar olduğunu ve en kudretli ve en çok servet sahibi şahlar ve sultanlarda bile eşlerinin bulunmadığın öğrenmiş. Çok aklı başında ve zeki olduğundan, hiç kimseye, hatta anasına bile, bunlardan söz etmeme sağduyusunu göstermiş. Yalnız, bu değerli taşlardan oluşmuş meyveleri ve paraları divanın şiltesi altında öylece saklamaktansa, özenle toplamış ve sırf bunları saklamak üzere bir kasa satın almış.

Ve aklı başında oluşunun sonuçlarını, en parlak ve en göz kamaştırıcı şekilde almış.

Gerçekten, günlerden bir gün, bir dükkânın önünde dostu olan birkaç tacirle görüşürken...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

Gerçekten, günlerden bir gün, bir dükkânın önünde, dostu olan birkaç tacirle görüşürken, çarşıda sultanın iki tellalının, uzun

sopalarla dolaştıklarını, birlikte ve yüksek sesle "Ey sizler, tacirler ve bu şehirde oturanlar! Zamanın şahı ve şu anın egemeni olan büyük hükümdarımızın buyruğuyla şu anda dükkânlarınızı kapatıp tüm kapıları içeriden ve dışarıdan kilitleyerek evinize kapanmalısınız! Çünkü, biricik inci, harika, iyiliksever genç hanımımız Bedr ül-Büdur[1], tüm dolunayların dolunayı, haşmetli sultanımızın kızı yıkanmak üzere hamama gitmek için buralardan geçecek! Yıkanmak ona yarasın! Bu buyruğa karşı gelip de kapılardan pencerelerden bakan bulunursa, kılıçla, asılarak ya da kazığa vurularak öldürülecektir! Kanlarını boyunlarında saklamak isteyenlerin haberi olsun!" diye bağırdıklarını duymuş.

Tellalların bu haykırışını duyunca Alaaddin, sultanın kızının, ay parçası gibi güzelliği ve eksiksizliği tüm kentte konuşulan ve övülen bu harika Bedr ül-Büdur'un geçişini görmek için dayanılmaz bir arzu duymuş. Ve herkes gibi yapıp evine kapanacak yerde, çabucak hamama gitmek ve görülmeden aralıktan bakacak ve hamama girdiği sırada sultanın kızını keyfince seyredecek şekilde büyük kapının ardına saklanmak fikrini kafasına koymuş.

Oraya saklanalı daha birkaç dakika geçmeden, kendisine yol açan hadımağası topluluğunun ardından sultanın mevkibinin geldiğini görmüş; bizzat kendisini de, ipek örtülerine bürünmüş, yıldızların ortasındaki ay gibi nedimelerinin ortasında görmüş. Ama, sultan, hamamın eşiğine ulaştığı andan başlayarak, yüzünü açmakta gecikmemiş; ve söylenebilecek her şeyi aşan bir güzelliğin güneşsi parlaklığı içinde belirmiş. Gerçekten elif harfi gibi dimdik, bhank ağacının genç dalına meydan okuyan endamı, Ramazan ayındaki hilal benzeri parlak alnı ve ince ve harika çizilmiş kaşları, susamış bir ceylanın gözleri gibi iri ve baygın siyah gözleri, alçakgönüllülükle eğilmiş iki gül taçyaprağı gibi göz kapakları, seçkin bir kılıç gibi kusursuz burnu, iki koyu pembe dudakla bezenmiş küçücük ağzı, Sel-

1 *Bedr ül-Büdur*: Bedirlerin Bediri (ayların ayı) anlamına gelen kadın adı (Ç.)

sebil çeşmesinin[1] suyuyla yıkanmış gibi beyaz teni, gülümseyen çenesi, aynı irilikteki dolu taneleri gibi dişleri, bir güvercininkine benzer boynu ve geri kalanıyla, on beş yaşında belki de daha küçük bir genç kızmış. Ve kuşkusuz şair şu dizeleri onun için söylemiş:

Siyah sürmeyle canlandırılmış büyücü gözleri keskin oklarıyla yürekleri deler;
Demet gülleri, onun yanağının pembeliğinden renklerini ödünç alırlar!
Ve saçları, alnının ışıldamasıyla aydınlanan, karanlık bir gecedir.

Sultan, hamamın kapısına gelince ve saygısız bakışlardan çekinecek bir şeyi kalmayınca, yüzündeki küçük peçeyi kaldırmış ve böylece yüzü tüm güzelliğiyle belirmiş. Onu gören Alaaddin kanının başında üç kez hızla dolandığını duyumsamış. Ve ömründe hiçbir vakit yüzü açık kadın görmemiş olduğundan ilk kez güzel kadın ne, çirkin kadın ne anlamış ve bütün kadınların anası gibi yaşlı ve çirkin olmadıklarının fark etmiş. Sultanın eşsiz güzelliğiyle ilgili bu bulgusu onu şaşırtmış ve kapının ardında coşku içinde kıpırtısız bırakmış. Sultan hamama gireli epeyce bir zaman geçtiğinden, orada öylece yasaklı ve korkudan titreyerek kalmış. Sonra bir parça kendini toplayınca, gizlendiği yerden çıkmaya ve evine dönmeye karar vermiş; ama bilseniz nasıl bir değişme ve sarsıntı içindeymiş! Kendi kendine "Vallahi! Yeryüzünde bu denli güzel bir yaratık olabileceğini kim düşleyebilirdi!" demiş. Sonra başı karmakarışık düşüncelerle dolu, anasının yanına dönmüş ve beli heyecanla bükük, yüreğini tümüyle aşka kaptırmış, divanın üzerine yıkılmış ve yerinden kıpırdamamış.

Anası onun bu olağandışı durumunu görmekte gecikmemiş ve yanına yaklaşarak onu merakla sorguya çekmiş. Ama oğlu ona en

1 *Selsebil Çeşmesi:* Cennette bir çeşmenin adı. (Ç.)

küçük bir yanıt bile vermemiş. O zaman öğle yemeği için oğluna yemek dolu bir tepsi getirmiş; ama oğlan yemek istememiş. Kadın da ona "Senin neyin var, oğlum? Bir yerin mi ağrıyor? Söyle bana! Neyin var?" diye sormuş. Alaaddin "Beni kendi halime bırak!" cevabını

vererek kestirip atmış. Kadın yemek yemesinde ısrar etmiş ve onu öylesine sıkıştırmış ki, yemeklere biraz dokunmak zorunda kalmış; ama her zamankinden son derece az yemiş; ve anasının tedirginlik duyarak sorduğu sorulara yanıt vermeyip susarak gözlerini önüne eğmiş. Ve bu dalgın durumda, solgun ve bitkin ertesi güne erişmiş.

O zaman Alaaddin'in anası, tedirginliğin sınırında, gözlerinde yaşlarla ona yaklaşmaya ve kendisine "Oğlum, Tanrı seni gözetsin! Neyin var, bana söyle ve susmanla yüreğimi daha fazla üzme! Bir hastalığın varsa, benden saklama! Gidip hemen bir hekim arayayım! Ve tam da bugün kentimizde sultanımızın kendisine danışmak

üzere getirttiği Arap ülkelerinden bir tabip gelmiş bulunuyormuş. Boyna onun bilgisinden ve harika ilaçlarından söz ediliyor. Gidip onu aramamı ister misin...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Altıncı Gece Olunca

Demiş ki:

"Boyna onun bilgisinden ve harika ilaçlarından söz ediliyor. Gidip onu aramamı ister misin?" demiş. O zaman Alaaddin başını kaldırmış ve hüzünlü bir sesle "Bil ki anacığım, benim sağlığım iyidir ve hastalık çektiğim falan da yok! Beni böyle değişmiş durumda görüyorsan, tüm kadınların sana benzediğini sanmamdandır! Ve sadece dün, işin bambaşka olduğunun farkına vardım!" yanıtını vermiş. Alaaddin'in anası da ellerini kaldırarak "Kötülük ırak olsun! Sen ne dedin, Alaaddin?" diye haykırmış. O da "Sen ne dediğimi çok iyi biliyorsun, ama kaygılanma! Gerçekte ben, şahın kızı Bedr ül–Büdur sultanı, hamama girerken gördüm! Sırf onu görmekle güzelliğin ne demek olduğunu anladım! Ve artık elim ayağım kesildi! İşte bunun için huzursuzum ve babası sultandan evlilik sözü almadıkça kendime gelemem!" diye yanıt vermiş.

Bu sözleri duyunca Alaaddin'in anası, oğlunun aklını kaçırdığın sanmış ve ona "Tanrı'nın adı üstüne olsun, oğlum! Aklını başına topla! Ah! Zavallı Alaaddin, kendi durumunu düşün de, bu çılgınlığı bırak!" demiş. Alaaddin "Ana, kesinlikle aklını başıma toplamayacağım; çünkü, ben deli falan değilim. Ve senin sözlerin beni, şahın güzel kızı Sitt Bedr ül–Büdur ile evlenmek fikrinden asla vazgeçiremez! Ve niyetim kesinlikle onu babasından istemektir!" diye yanıt

vermiş. Kadın "Oğlum, kurbanın olayım! Böyle sözler söyleme, komşuların işitmemesi için de çok dikkat et! Yoksa gider, sözlerini sultana anlatırlar da çaresiz asılırsın! Ve zaten, sen gerçekten böylesine delice bir karar aldınsa, bunu yerine getirecek birini bulabileceğini düşünüyor musun?" demiş. O da "Böyle nazik bir görev için sen burada iken, başka kimi bulabilirim, anacığım? Ve de senden fazla kime güvenebilirim? Evet, kuşkusuz! Sultana gidip benim için bu evlenme istemini sen yapacaksın!" diye cevap vermiş. Kadın "Allah beni böylesine bir girişimden korusun, oğlum! Ben, senin gibi çılgınlığın sınırında değilim! Ah! Şimdi görüyorum ki, sen en yoksulundan bir terzinin oğlu ve kentin en cahili olduğunu, senin anan olan benim de, asla pek soylu ya da tanınmış bir aileden olmadığımı unutmuşsun! Sen, babasının en güçlü şahların ve sultanların oğullarına bile vermediği kızını nasıl bir cesaretle evlenmek için düşünüyorsun?" diye haykırmış. Alaaddin bir an için sessiz kalmış; sonra "Bil ki, ana, ben çok düşündüm ve senin bana söylediklerini aklımdan geçirdim; ama bu, sana açıkladığım kararı almaktan beni alıkoymadı; aksine! Bundan dolayı senden, eğer ben senin gerçekten oğlunsam ve beni seviyorsan, senden istediğim hizmeti bana sağlarsın! Yoksa, ölümü yaşamaya yeğlerim! Ve hiç kuşkun olmasın ki, beni yakında yitirirsin! Bir kez daha, güzel anacığım, hatırla ki, ben senin oğlun Alaaddin'im!" diye yanıt vermiş.

Oğlunun bu sözlerini işiten ana, hıçkırıklar koparmış ve gözyaşları arasında "Oğlum, evet, kuşkusuz! Ben senin ananım, sen de benim canımın çekirdeği, biricik evladımsın! Ve benim en candan arzum, her zaman, seni bir gün evlenmiş ve ölmeden önce mutlu olduğun görerek sevinmektir! Sen de eğer evlenmek istiyorsan, hemen gidip bizim koşullarımızdaki kimseler arasından bir eş bulurum! Yine de eğer sana senin hakkında bilgi edinmek üzere, yaptığın meslek, elde ettiğin kazanç ve maliki bulunduğun mal ve topraklar hakkında soru sorarlarsa ne diyebileceğimi bilmeliyim! Bu da beni çok tedirgin ediyor! Ama eğer, bizim gibi basit koşullu kimseleri değil

de, hükümdarın biricik kızı Bedr ül-Büdur'u istemek söz konusu ise, bu iş nasıl olacak? Haydi, oğlum! Bir an için alçak gönülle düşün! Sultanımızın iyi yürekli olduğunu ve hiçbir uyruğunu davasında gerekli adaleti göstermeden yanından uzaklaştırmadığını bilirim! Yine de bilirim ki, aşırı cömerttir. Göze çarpan herhangi bir eylemle, bir yiğitlik gösterisiyle ve yapılmış büyük ya da küçük bir hizmetle lütuflarına layık olandan hiçbir zaman ödüllerini esirgemez! Ama, sen, bana söyleyebilir misin, bugüne kadar göze batar ne gibi bir şey yaptın, sana bağışlanmasını istediğin bu eşsiz lütfa layık olabilmek için hangi unvanları edindin? Ve dahası, tüm lütuf dileyenlerin, sadık bir kul olarak hükümdarına saygı anlamında sunacağı armağanlar nerede?" demiş. Alaaddin "Doğru! Eğer ruhumun bunca istediği şeyi elde etmek için armağan söz konusu ise, pekâlâ! Sanırım ki dünyada hiç kimse bu konuda benimle boy ölçüşemez! Gerçekten, bil ki anacığım, yeraltı bahçesinden getirdiğim ve sadece hiçbir değeri olmayan ve küçük çocukların oynamalarına yarar cam toparlaklar sandığım türlü renklerden meyveler, dünyada hiçbir hükümdarın benzerlerine sahip olmadığı değer biçilmez taşlardır. Sen kendin bile, bu tür şeyler konusunda pek tecrüben olmadığı halde, bunu anlayabilirsin! Bunun için bana mutfaktan onları içine alacak kadar büyük bir porselen tepsi getirmen yetecektir; o zaman onların harika etkisini göreceksin...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Yedinci Gece Olunca

Demiş ki:

"Bunun için bana mutfaktan onları içine alacak kadar büyük bir porselen tepsi getirsen yetecektir; o zaman onların harika etkisini göreceksin!" diye yanıt vermiş.

Alaaddin'in anası da, bütün bu işittiklerinden çok şaşırmış olmakla birlikte, mutfağa tertemiz büyük bir porselen tepsi almaya gitmiş ve onu getirip oğluna vermiş. Söz konusu meyveleri zaten getirmiş bulunan Alaaddin de, çeşitli renklerini, şekillerini ve çeşitlerini hesaba katarak, bunları büyük bir sanatla porselen tepsinin içine dizmiş. Ve bu işi bitirince, anasının bakışlarına sunmuş; onların

güzelliği kadar parlaklığıyla da kadının gözleri tümüyle kamaşmış; ve parlak taşlar görmeye alışkın olmadığı halde "Ya Allah! Bu ne harika!" diye haykırmaktan kendini alıkoyamamış. Ve bir an için, kamaşan gözlerini kapamak zorunda kalmış. Ve sonunda "Şimdi anlıyorum ki, oğlum, armağan, sultanın hoşuna gidecektir! Gerçekten öyle! Ama güçlük burada değil! Benim yapacağım girişimde! Çünkü hissediyorum ki, sultanın huzuruna çıkınca, yüceliği karşısında dayanamayacağım; ve dilim bağlanmış gibi hareketsiz kalacak; belki de heyecandan ve zihin karmaşasından düşüp bayılacağım! Senin arzu dolu ruhuna doyum sağlamak için kendime işkence etmeye dayansam ve sultandan kızı Bedr ül-Büdur ile ilgili istemde bulunsam bile, ne olacak? Evet, ne olacak dersin? Sanırım ki oğlum, ya beni deli yerine koyacak ve saraydan kovacak ya da böylesi bir istemden dolayı kızarak ikimizi de korkunç biçimde cezalandıracak! Bunun tersini ve sultanın dileğini hoş karşılayacağını düşünüyorsan, yine de bana senin durumunu ve koşullarını soracaktır. Ve bana 'Evet! Bu armağan gerçekten güzel, hatun! Ama sen kimsin? Ve oğlun Alaaddin kimdir? Ve ne iş görür? Babası kimdir? Ve kazancı nedir? Ve *şu soru* ve *bu soru*!' derse, o zaman ben de senin hiçbir meslek tutmadığını ve babanın çarşı terzilerinden yoksul biri olduğunu söylemek zorunda kalacağım!" diye haykırmış. Ama Alaaddin "Ana, kaygılanma! Porselen tepside meyveler gibi sıralanmış bu harika taşları görünce sultanın böylesi soruları sorması imkânsızdır! Dolayısıyla korkma ve olmayacak şeyler için kafanı yorma! Aksine, sadece ayağa kalk ve içindekilerle birlikte tepsiyi kendisine sun ve benim için evlenmek üzere kızı Bedr ül-Büdur'u kendisinden iste! Ve bunca kolay ve basit bir iş üzerinde fikirlerini yoğunlaştırma! Eğer başarıdan yana hâlâ kuşkuluysan, gerçekte, elimde benim için her mesleği uygulayıp kazanç sağlayacak sihirli bir lamba bulunduğunu da unutma!" diye yanıt vermiş.

Ve anasına karşı öylesine ateşli ve öylesine güvenli bir şekilde konuşmayı sürdürmüş ki, sonunda onu tam anlamıyla inandırmış;

ve en güzel giysilerini giymesi için onu sıkıştırmış; porselen tepsiyi de eline vermiş; kadın da onu dört köşesinden katlayarak bir bohçaya sarmış. Ve evden çıkıp sultanın sarayına doğru yönelmiş. Ve diğer dilek sahipleriyle birlikte kabul salonuna alınmış. Ve hemen ilk sırada yer almış; kollarını kavuşturmuş ve en derin bir saygıyla gözlerini yere indirmiş bulunanlar arasında alçakgönüllü bir tavır takınarak yer almış. Sultan, kendisini izleyen vezirleri, emirleri ve muhafızlarıyla birlikte içeri girince, Divan'ın oturumu açılmış. Ve sultanın reis ül-küttab'ı[1] dilek sahiplerini başvuru sıralarına göre, birbirinin ardında adlarıyla çağırmaya başlamış. Ve oturum sürdükçe, işler üzerinde hüküm verilmiş. Dilekçiler ayrılmışlar, zamanın tükenmesinden dolayı ötekiler dinlenememişler. Alaaddin'in anası da bu sonuncular arasındaymış.

O da oturumun bittiğini ve vezirleri kendisini izleyerek sultanın da çekildiğini görünce, kendisinin de çekip gitmekten başka yapacak işi olmadığını anlamış. Saraydan çıkıp evine dönmüş. Sabırsızlığından dolayı kapıda beklemekte olan Alaaddin de, porselen tepsiyi hâlâ elinde taşıyarak onun geri döndüğünü görmüş; çok heyecanlanmış ve çok şaşırmış; bir felaketten ya da uğursuz bir haber alacağından korkarak ona sokakta herhangi bir soru sormak istememiş; ve hemen kadını içeri çekerek sapsarı bir yüzle heyecandan ağzını açamadığı için gözleriyle ve işaretle ne olduğunu sormuş. Zavallı kadın da, olup biteni ona anlatmış ve "Bu defalık anamı bağışlaman gerek, oğlum, çünkü ben saraylara hiç alışkın değilim; ve sultanın görünümü öylesine zihnimi karıştırdı ki, dileğimi bildirmek üzere ileri çıkamadım. Ama yarın, Tanrı isterse, saraya döneceğim ve bu kez gerektiğinden çok cesaretim olacak!" diye eklemiş. Alaaddin yine de tüm sabırsızlığına karşın, anasının ellerindeki porselen tepsinin geri dönmesinde daha ağır bir nedenin bulunmadığını öğren-

1 *Reis ül – Küttab:* Yazmanların (kâtiplerin) başı. (Ç.)

mekle mutlulanmış. Ve hatta bu güç girişimin kazasız belasız ve anası ve kendisi için kötü sonuçlara ulaşmadan atlatılmış olmasına sevinmiş. Ve gecikmenin onarılabileceği düşüncesiyle teselli bulmuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

Gerçekten, ertesi gün anası, taşlardan oluşan armağanları içeren bohçanın dört köşesinden tutarak saraya gitmiş. Ve utangaçlığını yenerek istemde bulunmaya karar vermiş. Divan'a girmiş ve sultanın önünde ilk sırada yer almış. Ama, ilk kez olduğu gibi, bir adım daha ileri geçememiş ve de yazmanların başının dikkatini çekememiş. Ve sonuç alamadan oturum kapanmış; o da, başı eğik, Alaaddin'e girişiminin başarısızlığını anlatmak üzere eve dönmüş; ama ona bir dahaki sefere başarı sağlayacağını vaadetmiş. Ve Alaaddin, anasını cesaret noksanlığından ve direngenlikten yoksun bulunmasından dolayı paylayarak biraz daha sabretmek zorunda kalmış. Ama bu, pek o kadar işe yaramamış; çünkü zavallı kadın ardardına altı gün porselen tepsi ile sarayda bulunmuş ve sultanın karşısında yer almışsa da, ilk kez olduğundan fazla cesaret gösterememiş ve başarı sağlayamamış. Ve eğer sultanın kendisi, sonunda, Divan'ın her oturumunda, onun hep ön sırada yer aldığının farkına varıp gelişinin nedeni üstüne bilgi almak istemeseymiş, kuşkusuz, belki de yüz kez daha gidip aynı şekilde sonuç alamadan geri dönecek; Alaaddin de umutsuzluk ve sabırsızlıktan ölüp gidecekmiş. Gerçekten, yedinci gün, Divan'dan sonra, sultan vezirine dönüp ona "Elinde bohçaya

sarılmış bir şey tutan şu kadına bak! Günlerden beri düzenli şekilde Divan'a geliyor ve hiçbir şey dilemeden kımıltısız öylece duruyor. Bana onun burada ne yaptığını ve de ne arzu ettiğini söyleyebilir misin?" demiş. Alaaddin'in anasını hiç tanımayan büyük vezir de soruyu yanıtsız bırakmamak için, sultana "Efendim, bu yaşlı kadın, öteki yaşlı kadınlar gibi Divan'a sadece önemsiz şeyler istemek için

gelenlerdendir. Hiç kuşku yok ki, bu da kendisine, örneğin çürük arpa satıldığından ya da kendisine hakaret etmiş olan komşusundan veya kocasının kendisini dövdüğünden şikâyete gelmiştir!" demiş. Ama sultan bu açıklamayla asla yetinmek istemediğinden vezire "Yine de bu zavallı kadını sorgulamak istiyorum. Ötekilerle birlikte çekilip gitmeden, söyle de gelsin!" demiş. Vezir de elini alnına götürerek işitip itaat ettiğini söylemiş. Ve Alaaddin'in anasına doğru birkaç adım atıp eliyle gelmesi için işaret etmiş. Zavallı kadın da, titremeler içinde, tahtın ayak ucuna kadar ilerlemiş; daha çok saygı göstermek için, öteki dilek sahiplerini yaparken gördüğü gibi, eğilmekten çok düşüp sultanın önünde yeri öpmüş. Ve büyük vezir yaklaşıp omzuna dokunup ayağa kalkmasına yardım edesiye kadar bu durumda kalmış. Ve heyecan içinde ayağa kalkmış. Sultan ona "Ey hatun, görüyorum ki, günlerdir Divan'a geliyorsun ve hiçbir şey istemeden öylece dikilip duruyorsun. Şimdi buraya seni getiren nedeni ve ne istediğini söyle de sana adalet sağlayayım!" demiş. Alaaddin'in anası, sultanın iyilik dolu sesinden yüreklenerek "Tanrı kutsamasını sultanımız efendimizin başından eksik etmesin! Hizmetçine gelince, ey zamanın şahı, sana dileğini bildirmeden önce, kendisine güvenlik sözü bağışlanmasını diler; yoksa, dileğimin kendisine garip ya da tuhaf gelerek sultanın kulağını incitmekten korkarım!" demiş. İyi ve yüce ruhlu bin insan olan sultan, ona çabucak güven sözü vermiş. Hatta kadının kendisiyle özgürce konuşabilmesi için Divan'ın tümüyle boşaltılması için emir vermiş. Ve yanında büyük vezirinden başka kimse bırakmamış. Sonra ona dönüp "Tanrı'nın güvenliği üstüne olsun, şimdi konuşabilirsin, ey hatun!" demiş. Sultanın sevecen davranışı karşısında tüm korkusu dağılmış bulunan Alaaddin'in anası "Sultanımızdan aynı şekilde istemimi uygunsuz ve sözlerimi olağandışı gözüpek bulacak olursa, peşinen bağışlanma dilerim!" diye yanıt vermiş. Sultan da, gittikçe daha fazla kafası karışarak "Çabucak ve çekinmeden konuş ey hatun! Tanrı'nın bağışlama-

sı senin üzerine olsun ve söyleyip dileyebileceğin her şeyi lütfuyla karşılasın!" demiş.

O zaman Alaaddin'in anası, tahtın önünde bir kez daha saygı duruşunda bulunduktan ve sultan için Yüceler Yücesinden tüm kutsamaları ve lütufları diledikten sonra, tellalların Sitt Bedr ül-Büdur'un mevkibine yol açmak üzere çarşıda bulunanları evlerine çekilmek için buyruk tebliğ ettiklerini duyduğu andan başlayarak oğlunun başına gelenleri anlatmaya koyulmuş. Ve oğlu Alaaddin'in, eğer sultanla evlenmezse, kendini öldüreceğinden söz ettiğini de ekleyerek içinde bulunduğu durumu anlatmakta kusur etmemiş. Ve öyküyü bütün ayrıntılarıyla, başından sonuna kadar ona anlatmış. Ama onu burada tekrarlamanın yararı yok. Sonra da, konuşmasını bitirerek başını eğmiş ve büyük bir şaşkınlığın pençesinde "Ey zamanın şahı, oğlumun çılgınlığından ötürü Yüce Kişiliğinden bana da kızmamanı ve ana yüreğinin dayanmazlığıyla böyle garip bir dileği sana aktarmak için gelişimden dolayı beni mazur tutmanı yalvarmaktan yapacak başka şey kalmadı!" diye eklemiş.

Sultan, onun bu söylediklerini büyük bir dikkatle dinledikten sonra adil ve iyiniyetli olduğundan Alaaddin'in anasının sustuğunu görünce, dileğinden dolayı onu küçümsemekten uzak, iyilikle dolu gülmeye başlamış; ve ona "Ey zavallı, peki, dört ucundan tuttuğun şu bohçada ne taşıyorsun...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Kırk Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

... İyilikle dolu, gülmeye başlamış ve "Ey zavallı, peki, dört ucundan tuttuğun şu torbada ne taşıyorsun?" demiş.

O zaman Alaaddin'in anası, torbayı açmış ve tek bir sözcük söylemeksizin, içinde meyve şeklinde değerli taşların bulunduğu porselen tepsiyi sultana sunmuş. Ve birdenbire tüm Divan, sanki meşaleler ve avizelerle aydınlanmışçasına, onların ışıltısıyla aydınlanmış. Parıltılarından sultanın da gözleri kamaşmış ve güzellikleriyle şaşırıp kalmış. Sonra porselen tepsiyi yaşlı kadının elinden almış; ve birbiri ardından, parmaklarının arasına alarak, bu harika mücevherleri incelemiş. Ve onlara hayranlık içinde bakarak ve onları yoklayarak uzun süre oyalanmış. Sonra, büyük vezirine dönerek "Başımın selameti adına, vezirim, bunlar ne güzel şeyler böyle! Ve bu meyveler ne harika! Bunlar gibisini yaşamında hiç gördün ya da yeryüzünde böyle hayranlık verici şeylerin varlığından söz edildiğini hiç duydun mu? Söyle bana!" diye haykırarak sözünü tamamlamış. Vezir de "Gerçekten, ey zamanın şahı, böylesine harika şeyleri ne gördüm ne de sözünün edildiğini duydum! Kuşkusuz, bu taşlar kendi türünde eşsizdir! Ve şahımızın hazinesindeki en değerli mücevherler biraraya gelse, bu meyvelerin en küçüğünün değerini karşılamaz, bence!" diye yanıt vermiş. Şah da "Ey vezirim, genç Alaaddin anasıyla bana bu denli güzel bir armağan gönderdiğine göre, hiç kuşkusuz, herhangi bir şahın oğlundan çok, kızım Bedr ül-Büdur ile evlenmek isteminin kabul edildiğini görmeye layıktır, öyle değil mi?" demiş.

Şahın bu beklemediği sorusunu duyunca vezirin birdenbire rengi solmuş ve dili tutulup kederlenmiş! Çünkü sultan ona, kızını, küçük yaştan beri sevdasıyla yanıp tutuşan oğlundan başkasına vermeyeceğine çoktan söz vermiş bulunuyormuş. Ve de uzun bir şaşkınlık, heyecan ve suskunluk geçirdikten sonra, çok hüzünlü bir sesle "Evet, ey zamanın şahı! Ama Yüce şahım, sultanı kölesinin oğluna vermeyi vaadettiğini galiba unutuyor! Bu durumda, bilinmez birinin sana sunduğu bu armağan gerçekten hoşuna gittiyse, bana sadece üç aylık bir süre tanımanı; bu sürede benim de oğlum adına başlık olarak bundan güzel bir armağan bulmaya çalışmama olanak sağlamanı diliyorum şahımız!" demiş.

Değerli taşlar ve mücevherler hakkındaki bilgisine dayanarak, yeryüzündeki hiç kimsenin, yakından uzaktan, kendi türlerinde eşsiz olan bu taşlar gibi bir armağan bulamayacağını çok iyi bilen şah, ne kadar yersiz de olsa, istediği lütfu reddederek vezirini kırmak istemediğinden, ona, "Kuşkusuz, ey vezirim! İstediğin süreyi sana tanıyorum. Ama bil ki, bu üç ay bittiğinde, oğlun adına, kızımın başlığı olarak, bundan daha değerli ya da sadece bu iyi yürekli kadının oğlu Alaaddin adına bana önerdiği armağana eşit bir sunuda bulunursan, senin hayırla ve sadakatle verdiğin hizmetlerden ötürü, oğlun için elimden geleni yaparım!" diye yanıt vermiş. Sonra Alaaddin'in anasına dönerek ona, son derece sevecenlikle "Ey Alaaddin'in anası, oğlunun yanına tüm neşenle ve gönül rahatlığıyla dönebilirsin; ve ona isteminin kabul edildiğini ve kızımın bundan böyle onun sözlüsü olduğunu söyleyebilirsin! Ama yine de ona, evlenmenin sadece üç ay geçtikten sonra yapılabileceğini, böylece bana ve kızıma çeyiz hazırlamak ve bir sultan kızına yaraşır eşyaları sağlamak için zaman gerektiğini söyle!" demiş.

Alaaddin'in anası da, son kertede heyecanlı, kollarını gökyüzüne kaldırmış ve sultanın refahı ve ömrünün uzun olması için duada bulunmuş ve hemen izin alarak, saraydan bir kez çıkınca, sevinçten uçar gibi evine gitmiş. Ve daha içeri girer girmez, Alaaddin onun yüzünün mutluluktan aydınlanmış bulunduğunu görmüş ve ona doğru koşarak heyecanla "Pekâlâ, anacığım, yaşamam mı, yoksa ölmem mi gerek?" diye sormuş. Zavallı kadın da yorgunluktan tükenmiş, ilkin divana oturmakla ve yüzünden peçesini çıkarmakla işe girişmiş ve "Sana iyi haberler getirdim Alaaddin! Sultanın kızı bundan böyle senin sözlündür! Ve armağanın, senin düşündüğün gibi, neşe ve memnunlukla karşılandı! Yalnız, Bedr ül-Büdur ile evlenmen ancak üç ay sonra mümkün olacak! Ve bu gecikmeye büyük vezir neden oldu; o sakallı uğursuz şahla gizlice konuşup hangi nedenlerle olduğunu bilmiyorum ama, düğünün geri bırakılmasını sağladı. Ama inşallah! Sonu iyi gelecektir! Ve senin arzun, tüm öngörülerin

ötesinde yerine gelecektir, oğlum!" demiş. Sonra da "Bu büyük vezire gelince, oğlum, Allah onu kahretsin ve daha da kötü etsin! Çünkü şahın kulağına söyleyebileceği şeyler kafamı çok kurcalıyor! O olmasa, besbelli ki, düğün bugün ya da yarın olabilirdi; çünkü şah, porselen tepsideki mücevher halindeki meyvelerden çok hoşlanmıştı!" diye eklemiş.

Sonra, durmaksızın ve soluk almaksızın, oğluna, Divan'a girmesinden başlayarak oradan çıkıncaya kadar tüm olup bitenleri anlatmış ve "Allah muzaffer sultanımızın yaşamını esirgesin ve seni bekleyen mutluluğu korusun, oğlum Alaaddin...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"Allah muzaffer sultanımızın yaşamını esirgesin ve seni bekleyen mutluluğu korusun, oğlum Alaaddin!" diyerek sözünü tamamlamış.

Ve Alaaddin, anasının kendisine anlattıklarını işiterek rahatlık ve memnunluktan sıçramış durmuş ve "Evimize lütuflarını yağdırdığı ve sana büyük şahların ardılı soylu bir sultanı, kızın yaptığı için Tanrı'ya övgüler olsun, anacığım!" diye haykırmış. Anası da onu sevecenlikle kucaklamış ve her türlü mutluluk dilemiş ve babası olan terzi kocasının yaşayıp bu talihi ve bir zamanların haytası oğlunun bahtındaki bu açılışı görmek için yaşamadığını düşünerek ağlamış.

Ve o günden başlayarak, üç ay sonra vaadedilen mutluluktan onları ayıran saatleri büyük bir sabırsızlıkla saymaya koyulmuşlar. Kendi aralarında tasarladıklarını, şenlikleri ve daha dün kendileri sefalet içinde başkalarına muhtaç iken, şimdi yoksullara dağıtacakları sadakaları ve Kısmet Dağıtıcı'nın gözünde hiç kuşkusuz en geçerli şeyin cömertlik olduğunu düşünerek konuşmalarını sürdürmüşler.

Ve iki ay böylece geçmiş. Düğünden önce gerekli satın almaları yapmak için her gün evden çıkan Alaaddin'in anası, bir sabah, yine çarşıya gitmiş; irili ufaklı binbir alışveriş yaparak dükkândan dükkâna girmiş; ve oraya ulaştığı sırada daha önce gözüne çarpmayan bir şey görmüş. Gerçekten, bütün dükkânların süslenmiş ve yapraklarla, fenerlerle, çok renkli kurdelelerle caddenin bir başından öbürüne donanmış olduğunu fark etmiş. Ve tüm dükkâncıların, müşterilerin ve çarşı halkının, zenginler gibi yoksullar da dahil büyük sevinç gösterilerinde bulunduklarını ve bütün yolların, merasim giysilerini giymiş, harika şekilde koşumlanmış atlarına binmiş saray gö-

revlileriyle dolup taştığını ve herkesin alışılmadık bir süratle gidip geldiğini görmüş. O da acele edip azık sağladığı yağ tacirine halkın hangi şenliği böyle sevinçle kutlamakta olduğunu ve bütün bu gösterilerin ne olduğunu sormuş. Yağ taciri de, böylesi bir sorudan çok alınarak ona ters ters bakmış; ve "Vallahi, sen galiba benimle alay ediyorsun! Yoksa vezirin büyük oğlunun şahın kızı Bedr ül-Büdur ile evlenmekte olduğunu bilmemek için yabancı olman gerek! Şu saat tam da sultanın hamamdan çıktığı saattir! Ve bütün bu yaldızlara bürünmüş atlılar, onu saraya götürmek için gelerek alay oluşturacak muhafızlardır!" diye yanıt vermiş.

Alaaddin'in anası, yağ tacirinin bu sözlerini işitince, daha fazla bir şey öğrenmek istememiş; şaşkın ve ağlamaklı, dükkânlardan yapacağı alışverişi unutarak çarşılar boyunca koşmaya koyulmuş ve eve gelince, soluk soluğa kendini divanın üzerine atmış; tek bir söz bile söylemeksizin bir süre orada kalmış. Konuşabilecek bir duruma gelince de koşup gelen Alaaddin'e "Ah, çocuğum, talih sana doğru kitabının kötü sayfasını çevirdi! Ve işte her şey mahvoldu; ve üzerine doğru yürüdüğün mutluluk, daha gerçekleşmeden yitip gitti!" demiş. Alaaddin de, anasını içinde gördüğü durumdan ve duyduğu sözlerden çok korkarak, ona "Bunca kötü olacak ne oldu ki, ana? Çabucak bana söyle!" diye sormuş. O da "Ne yazık ki, oğlum, sultan bize verdiği sözü unuttu! Ve tam da bugün kızı Bedr ül-Büdur'u korktuğum gibi vezirin oğlu olan şu katran suratlı uğursuzla evlendiriyormuş! Ve tüm kent, bütün şenliklerde olduğu gibi bu akşamki düğün için süslenmiş!" demiş. Alaaddin, bu haberi işiterek ateşin tepesine çıktığını ve kanının hızla akmaya başladığını duyumsamış. Bir an sanki düşmüş de ansızın ölmüş gibi, şaşıp ağzı açık kalmış. Ama sahip olduğu ve kendisi için şimdi her zamandan fazla büyük yararı dokunacak sihirli lambayı düşünerek kendine gelmekte gecikmemiş. Ve anasına doğru dönerek, çok sakin bir sesle, ona "Yaşamın üzerine yemin ederim ki ana, vezirin oğlu bu gece benim yerime kendine vaadettiği tüm zevkleri tadamayacak! Bu konuda hiç kaygılanma ve daha fazla gecikmeksizin, ayağa kalk ve yiyecek bir şeyler

hazırla! Sonra Yüceler Yücesi Tanrı'nın yardımıyla bize yapacak ne kaldığına bakarız!" demiş.

Alaaddin'in anası, bunu duyunca ayağa kalkmış ve Alaaddin'in büyük bir iştahla yediği yemeği hazırlamış. Yemekten hemen sonra odasına çekilirken Alaaddin "Yalnız kalmak ve rahatsız edilmemek istiyorum!" demiş. Ve odasının kapısını anahtarla kilitleyerek sakladığı yerden sihirli lambayı çıkarmış. Eline alıp bildik yerden sürtmeye başlamış. Ve o anda, lambanın kölesi olan ifrit önünde belirmiş; ve ona "Önünde saygıyla eğilen kölen işte karşında! Söyle ne dilersin? Ben lambanın hizmetkârıyım! Havada uçar, karada sürünür, buyruğunu yerine getiririm!" demiş. Alaaddin de ona "Beni iyi dinle, ey lambanın hizmetkârı! Çünkü şimdi bana yiyecek içecek getirmen söz konusu değil; çok başka önemli bir iş için hizmet etmen gerekiyor! Bil ki sultan aslında mücevher meyveleri armağan olarak aldıktan sonra kızı, şu harika Bedr ül-Büdur'u benimle evlendirmeye söz vermişti. Düğün yapmak için de üç aylık bir süre istemişti. Şimdi sözünü unuttu ve verdiğim armağanı geri vermeyi düşünmeden, kızını vezirin oğluyla evlendiriyor! Oysa, işlerin böyle olmaması gerek! Senden tasarımda bana yardımcı olmanı diliyorum!" demiş. İfrit "Söyle efendim Alaaddin! Bana bunca açıklama yapmana da gerek yok! Emir buyur, itaat edeyim!" demiş. Alaaddin "Öyleyse bu akşam, iki yeni evli düğün yatağına girdiklerinde, sadece birbirlerine dokunacak kadar bile zaman kalmadan, onları yataklarıyla birlikte kaldırıp buraya getireceksin; ondan sonra yapılacak iş bana kalıyor!" diye yanıt vermiş. Ve lambanın ifriti elini alnına götürmüş ve "İşittim ve itaat ettim!" demiş ve gözden kaybolmuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

Ve lambanın ifriti elini alnına götürmüş ve "İşittim ve itaat ettim!" demiş ve gözden kaybolmuş. Alaaddin de gidip anasını bulmuş ve onun yanına oturmuş ve sanki sultanın kızının evlenmesi hiç olmamış gibi bununla zihin yormayarak birlikte şu ya da bu şeyler-

den konuşmaya koyulmuşlar. Ve akşam olunca, anasını gidip yatsın diye özgür bırakmış, kendisi de odasına çekilip kapıyı anahtarla kapamış; ve ifritin gelmesini beklemeye başlamış. Ve işte onun durumu böyle imiş.

Büyük vezirin oğlunun düğününe gelince, o da şöyle! Şenlik, düğün ve şölenler; tebrikler ve eğlenceler sona erince, yeni evliler, baş hadımağasının ardına düşerek gerdek odasına girmişler. Ve baş hadımağası çekilmekte ve ardından kapıyı kapamakta ivedilik göstermiş. Ve yeni damat, soyunup perdeleri çekerek uzanmak üzere yatağa girmiş; ve sultanın kızının gelmesini beklemeye başlamış. O da annesi ve nedimeleriyle birlikte gelmekte gecikmemiş. Onu soymuşlar ve sadece ipek gömleğiyle bırakmışlar ve saçlarını çözmüşler; sonra bu koşullarda âdet olduğu gibi, yeni gelin pek çok direnir gibi görünüp ellerinden kurtulmak istercesine kıvranıp dururken, kızı zorla gerdek yatağına yatırmaya götürmüşler. Sonunda onu yatağa yatırınca, daha önce orada yatıp uzanmış olan vezirin oğluna bakmamaya gayret ederek, işin hayırla görülmesini dileyip hep birlikte çekilmişler. En sonra dışarı çıkan ana da, âdet gereğince, derinden derine iç çekerek ardından kapıyı kapatmış.

İki yeni evli yalnız kalır kalmaz, en küçük bir okşayışla birbirlerine dokunmaya zaman bulmadan önce, başlarına ne geldiğini anlayamadan, yataklarıyla birlikte havaya kaldırıldıklarını duyumsamışlar. Ve göz açıp kapayıncaya kadar geçen zamanda, saraydan dışarıya taşınıldıklarını ve aslında Alaaddin'in odasından başka bir yer olmayan tanımadıkları bir yere götürüldüklerini görmüşler. Ve korkuya kapıldıkları sırada, ifrit gelip Alaaddin'in önünde eğilmiş ve ona "Efendim, buyruğun yerine geldi! Ve başka yapılacak işler için itaat etmeye hazır bekliyorum!" demiş. Alaaddin de ona "Sadece genç pezevengi alıp sabaha kadar aptesanede kapalı tutmanı istiyorum! Ve yarın sabah, gel de emirlerimi al!" diye yanıt vermiş. Ecinni de duyup itaat ettiğini söyleyerek vezirin oğlunu şiddetle yerin-

den kaldırıp başını deliğe sokarak onu aptesaneye kapamış; ve üzerine soğuk bir soluk üfleyip bulunduğu durumda bir odun parçası gibi kıpırtısız bırakarak emri yerine getirmiş. Onun durumu böyleymiş.

Alaaddin'e gelince, Bedr ül-Büdur ile yalnız başına kalınca, ona duyduğu büyük aşka karşın, durumu kötüye kullanmayı bir an bile düşünmemiş. Önünde eğilerek elini kalbine bastırmış ve utkulu bir sesle "Ey sultan, bil ki, burada, babanın sarayında olduğundan daha fazla güven içindesin! Tanımadığın bu yerde bulunuyorsan, bunun nedeni sadece babanın vezirinin oğlu olan şu genç sersemin okşayışlarıyla karşı karşıya kalmaman içindir! Ve ben, seninle evlenmek için kendisine söz verilen kimse olduğum halde, zamanı gelmeden ve Kitap'ın ve Sünnet'in kavlince benim yasal eşim olmadan önce sana dokunmaktan sakınacağım!" demiş.

Alaaddin'in bu sözlerine sultan ilkin hiç yanıt verememiş; çünkü çok heyecanlı imiş, ayrıca babasının verdiği sözden ve işin tüm özelliklerinden haberi yokmuş. Ve ne diyeceğini bilmeden, birçok gözyaşı dökmekle yetinmiş. Alaaddin de, onun hakkında hiçbir kötü niyeti olmadığını kanıtlamak ve onu yatıştırmak için tüm giysileriyle yatağa, daha önce vezirin oğlunun işgal ettiği yere uzanıp çıplak kılıcını kızla kendi arasına yatırmış; bununla, parmağının ucuyla bile ona dokunmaktansa ölmeyi yeğlediğini kıza göstermek istemiş. Hatta, gözü herhangi bir yerine değip kız sıkılmasın diye, arkasını sultana dönerek yatmış. Ve artık o kadar arzuladığı Bedr ül-Büdur'un varlığıyla kafasını yormadan, sakince sanki bekâr yatağında yalnız yatıyormuşçasına uyumuş.

Sultanın kızına gelince, bunca garip olan bu serüvenin verdiği heyecan ve kendini içinde bulunduğu durum ve ruhunu tedirgin eden karmakarışık düşüncelerle öylesine korkmuş ve şaşırmış ki, bütün gece uyuyamamış. Ama kuşkusuz! Başı deliğe dönük olarak aptesanede bulunan, üzerine kıpırdanmaması için ecinninin üfledi-

ği soluk yüzünden hiç kıpırdayamayan vezirin oğlu için, pek kaygı duymamış. Ne olursa olsun gerdeğe girilen ilk gece için, iki yeni evlinin bahtının çok üzücü ve çok uğursuz olduğu kesinmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

... İki yeni evlinin bahtının gerdeğe girilen ilk gece için, çok üzücü ve çok uğursuz olduğu kesinmiş.

Ertesi sabah, Alaaddin'in, lambayı yeniden ovuşturmasına gerek kalmadan, ifrit, kendisine verilmiş olan buyruğa göre, kendiliğinden lambanın sahibini uyandırmaya gelmiş. Ve Alaaddin uyanmakta gecikince, onu görme yetisi olmayan sultanı korkutan haykırışlar koparmış. Alaaddin gözlerini açmış; ve ifriti tanır tanımaz, sultanın yanında yatmakta olduğu yerden kalkmış ve sesini ifritten başkası duymasın diye biraz uzaklaşarak ona "Çabuk git, vezirin oğlunu aptesaneden çıkar; ve onu getirip daha önce uzandığı yere yatır! Sonra ikisini birden sultanın sarayına, onları alıp getirdiğin yere götür. Ve özellikle, birbirlerini okşamalarını, hatta dokunmalarını engellemek için onları gözden uzak tutma!" demiş. Lambanın ifriti de, işitip itaat ettiği yanıtını vermiş. Ve ilkin giderek dondurduğu genç adamı aptesaneden çekip almış ve yatağa, sultanın yanına yatırmış ve hemen göz açıp kapayacak kadar bir zaman geçmemişken, başlarına geleni görüp anlayamadan ve nasıl bu kadar çabuklukla konut değiştirdiklerini bilemeden ikisini de sultanın sarayındaki gerdek odasına taşımış. Ve zaten bunun böyle olması da daha iyiymiş. Çünkü lambanın hizmetkârı ürkütücü ecinninin görülmesi bile, hiç kuşkusuz, onları korkutmuş imiş.

İfrit iki yeni evliyi saraydaki odalarına getirir getirmez, sultanla eşi, sultan kızlarının bu ilk geceyi nasıl geçirdiğini öğrenmek için merak etmekte olduklarından ve ona mutluluk ve zevkli ömür geçirme dileklerini bildirmek için sabah ziyaretlerini yapmışlar. Ve heyecan içinde, kızlarının yatağına yaklaşmışlar ve onu iki kaşının arasından öperek kendisine "Birleşmeniz kutlu olsun ey ciğer köşesi kı-

zımız! Ve doğurganlığının bereketiyle ırkının utkusunu ve soyluluğunu devam ettirerek güzel ve ünlü ardılların sürüp gitsin! Ah! Söyle bize, bu ilk geceyi nasıl geçirdin? Ve kocan sana nasıl davrandı?" demişler. Ve böylece konuştuktan sonra, onun yanıtını bekleyerek susmuşlar! Ve birdenbire onun kendilerine taze ve gülen bir yüz gösterecek yerde yaşlarla dolu iri gözlerle baktığını görmüşler.

Bunun üzerine kocasını sorgulamak istemişler ve onun yatakta yatmakta olduğunu sandıkları yana bakmışlarsa da kendisini görememişler; çünkü içeri girdikleri sırada damat yüzüne bulaşmış olan tüm pislikleri temizlemek için tam da o sırada odadan çıkmış bulunuyormuş. Oysa onlar, onun çiftleşmeden sonra yapılması âdet olan gusül aptestini almak için sarayın hamamına gittiğini sanmışlar. Yeniden kızlarından yana dönmüşler ve işaretle, bakışla ve de seslene-

rek, gözyaşlarının ve üzüntüsünün nedenini sormuşlar. Kız susmayı sürdürdüğünden, sadece ilk gecenin utangaçlığının onun konuşmasını engellediğini ve gözyaşlarının da koşullardan doğan yaşlar olduğunu sanmışlar ve sonradan konuya yeniden dönmek üzere bir süre için susmuşlar. Ama bu durum epeyce uzun sürüp genç kızın gözyaşlarının da arttığını görünce, sultan hanım artık daha fazla dayanamamış ve dargın bir sesle, kızına "Bak, kızım, bana ve babana artık cevap verir misin? Yoksa zaten epeyce uzamış olan bu durumu sürdürerek bizi uzun uzadıya merakta mı bırakacaksın? Ben de kızım, senin gibi ve senden önce yeni gelindim! Ama senin gibi şaşkın tavuk tavırlarını pek uzatmadan akıllıca durumu açıklamanın yolunu bulmuştum. Ve de fazladan, sen, bize borçlu olduğun saygıda, sorularımızı cevaplamayı sürdürerek, kusur etmektesin!" demiş.

Anasının bu sözlerinden canı sıkılan zavallı kız, aynı zamanda her yandan kuşatıldığından, sürdürdüğü sessizliğinden vazgeçmek zorunda kalmış; ve derin ve kederli bir soluk koyvererek "Babama ve anneme saygı göstermekte kusur ettimse Tanrı beni bağışlasın! Ama benim özrüm odur ki, bu gece başıma gelenlerle son derece tedirgin oldum, heyecanlandım ve çok şaşırdım!" demiş; ve sonra bir gece önce başına gelenlerin hepsini, olup bitenleri gerçekten olduğu gibi değil, ama sadece görüp kendi değerlendirdiği gibi anlatmaya başlamış. Ve nasıl daha kocası, vezirin oğlunun yanına uzanmak üzere yatağa girer girmez, altında yatağın sarsıldığını, nasıl göz açıp kapayasıya kadar gerdek odasından alınıp daha önce hiç görmediği bir eve götürüldüğünü, nasıl olduğunu bilemediği şekilde kocasının yanından ayrıldığını; sonra da yeniden yanına getirildiğini; ve sonra tüm gece boyunca onun yerini son derece saygılı, güzel ve çok nazik genç bir delikanlının aldığını ve ondan kesinlikle kötülüğe yol açacak bir davranış görmediğini ve kılıcını ikisinin arasına koyarak ve yüzünü duvara çevirerek uyuduğunu; ve sonunda sabahleyin kocasının nasıl yatağa döndüğünü ve onunla birlikte yeniden saraydaki gerdeğe girdiği yatağa taşındığını ve kocasının yüzünü kaplayan o

bir dolu korkunç pislikten kurtulmak için nasıl oradan çabucak hamama koştuğunu anlatmış. "İşte tam o sırada sizin ikinizin bana günaydın demek ve benden haber almak üzere odaya girdiğinizi gördüm! Yazıklar olsun bana! Artık ölsem yeridir!" diye eklemiş. Ve böyle konuşarak ve kederli hıçkırıklar koparark başını yastıkların altına saklamış.

Sultanla eşi, kızları Bedr ül-Büdur'un bu sözlerini duyunca, şaşırmış ve birbirine bakmışlar; ve kızlarının ilk kez bekâretinin giderilmek üzere incindiği bu gece yüzünden aklını kaçırmış olduğundan kuşku duymuşlar. Ve hiçbir sözüne inanmak istememişler; annesi de fısıldayan bir sesle ona...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli Üçüncü Gece Olunca

Demiş ki:

Ve hiçbir sözüne inanmak istememişler; annesi de fısıldayan bir sesle ona "Kızım, bu işler her zaman böyle olur! Ama sen bunları kimseye söylememeye dikkat et; çünkü böyle şeylerin asla sözü edilmez! Çünkü bunları dinleyenler seni deli sanırlar! Haydi kalk ve artık kafanı bu konuyla yorma ve böylece bu kötü suratınla bugün sarayda senin onuruna verilecek ve yalnız kentimizde değil, ülkenin her yanında kırk gün, kırk gece sürecek şenlikleri berbat etme! Haydi kızım, memnun ol ve bu gecenin çeşitli olaylarını unut!" demiş.

Sonra hanım sultan nedimelerini çağırmış ve onları sultan kızının süslenmesiyle uğraşmakla görevlendirmiş; ve çok şaşırmış olan sultanla birlikte vezirin oğlu olan damatlarını aramaya çıkmışlar.

Sonunda hamamdan dönerken ona rastlamışlar. Hanım sultan kızının anlattıklarını saptamış olmak için, perişan durumdaki genç adama geceleyin neler olup bittiğini sormaya başlamış. Ama o, başına gelenlerden hiç söz etmek istememiş ve karısının ana babası tarafından alaya alınıp reddedilirim korkusuyla tüm serüveni gizleyerek, sadece "Vallahi! Böyle garip tarzda beni sorgulamanıza yol açacak ne geçebilir ki?" demekle yetinmiş. Sultan hanım, o zaman, gittikçe daha fazla, kızlarının kendilerine anlattığı her şeyin bir kâbusun etkisiyle olduğuna inanmış ve damadını fazla sıkıştırmamanın doğru olacağına inanmış ve ona "Her şeyin incinmeden ve acısız geçmiş olması dolayısıyla Tanrı'ya övgüler olsun! Senden karına çok sevecen olmanı dilerim oğlum, çünkü çok narindir o!" demiş. Ve bu sözleri söyledikten sonra onun yanından ayrılıp günün eğlence düzenlemelerini gözden geçirmek ve denetlemek üzere kendi dairesine geçmiş.

Sarayda olup bitenleri tasarlayabilen Alaaddin'e gelince, vezirin oğluna oynadığı harika oyunu düşünerek büyük zevk almış. Ama doyum sağlamak için bunu yeter bulmayıp rakibinin alçalmasından dolayı duyduğu zevkin sonuna kadar ulaşmak istemiş. Ve ona bu arada soluk alacak bir an bile bırakmamaya karar vermiş; ve gece olunca, lambasını eline almış ve onu sürtmüş. Ecinni karşısında belirince, daha önce söylediği sözleri aynen tekrarlamış. Alaaddin de ona "Ey lambanın hizmetkârı, sultanın sarayına git! Yeni evlileri birlikte yatar gördüğün andan başlayarak onları yataklarıyla birlikte kaldır, bir gece önce yaptığın gibi buraya, benim yanıma getir!" demiş. Ecinni de, hemen buyruğu yerine getirmeye gitmiş. Ve Alaaddin'in odasına bırakmak üzere yüküyle birlikte geri dönmekte gecikmemiş; sonra da hemen vezirin oğlunu alıp başı çukura gelecek şekilde aptesaneye tıkmış. Alaaddin de çabucak boşalan yeri almış ve sultanın yanına uzanmış; ama ilk kez olduğu gibi aynı incelikle... Ve aralarına kılıcı koyduktan sonra, duvar tarafına dönmüş ve sakince uyumuş. Ertesi gün, olaylar tıpkı bir önceki gün gibi geç-

miş; şöyle ki, ifrit, Alaaddin'in buyruklarına uyarak soğuktan büzülmüş damadı, Bedr ül–Büdur'un yanına yatırarak ikisini de yatakla birlikte sultanın sarayındaki gerdek odasın taşımış.

Sultan, her zamandan daha sabırsız, ikinci geceden sonra kızından haber almak üzere, tam o anda, bu kez tek başına, gerdek odasına ulaşmış; çünkü her şeyin üstünde, eşi hanım sultanın kötü davranacağından korkarak kızını kendi sorgulamayı yeğliyormuş. Ve vezirin oğlu, onuru kırılmanın sınırında, sultanın ayak seslerini duyunca, yataktan fırlamış ve elini yüzünü yıkamak için hamama koşmuş.

Sultan da ilerleyip kızının yatağına yaklaşmış; cibinliği açmış; ve kızını öptükten sonra, ona "Söyle bana, kızım! Umarım ki, bu gece, dün bize anlattığın o korkunç kâbusu, o ipe sapa gelmez olayları yaşamamışsındır! Haydi bakalım, bana bu geceyi nasıl geçirdiğini anlatabilecek misin görelim!" demiş. Ama sultanın kızı, yanıt verecek

yerde, hıçkırıklar koparmış ve bütün bunlardan hiçbir şey anlamayan babasının öfkeli gözlerini görmemek için yüzünü elleriyle kapatmış. Babası, yatışması için ona zaman kazandırmak üzere, bir süre beklemiş; ama kız ağlamayı ve hıçkırmayı sürdürdüğünden, sonunda kendini hiddete kaptırmış ve kılıcını çekerek "Yaşamım üzerine yemin ederim ki eğer bana hemen gerçeği söylemezsen, başını omzundan uçururum!" diye haykırmış.

O zaman sultanın zavallı kızı, iki kat korkarak gözyaşlarını dindirmek zorunda kalmış; ve kırık bir sesle "Sevgili babacığım, lütfen bana kızma! Şimdi beni sana karşı kışkırtan annem burada olmadığına göre, eğer beni dinlemek istersen, hiç kuşkusuz bağışlarsın ve bana acır ve tedirginlik ve korkudan ölmekten beni kurtarmak için önlem alırsın! Çünkü, hiç kuşkusuz, bu son gece olup biten korkunç şeyleri bir kez daha yaşarsam, yarın sabah beni yatağımda ölmüş bulursun! Ne olur bana acı babacığım, kulağın ve yüreğin acılarımı ve heyecanımı duysun...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

"Ne olur bana acı babacığım, kulağın ve yüreğin acılarımı ve heyecanımı duysun!" demiş. Yüreği yufka olan sultan da, artık karısının kışkırtıcı varlığından da uzakta bulunduğu için, kızına doğru eğilmiş; ve onu öpüp okşayarak sevgili ruhunu yatıştırmış. Sonra da "Ve şimdi kızım, ruhunu ferah tut, gözyaşlarını da sil! Ve tüm güveninle babana olanca ayrıntılarıyla bu gece seni, bunca heyecan ve korkuya düşüren olayları anlat!" demiş. Kız da, başı babasının bağ-

rında, hiçbir şeyi unutmadan, iki gecedir geçirmekte olduğu tüm can sıkıcı olayları ona anlatmış ve öyküsünü "Ve sonra sevgili babacığım, benim sözlerimi doğrulaması için vezirin oğlunu da sorgulasan iyi edersin!" diyerek tamamlamış.

Bu garip serüvenin öyküsünü işiten sultan da, şaşırmanın en ucuna ulaşmış ve kızının acısını paylaşmış; ve onu çok sevdiğinden gözlerinin yaşlarla ıslandığın duyumsamış. Ve ona "Kuşkusuz kızım, bu can sıkıcı olayların ortaya çıkmasına sadece ben neden oldum! Çünkü seni savunmaktan ve bu garip serüvenleri yaşamanı sakınmaktan aciz bir zavallıyla seni evlendirdim. Zira, gerçekte, bu evlenmeyle senin mutluluğunu istemiştim; yoksa mutsuzluğunu ve çöküp gitmeni değil! Şimdi hemen vezirin oğlunu, şu alık herifi çağırtacak ve ondan bütün bu şeylerin açıklanmasını isteyeceğim! Ama, ne olursa olsun, sen tümüyle rahat ol kızım! Çünkü bunlar bir daha olmayacak, sana başım üzerine yemin ederim!" demiş. Sonra onun yanından ayrılıp kızı cariyelerin bakımına terk etmiş ve öfkeden köpürerek kendi dairesine çekilmiş.

Ve hemen büyük vezirini çağırtmış; ve yanına gelir gelmez ona "Senin şu pezevenk oğlun nerede? Ve şu son iki gecede olup bitenler hakkında sana ne söyledi?" diye haykırmış. Büyük vezir şaşırarak "Ey zamanın şahı neyin söz konusu olduğunu bilmiyorum! Oğlum, şahımızın öfkesini açıklayabilecek hiçbir şey söylemedi buna! Ama izin verirsen, gidip onu bulur ve sorguya çekerim!" diye yanıt vermiş. Sultan da "Git! Ve verdiği yanıtı alarak çabucak yanıma geri dön!" demiş. Ve büyük vezir, burnu iyice uzamış, sırtı kamburlaşmış olarak huzurdan çıkmış ve gidip oğlunu aramış; onu üzerindeki pisliklerden arınmakta iken hamamda bulmuş. Ve ona "Ey köpoğlu köpek! Benden gerçeği neden sakladın? Eğer, şu son iki gecede olup bitenleri bana hemen anlatmazsan, bugün senin son günün olacaktır!" diye haykırmış. Oğlu da başını eğip, ona "Ne yazık ki, babacığım! Sadece utanç, bu iki gecenin can sıkıcı olaylarını ve kendimi savunma olanağım bulunmaksızın ve de hangi düşman güçlerin etki-

siyle yatağımızdayken başımıza gelenlerin nedenini bilmeksizin katlandığım tarif edilmez işlemleri sana açıklamaktan beni alıkoydu!" diye yanıt vermiş.

Ve hiçbir şeyi unutmaksızın, tüm öyküyü ayrıntılarıyla babasına anlatmış. Ama onu burada tekrarlamanın yararı yok. Ve "Bana gelince, babacığım, böylesine yaşamaktansa ölümü yeğlerim! Ve senin önünde üçlü boşamayla sultanın kızından boşanma dilerim! Senden hemen gidip sultanı bulmanı ve ona kızı Bedr ül-Büdur ile olan evliliğimin geçersizliğini bildirmeni rica ediyorum. Çünkü, bu kötü işlemlerin son bulmasının ve rahatlığa kavuşmamın tek çaresi budur! O zaman, gecelerimi aptesanede geçirecek yerde yatağımda geçirebilirim!" diye eklemiş.

Oğlunun bu sözlerini işiten büyük vezir, çok kederlenmiş. Çünkü yaşamının amacı, oğlunu sultanın kızıyla evlenmiş görmekmiş. Ama, bu koşullar altında boşanmanın zorunlu olduğuna inanmış; ve oğluna "Kuşkusuz, oğlum! Böylesi durumlara daha fazla dayanmak mümkün değil! Ama bu boşanmayla yitireceğin şeyleri bir düşün! Acaba bir gece daha dayanman ve bu arada bizim de, gerdek odasının yöresinde palalı ve sopalı hadımağalarıyla birlikte gözetimde bulunmamız daha doğru olmaz mı? Ne dersin oğlum?" demiş. O da "Nasıl hoşuna giderse öyle yap, ey babam büyük vezir! Bana gelince, ben o katran kazanı odaya bir daha girmemeye kararlıyım!" diye yanıt vermiş.

O zaman büyük vezir oğlunun yanından ayrılarak şahı bulmaya gitmiş. Ve elleri önünde bağlı, başını eğip ayakta durmuş. Şah ona "Bana söyleyecek neyin var?" diye sormuş. O da "Efendimizin yaşamı üzerine yemin ederek bildiririm ki, Sultan Bedr ül-Büdur'un anlattıkları gerçekten doğru! Ama kabahat kesinlikle oğlumda değil! Her durumda, ey zamanın şahı, oğlum nedeniyle sultan kızınızın başına yeni sıkıntıların gelmesi söz konusu olmamalıdır! Eğer izin verirsen, iki yeni evli, boşanma yoluyla birbirinden ayrılsın!" diye yanıt vermiş. Şah da "Vallahi! Hakkın var. Ama eğer kızımın kocası se-

nin oğlun olmasaydı, kızımı ancak onu öldürerek ayırırdım!" demiş. Ve sultan hemen sarayda olsun, kentte olsun, Çin'in her yerinde olsun şenliklerin sona erdirilmesi buyruğunu vermiş; ve kızı Bedr ül-Büdur'un, aralarında hiçbir şey geçmemiş olduğunun ve incinin dokunulmadık ve delinmedik bulunduğunun bilinmesi kaydıyla vezirin oğlundan boşandığını ilan ettirmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Kızı Bedr ül-Büdur'un, aralarında hiçbir şey geçmemiş olduğunun ve incinin dokunulmadık ve delinmedik bulunduğunun bilinmesi kaydıyla, vezirin oğlundan boşandığını ilan ettirmiş. Büyük vezirin oğluna gelince, sultan, babasına olan saygıyla, Çin'in uzak bir eyaletine vali atamış. Ve ona, beklemeksizin yola çıkmasını buyurmuş. Bu buyruk yerine gelmiş.

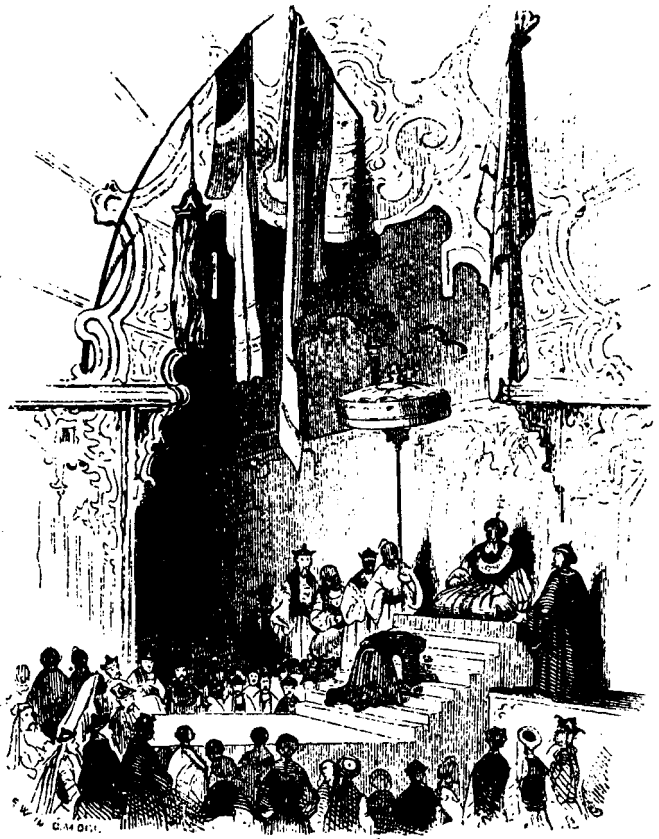
Alaaddin, kentte oturanlarla birlikte, tellalların bağırmalarından, sultanın kızının, evliliğin gerekleri yerine getirilmeden, boşandığını ve biçare damadın kentten uzaklaştığını öğrenince, ferahlamanın sınırında yüreği ferahlamış ve kendi kendine "Benim tüm mutluluklarımın kaynağı olan şu sihirli lambadan Allah razı olsun! Yine de, boşanma, lamba ecinnisinin daha kesin bir girişimiyle hiç kuşkusuz şu budalanın ölümünden yeğdir!" demiş. Ve ne şah ne de büyük vezir, hatta anası dahil hiç kimse, işin oluşmasında tümüyle onun payı olduğunu bilmeksizin, öcünün alınmasından da aynı şekilde sevinç duymuş. Böylece sakinlik içinde, sultanın istediği üç aylık sürenin geçmesini beklemiş; sonuncu günün ertesinde, en güzel giy-

silerine bürünmüş olarak, anasını saraya yollayacak ve sultana vaadini hatırlatacakmış.

Böylece, Alaaddin'in anası o gün gelip de Divan'a girince, âdeti gereği ülkenin işlerini düzenlemekte olan sultan, gözlerini ondan yana çevirmiş ve onu hemen tanımış. Kadının konuşmasına hiç de gerek yokmuş; çünkü sultan kendisi kadına verdiği sözü ve saptadığı süreyi hatırlamış. Ve büyük vezirine dönerek ona "İşte, ey vezir, Alaaddin'in anası! Üç ay önce bize, mücevherle dolu harika bir porselen tepsi getirmişti. Ve sanırım ki, şimdi de, sürenin bitmesiyle, kızım hakkında kendisine verdiğim sözün gerçekleştirilmesini benden istemek üzere gelmiş bulunuyor! Senin yüzünden bağlantılarımı unutup verdiğim sözleri çiğnediğimi hatırlatmak üzere, oğlunun kızımla evlenmesine izin vermeyen Tanrı'ya şükürler olsun!" demiş. Ruhunda, olup bitenlerden bir öfke tortusu kalan vezir de "Kuşkusuz, efendim, şahlar vaatlerini unutmamalıdırlar! Ama gerçekte, kız evlendirilecekse, damat hakkında bilgi edinilmelidir! Ve şah efendimiz, bu Alaaddin'in ailesinin durumu hakkında hiçbir bilgiye sahip değildir! Oysa, ben, onun kötü koşullar içinde ölmüş, yoksul bir terzinin oğlu olduğunu biliyorum! Peki bir terzinin oğlunun edindiği bu servet nereden geliyor?" diye cevap vermiş. Şah da "Servet Tanrı'dan gelir, ey vezir!" demiş. O da, "Evet, şahım! Ama bu Alaaddin gerçekten armağanının bize düşündürdüğü kadar zengin midir acaba? Bundan emin olmak için, sultan kızının bedeli olarak, kendisinden öylesi bir başlık istemelisin ki, bunu ancak bir şahın ya da bir sultanın oğlu sağlayabilsin! Ve böylece, şah, kızını, bilinçli olarak ve de bir kez daha, ona yakışmayan bir kocayla evlendirme tehlikesinden uzak olur!" demiş. Şah da "Dilin sözgenlik akıtıyor, ey vezir! Öyleyse kadını buraya getir de, kendisiyle konuşayım!" demiş. Vezir de, muhafızların komutanına işaret ederek Alaaddin'in anasını tahtın ayak ucuna kadar getirtmiş.

O zaman Alaaddin'in anası, şahın huzurunda üç kez yeri öpmüş; şah da ona "Bil ki, ey hala, ben sözümü unutmuş değilim! Ama

bugüne kadar erdemleri çok büyük olan kızımın bedeli olarak gerekli başlıktan sana henüz söz etmedim! Oğluna, kızım El Sitt Bedr ül-Büdur ile evlenmesinin, daha önce porselen tepside getirdiğin meyve şeklindeki aynı türlerden her renkten ve her boydan cevahirle tıka basa dolu kırk som altın tepsi; ve bunları saraya kadar taşıya-

cak aylar kadar güzel kırk genç kız köle bulursa; ve bunların mevkip halinde, harika urbalara bürünmüş olarak yürümesini sağlarsa mümkün olacağını söyle! Ve tüm istediğim budur benim, iyi yürekli

halacığım! Çünkü bana daha önce gönderdiği armağanı da hesaba katarak oğlundan daha fazla bir şey istemeyi düşünmüyorum!" demiş.

Alaaddin'in anası da, bu aşırı istemden yıldırımla vurulmuş olarak, tahtın önünde bir kez daha eğilmekle yetinmiş; ve girişiminden oğluna hesap vermek üzere oradan uzaklaşmış. Ve oğluna "Ah, oğlum! Ben sana baştan beri, bu Bedr ül-Büdur Sultan ile evlenmeyi düşünmemeni söylemiştim!" demiş. Ve güçlü iç çekişlerle, şahın onu nasıl yumuşak başlılıkla kabul ettiğini ve evliliğe tümüyle rıza göstermeden önce ileri sürdüğü koşulları anlatmış! Ve de "Seninki nasıl bir deliliktir, oğlum! Altın tepsileri ve istenen mücevheratı bir yana bırak; çünkü senin yeraltına inip tüm ağaçların büyülü meyvelerini koparacak kadar akılsız olduğunu düşlüyorum! Ama kırk genç kız köle ve kırk delikanlı zenciye gelince, bunları nasıl bulacaksın, söyle bakayım bana! Ah, oğlum! Eğer bu istem bunca abartılı ise, bu yine o alçak vezirin yüzünden! Çünkü, onu, içeri girdiğimde, şahın kulağına eğilmiş, onunla gizlice konuşurken gördüm! İnan bana Alaaddin senin çaresiz mahvına neden olacak bu tasarıdan vazgeç!" diye eklemiş. Ama Alaaddin gülmekle yetinmiş ve anasına "Vallahi, anacığım, senin böyle içeri asık bir suratla girdiğini görünce, bana yine kötü bir haber vereceğini düşünmüştüm! Ama şimdi görüyorum ki, her zaman gerçekten kaygılanmaya değmez şeylerle kafanı yoruyorsun! Bil ki, gerçekten, kızının değeri olarak şahın benden istediği bütün bu şeyler, ona verebileceklerimle kıyaslanırsa, hiçbir şey değildir! Dolayısıyla gözyaşlarını kurut, ruhunu ferah tut! Ve ben, çok aç olduğum için, yemek hazırlamaktan başka bir şey düşünme! Ve de şaha doygunluk sağlama işini bana bırak...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"Ve ben, çok aç olduğum için, yemek hazırlamaktan başka şey düşünme! Ve de şaha doygunluk sağlama işini bana bırak!" diye yanıt vermiş.

Ve anası gerekli azığı almak üzere çarşıya gitmek için evden çıkınca, Alaaddin çabucak odasına kapanmış. Lambayı eline alıp bildiği yerine sürtmüş. Hemen ecinni karşısına çıkmış ve onun önünde eğildikten sonra "Önünde saygıyla eğilen kölen işte karşında! Söyle ne dilersin? Ben lambanın hizmetkârıyım! Havada uçar, karada sürünür, buyruğunu yerine getiririm!" demiş. Alaaddin de ona "Bil ki, ey ifrit, sultan kızını, tanıdığın o harika Bedr ül-Büdur'u bana vermeyi kabul etti; ama ona fazladan, kenarlarına kadar senin hizmetkârı olduğun lambayı bulduğum aynı yerde, bahçedeki ağaçlardan topladığım meyvelerle dolu porselen tepsidekilere benzer saf nitelikte kırk som altın tepsi göndermemi şart koşuyor. Ama hepsi de bu kadar değil! Benden, fazla olarak bu mücevherlerle dolu tepsileri taşımak için, aylar kadar güzel kırk genç kız köle ve bunları izleyen güzel, güçlü ve harika giysilerle donanmış kırk delikanlı zenci de istiyor. Ve işte ben de bütün bunları senden istiyorum! Ve lambanın sahibi olarak ve senin üzerindeki gücümü düşünerek bunları çabucak bul, bana getir!" demiş. Ecinni de "İşittim ve itaat ettim!" yanıtını vermiş; ve gözden kaybolmuş; ama kısa bir süre sonra geri dönmüş.

Ve yanında getirdiği söz konusu olan dişi ve erkek seksen köle, avluda, evin duvarı boyunca sıralamış bulunuyormuş. Ve genç kız kölelerin her biri, başları üzerinde, som altından yapılma birer tepside bunları kenarlarına kadar dolduran inciler, elmaslar, yakutlar, zümrütler, firuzeler ve daha bin türlü, her renkten ve her boydan mücevherler taşıyorlarmış. Ve her tepsi, üzerine altın çiçekler işlen-

miş ipek bir tülle örtülüymüş. Gerçekten bu mücevherat, sultana porselen tepside sunulanlardan daha harika, daha güzelmiş. Ve ecinni, bir kez seksen köleyi duvarın önüne dizdikten sonra, gelip Alaaddin'in önünde eğilmiş ve ona "Efendim, lambanın kölesinden başkaca istediğin bir şey var mı?" diye sormuş. Alaaddin de "Hayır, şimdilik başka bir şey yok!" demiş. İfrit de hemen gözden yok olmuş.

Tam o anda Alaaddin'in anası, çarşıdan satın aldığı azıkla yük-

lü olarak eve girmiş ve evinin bunca kalabalıkla dolmuş olmasına şaşıp kalmış; ve ilk anda, sultanın Alaaddin'i, istemine kızarak, cezalandırmak için yakalatmak üzere gönderdiği kişiler sanmış. Ama Alaaddin onun bu kaygısını dağıtmakta gecikmemiş; çünkü daha yüzünden peçesini çıkarmaya vakit kalmadan, ona "Peçeni kaldırmakla zaman yitirme, ana, çünkü pek gecikmeden avlumuzda gördüğün şu köleleri saraya götürmek üzere onu yeniden takmak zorunda kalacaksın! Senin onlara göstereceğin şekilde kırk dişi köle, kızının bedeli olarak sultanın istediği başlığı taşıyacak! Dolayısıyla senden, yemeği bile hazırlamadan önce onları sultana sunmak üzere oluşacak alaya eşlik etme hizmetini rica ediyorum!" demiş.

Alaaddin'in anası, bir genç kız kölenin hemen önünde bir zenci köle olmak üzere ve böylece gruplar tamamlanıncaya kadar birbiri ardına yerleştirerek iki grup halinde ve çabucak seksen köleyi iyi bir düzen içinde evden çıkarmış; arkadaki grup öndekini on ayaklı bir aralıkla izliyormuş. Sonuncu grup kapıyı aşınca Alaaddin'in anası alayın ardından yürümüş. Alaaddin de, sonuçtan çok emin, kapıyı kapatıp odasına çekilerek anasının dönüşünü beklemiş.

İlk grup sokağa ulaştığı andan başlayarak gelip geçenler toplanmaya başlamışlar ve mevkip tamamlanınca, sokak, gürültü edip haykırışlar koparan büyük bir kalabalıkla dolmuş. Ve tüm çarşı koşup böylesine harika ve olağandışı bir görünümü hayranlıkla izlemek için gelmiş. Çünkü her grup, kendi başına, son derece harika imiş; çünkü zevkli ve gösterişli konumu, güzelliği; vakur tavırlı, eşit aralıklarla ağır ve ölçülü yürüyüşlü bir beyaz genç kız güzelliği ile bir siyah zenci güzelliğinin biraraya getirilmesinden oluşan görünümü ve her genç kızın başında taşıdığı tepsilerdeki taşların parıltısı, zencilerin bellerindeki kemerlere kakılmış cevahirlerin yansıttığı ateş, ziba kumaştan başlıklarının saçtığı kıvılcımlar ve tepelerinde sallanan sorguçlar... Bütün bunlar, eşi bulunmaz bir manzara oluşturuyor ve halkta, hiç kuşkusuz, saraya bir şah ya da sultan oğlunun gitmekte olduğu izlenimi yaratıyormuş.

Ve mevkip, tüm halkın şaşırmışlığı ortasında, sonunda saraya ulaşmış. Muhafızlar ve kapıcılar ilk grubu gördükleri andan başlayarak, öylesine etki altında kalmışlar ki, saygı ve hayranlığa kapılmaktan kendilerini alamamışlar ve geçişleri sırasında hemen kenara çekilip bir sıra oluşturmuşlar. Ve komutanları, ilk zenciyi görünce, zencilerin sultanının bizzat şahı ziyarete geldiğini sanmış ve ona doğru ilerleyerek eğilip giysisinin etek ucunu öpmek istemiş; ama sonra onu izleyen harika kuyruğu görmüş. Ve aynı zamanda, ifritten gerekli yönergeyi almış olan ilk zenci gülmüş ve "Ben ve biz hepimiz, zamanı gelince burayı onurlandıracak olan kişinin kölelerinden başka kimseler değiliz!" demiş. Ve böyle konuşarak, ilk altın tepsiyi taşıyan genç kız, uyumlu gruplardan oluşan tüm mevkip ardında olduğu halde kapıyı aşmış. Ve seksen köle ilk avluyu geçip kabul salonuyla aynı düzeyde olan ikinci avluda iyi bir düzen içinde sıralanmış.

Bu sırada ülkenin işlerini görmekte olan ve Divan'a başkanlık eden şah, kendisinin sarayda malik olduğu her şeyin parlaklığını görkemiyle silen bu şahane mevkibi görünce, hemen Divan'ı dağıtmış ve yeni gelenlerin kabul edilmesi buyruğunu vermiş.

Ve bunlar ikişer ikişer ve ağır ağır içeri girmişler ve sultanın tahtının önünde büyük bir hilal oluşturarak yavaş yavaş sıralanmışlar. Genç kız kölelerin her biri, zenci arkadaşlarının yardımıyla, taşıdıkları tepsileri halı üzerine koymuşlar. Sonra sekseni birden, hep birlikte, sultanın önünde yerlere kadar eğilip elleri arasından yeri öpmüşler; sonra ayağa kalkıp hep birlikte, harika meyvelerin kenarlarından taştığı tepsileri becerikli elleriyle açmışlar. Ve kolları göğüslerine kavuşmuş olarak, en derin saygı duruşuyla ayak üzere kalmışlar.

O zaman sadece arkadan gelen Alaaddin'in anası, almaşık kırklı grubun oluşturduğu hilalin ortasına doğru yürümüş ve âdet olmuş saygı gösterileri ve selamlaşmalardan sonra bu eşsiz görünüm karşısında tüm olarak dili tutulmuş olan şaha "Ey zamanın şahı, senin kö-

len, oğlum Alaaddin, saygın kızın Sitt Bedr ül-Büdur için dilediğin başlıkla birlikte beni yolladı! Ve benden, sultan kızının değerlendirilmesinde yanılmış olduğunu ve bütün bunların onun erdemlerinin çok altında kaldığını söylememi istedi! Ama onu bu kadar az bir şey için mazur tutacağını ve gelecekte sunacağı armağanları beklerken, bu yeğni katkıyı hoş karşılayacağını umarım!" demiş.

Alaaddin'in anası işte böyle konuşmuş. Ama onun ne dediğini kavrayacak durumda olmayan şah, şaşırmış ve gözüne serilen görünüm karşısında gözleri faltaşı gibi açık kalmış. Ve almaşık olarak kırk tepsiye, tepsileri taşıyan kırk genç kıza ve tepsi taşıyıcılara eşlik eden kırk zenci gence bakmış. Ve en çok hangisine: dünyada eşi görülmedik bu olağandışı mücevherlere mi, ay kadar güzel genç köle kızlara mı, yoksa şahlar kadar vakur bakan zenci kölelere mi hayran olunması gerektiğini bilememiş!

Bu durumda bir tek söz söylemeden ve de gözlerinin önündeki harika şeylerden bakışlarını ayırmadan, bir saat kadar kalmış. Sonunda, Alaaddin'in anasına, getirmiş olduğu şeyler konusunda duygularını açıklamak üzere seslenecek yerde, büyük vezirine dönmüş; ve ona "Yaşamım üzerine yemin ederek söylüyorum: böylesine bir harika önünde, benim elimde bulunan servetin ve böyle bir görkem karşısında benim sarayımın ne hükmü olur? Ve biz, bunları dilemek için gerekli olan zamandan bile kısa bir sürede böylesine harika şeyleri gerçekleştiren ve bize yollayan adam hakkında ne düşünebiliriz? Ve benim kızımın erdemleri, bunca güzellik bolluğu karşısında ne hüküm ifade eder?" demiş. Vezir de, oğlunun başına gelenlerden ötürü, tüm küskünlüğüne ve kızgınlığına karşın "Evet, vallahi! Bunların hepsi güzel; ama yine de, Sultan Bedr ül-Büdur denen biricik hazine değerinde değil!" demiş. Şah da "Vallahi! Ona değer ve değerce de onu geçer! Ve bundan dolayı, kızımı bunca zengin, bunca cömert ve görkemli oğlumuz Alaaddin adlı soylu kişiye vermekle hiç de yanıldığımı sanmıyorum!" demiş. Ve kendisini çevreleyen öteki vezirlere ve emirlere ve diğer ileri gelenlere dönerek, bakışlarıy-

la onlara sorular yöneltmiş. Hepsi şahlarının sözlerini uygun karşıladıklarını iyice belirtmek için yerlere kadar üç kez eğilerek yanıt vermişler. O zaman şah artık kararsızlık göstermemiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

... Ve hepsi şahlarının sözlerini uygun karşıladıklarını iyice belirtmek için yerlere kadar üç kez eğilerek yanıt vermişler.

O zaman şah, artık kararsızlık göstermemiş. Ve Alaaddin'in bir şah kızına koca olmaya yönelik gerekli tüm nitelikleri üzerinde bulundurup bulundurmadığıyla artık kafasını yormaksızın, Alaaddin'in anasına doğru dönmüş ve ona "Ey Alaaddin'in saygın anası, senden gidip oğluna, bu andan başlayarak benim ırkıma karıştığını ve ardılım olacağını ve benim de bir babanın oğlunu kucakladığı gibi kucaklamak için ve Kitap'ın ve Sünnet'in öngördüğü şekilde onu kızımla birleştirmek üzere onu görmekten başka dileğim bulunmadığını bildirmeni rica ediyorum!" demiş.

Alaaddin'in anası da, karşılıklı selamlaşmalardan sonra, rüzgârın hızına meydan okuyarak, hemen, uçar gibi olup biteni kendisini büyük bir sabırsızlıkla beklemekte olan oğluna anlatmak üzere, eve koşmuş. Ve onu şahın huzurunda bulunmak üzere acele etmesi için sıkıştırmış. Alaaddin de bunca uzun bir bekleyişten sonra aldığı bu haber, tüm isteklerini doyurduğundan, sevinçten nasıl başının döndüğünü göstermek istememiş. Ve çok sakin bir edayla ve ölçülü bir konuşmayla "Bütün bu mutluluk bana Tanrı'dan ve senin hayır duandan ve bitip tükenmez gayretinden geldi, ana!" diye yanıt

vermiş. Ve onun ellerini öpüp teşekkür ederek kendisinden sultanın huzurunda bulunmak için hazırlık yapmak üzere odasına çekilme izni istemiş.

Ve yalnız kaldığı andan başlayarak, Alaaddin, o güne kadar pek çok yardımını gördüğü sihirli lambayı eline almış ve her zamanki gibi ovuşturmuş. Ve hemen ifrit ortaya çıkmış; önünde eğilerek, söylemeyi âdet edindiği sözleri tekrarlayarak, ona ne gibi bir hizmette bulunabileceğini sormuş. Alaaddin de "Ey lambanın ifriti, bir hamama gitmek istiyorum. Yıkandıktan sonra da, bana, görkemlilikten yana yeryüzünün en büyük sultanlarında bile eşi bulunmayacak, değer biçmeyi bilenlerin en az bin kez bin altın dinarla değerlendirebileceği güzel bir giysi getirmeni istiyorum! Şimdilik bu kadar!" diye yanıt vermiş.

O zaman lambanın ifriti, buyruğa uyduğunu göstermek üzere yerlere kadar eğilmiş ve Alaaddin'e "Ey lambanın sahibi, omuzlarıma bin!" demiş. O zaman Alaaddin de, bacaklarını göğsüne sarkıtarak ifritin omzuna binmiş; ifrit de onu, kendisi gibi görünmez kılarak havaya uçurmuş ve şahların ve kayzerlerin saraylarında bile eşi bulunmaz güzellikte bir hamama götürmüş. Bu hamam, yeşimden ve saydam kaymak taşından, havuzları pembe akik ve beyaz mercandan yapılmış ve büyüleyen güzellikte zümrütlerle süslenmiş bulunuyormuş. Ve gözlerle duygular gerçekten keyiflerince zevk alıyorlarmış; çünkü gerek bütünüyle, gerekse ayrıntılarıyla orada gözü incitecek hiçbir şey yokmuş! Tatlı serinliği çok hoş ve ılıklığı da buna bedelmiş, sıcaklığı ise ölçülü ve uyumlu imiş. Ve orada varlığıyla tedirgin edebilecek ve beyaz kubbelerin huzurunu bozacak başkaca tek bir yıkanan yokmuş. Ama ifrit, Alaaddin'i giriş yerinin peykesine bıraktığı andan başlayarak, genç bir kıza benzeyen, ama daha da baştan çıkarıcı, çok güzel, genç bir erkek ifrit önünde belirmiş ve onun soyunmasına yardım etmiş; sonra omzuna kokulu büyük bir havlu atarak onu büyük bir özen ve tatlılıkla, tüm zemini çeşitli renkten taşlarla kaplı en güzel salonlardan birine götürmüş. Ve

hemen daha güzel ve baştan çıkarıcı olmayan başka genç ifritler, onu arkadaşlarının elinden almaya ve bir mermer kanepeye oturtmaya gelmişler; ve onu keselemeye, çeşitli türden kokulu sularla yıkamaya koyulmuşlar; ve hayran olunacak bir sanatla ovup bir kez de misk kokulu gül suyuyla yıkamışlar. Ve ustaca gösterdikleri özen, ona, pembe, beyaz ve al renkli güllerin taç yapraklarının özlenen tazeliğini vermiş. Ve kendisini kuşlar gibi uçacak kadar yeğni

bulmuş. Onu karşılamaya gelmiş olan genç ve güzel ifrit, yeniden gelerek onu tekrar kerevete götürmüş ve serinlesin diye kendisine akamberli leziz şerbetler sunmuş. Ve Alaaddin orada ellerinde eşsiz görkemde bir giysiyle ifriti kendisini bekler bulmuş. Yumuşacık elleri olan genç ifritin yardımıyla bu görkemli urbayı giymiş; ve büyük şahlardan birinin oğlu gibi, hatta onlardan da görkemli bir otu-

raklılık kazanmış! İfrit de onu omuzlarına almış ve sarsmadan evindeki odasına taşımış.

O zaman Alaaddin lambanın ifritine dönmüş ve ona "Ve şimdi, yapacak ne kaldı, biliyor musun?" demiş. O da "Hayır ey lambanın efendisi! Ama emir buyur itaat edeyim; gökte uçayım, yerde sürüneyim!" diye yanıt vermiş. Alaaddin de "Güzellikte eşi olmayan ve sultanların, hatta dünyanın en kudretli hükümdarlarının ahırlarında da dengi bulunmayan saf kan bir at getirmeni arzu ediyorum! Koşumu da, tek başına, bin kez bin altın dinar değerinde olsun. Aynı zamanda, bana, uygun endamlı, zarif, tertemiz, ince zevkli ve zengin giyimli ve de güzel görünümlü kırk sekiz genç köle getir; bunlardan yirmi dördü on iki kişilik iki sıra oluştursun ve atımın önünde bana yol açsın; ardımda da aynı şekilde on ikişer kişilik iki sıra oluşturan köleler beni izlesin! Başkaca, anamın hizmetinde bulunmak üzere, her biri kollarında herhangi bir şah kızının giyebileceği ayrı renkten ve kumaştan birer urba taşıyan ay parçası kadar güzel, kendi türlerinde biricik, zevkle ve görkemle donanmış on iki genç kız bulmayı da unutma! Ve de, benim kırk sekiz kölemin her birine, istediğime dağıtabilmem için, boyunlarına geçirsinler diye beş bin altın dinar içeren torbalar veresin! İşte senden, bugünlük istediğim şeylerin hepsi bu kadar...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Elli Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

"... Ve işte, senden, bugünlük istediğim şeylerin hepsi bu kadar!" demiş.

Alaaddin sözünü tamamlar tamamlamaz, ecinni, işitip itaat ettiği yanıtın verdikten sonra çabucak gözden kaybolmuş; ama birkaç saniye sonra bir at, her biri beş bin dinar içeren torbalar taşıyan kırk sekiz genç köle, her biri ayrı renk ve kumaştan on iki urba taşıyan on iki genç kızla geri dönmüş. Ve bütün bunların hepsi istenilen nitelikteymiş, hatta daha da güzelmiş. Alaaddin bunların hepsine sahip çıkarak ifrite "Yeniden ihtiyaç duyduğumda seni çağırırım!" diyerek yol vermiş. Ve zaman yitirmeksizin, bir kez daha ellerinden öpüp on iki genç kızı da hizmetine vererek ve onlara hanımlarını hoşnut etmek için hiçbir şey esirgememelerini ve getirdikleri urbaların nasıl kullanılacağını ona öğretmelerini tembihleyerek anasından izin almış.

Bunu izleyerek Alaaddin atına binmiş ve evinin avlusundan çıkmış. Ve ilk kez bir at sırtında bulunmasına karşın, öylesine bir zarafet ve sarsılmazlıkla ilerliyormuş ki, en iyi yetişmiş atlıları bile kıskandırırmış. Ve düşlediği maiyet alayı ile, on ikişer kişilik iki sıra halinde iki yanda yürüyen yirmi dört köle önünde ona yol gösterirken, dört köle de atının dizgininden tutuyor, geri kalanlar da ardından geliyorlarmış.

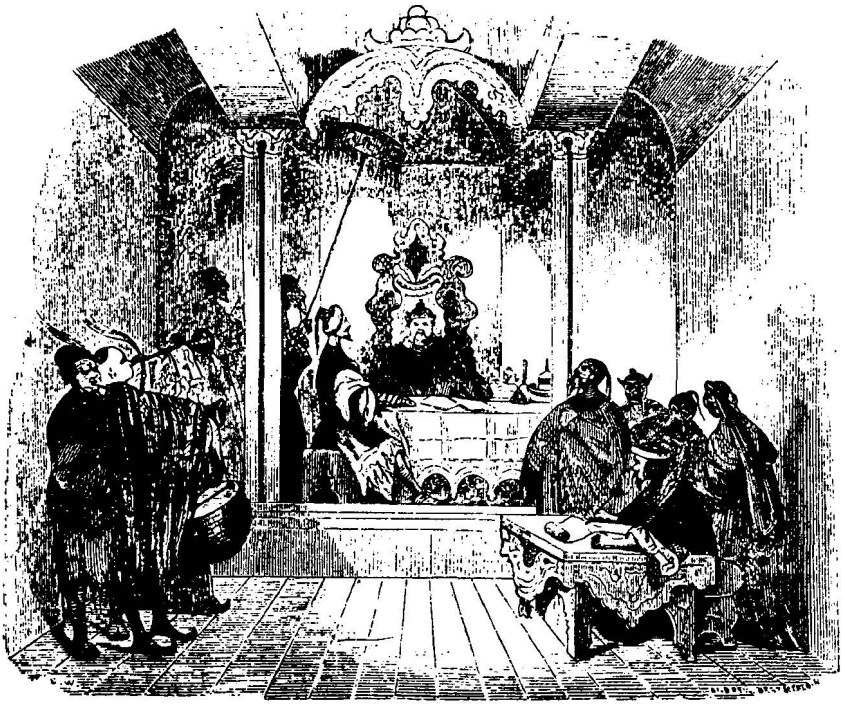
Alay sokaklarda görülür görülmez, çarşılardan gelenler kadar pencere ve taraçalardan bakanlarla birlikte müthiş bir kalabalık toplanarak hatırı sayılır bir seyirci kitlesi oluşturmuş. Kırk sekiz köle de, kendilerine Alaaddin'in verdiği buyruğa uyarak, onlar geçerken itişip kakışan kalabalığın üstüne boyunlarındaki keselerden bazen sağ yana, bazen sol yana avuç dolusu altın savurmuş. Ve kentin her yanında gerek atlının, gerekse kölelerinin güzelliklerine duyulan hayranlık kadar göz kamaştıran cömertliklerinden dolayı da haykırışlar kopmuş. Çünkü Alaaddin, atının üzerinde, sihirli lambanın erdemiyle daha da etkileyici olmuş olan yüzü, şahane tavrı ve sarığının tepesinde sallanan elmas sorgusuyla gerçekten görülecek kadar güzelmiş. Ve işte böylece, tüm halkın haykırışları ve hayranlığı içinde, daha kendisi gelmeden önce habercilerinin geldiği ve Sultan

Bedr ül-Büdur'un kocası olarak gerekli tüm onurlarla onu karşılamaya hazırlanmış bulunan saraya ulaşmış.

Sultan da, ikinci avluya inen onur merdiveninin tam da baş tarafında onu bekliyormuş. Alaaddin bizzat üzengiyi tutan büyük vezirin yardımıyla yere ayak bastığı anda sultan onun onuruna merdivenlerden birkaç basamak aşağı inmiş. Alaaddin de merdivenlerden ona doğru çıkarak önünde saygıyla eğilmek istemiş; ama, şah, onun tavrından, bıraktığı güzel etkiden ve giyiminin zenginliğinden ötürü, bunu engellemiş ve onu kollarına alarak sanki kendi oğlunu öpermiş gibi öpmüş. Ve aynı anda, hava, tüm emirlerin, vezirlerin ve muhafızların haykırışlarıyla ve de davul, zurna, trampet ve borulardan çıkan seslerle çınlamış. Sultan da, kolu Alaaddin'in boynunda, onu büyük kabul salonuna götürmüş ve tahtta şiltenin üzerine

yanı başına oturtmuş; ve ikinci bir kez kucaklayarak ona "Vallahi, oğlum Alaaddin, bahtımın beni bugünden önce seninle karşılaştırmadığına ve senin kölen olan kızım Bedr ül-Büdur ile olan evliliğini üç ay ertelediğime çok üzülüyorum!" demiş. Alaaddin de onun bu sözlerine öylesine hoş bir tarzda yanıt vermeyi bilmiş ki, sultan ona karşı bir sevginin içinde kabardığını hissetmiş ve "Kuşkusuz,

Alaaddin, hangi şah koca olarak kızına senin gibi birini bulmayı dilemez!" demiş. Ve onunla konuşmaya ve ona sevecenlikle sorular sormaya koyulmuş; ve yanıtlarının bilgece oluşuna ve konuşmalarındaki inceliğe ve sözgenliğe hayran olmuş. Ve hemen orada, taht salonunda, harika bir şölen hazırlatmış; ve can sıkıntısıyla burnu, uza-

manın sınırında, yere kadar uzayan vezire, emirlere ve öteki soylulara hizmet ettirerek, Alaaddin ile birlikte yemek yemiş.

Yemek yenip bitince, artık verdiği sözün gerçekleşmesini daha fazla ertelemek istemeyen sultan, kadıyı ve şahitleri çağırtmış ve onlara hemen orada, Alaaddin ile kızı Sultan Bedr ül-Büdur'un evlenme sözleşmelerini yazmalarını buyurmuş. Kadı da, şahitlerin önünde buyruğu yerine getirmekte gecikmemiş; ve Kitap'ın ve Sünnet'in gerektirdiği tüm koşulları gözeterek kaleme almış. Bu işi bitirince, sultan Alaaddin'i kucaklamış ve ona "Oğlum, görevini yerine getirmek üzere hemen bu gece mi gerdeğe girmek istiyorsun?" demiş. Alaaddin de "Ey zamanın şahı, kuşkusuz, sadece eşime olan sevgime kulak verseydim, bu gece gerdeğe girer ve görevimi yapardım. Ama ben görevimin özellikle sultan kızınıza ve bana yaraşır bir sarayda görülmesini arzu etmekteyim. Bana, mutluluğumun tam olarak gerçekleşmesi için, kendisine yaptıracağım sarayın yapımının bitmesine kadar bu konuda erteleme izni ver! Ve de, bu maksatla, sarayının tam karşısında bu sarayı inşa ettireceğim bir arsa bağışlamanı rica ediyorum! Böylece eşim babasından uzaklaşmamış, ben de hizmette bulunmak için her zaman yakınında bulunmuş olurum! Ben de, kendimce, bu sarayı en kısa sürede yaptırmakla uğraşacağım!" diye yanıt vermiş. Sultan da "Ah, oğlum, bu izni benden istemeye hiç ihtiyacın yok! Sarayımın karşısında sana yarayacak ne kadar arazi istiyorsan al! Ama senden, bu sarayı bir an önce tamamlamanı rica ediyorum; çünkü, ölmeden önce kendimden olma ardıllarımı görüp sevinmek istiyorum!" demiş. Alaaddin de gülmüş ve "Şah bu konuda yüreğini ferah tutsun! Saray kendi düşündüğünden de büyük bir gayretle inşa edilmiş olacaktır!" demiş. Ve onu sevecenlikle öpen sultandan izin alarak kendisine eşlik etmiş olan alayla, halkın haykırışları ve mutluluk ve refah dilekleri içinde evine dönmüş.

Eve döndüğü anda anasına, olup bitenleri anlatmış ve çabucak

tek başına odasına çekilmiş. Sihirli lambayı eline alarak her zamanki gibi sürtmüş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmışıncı Gece Olunca

Demiş ki:

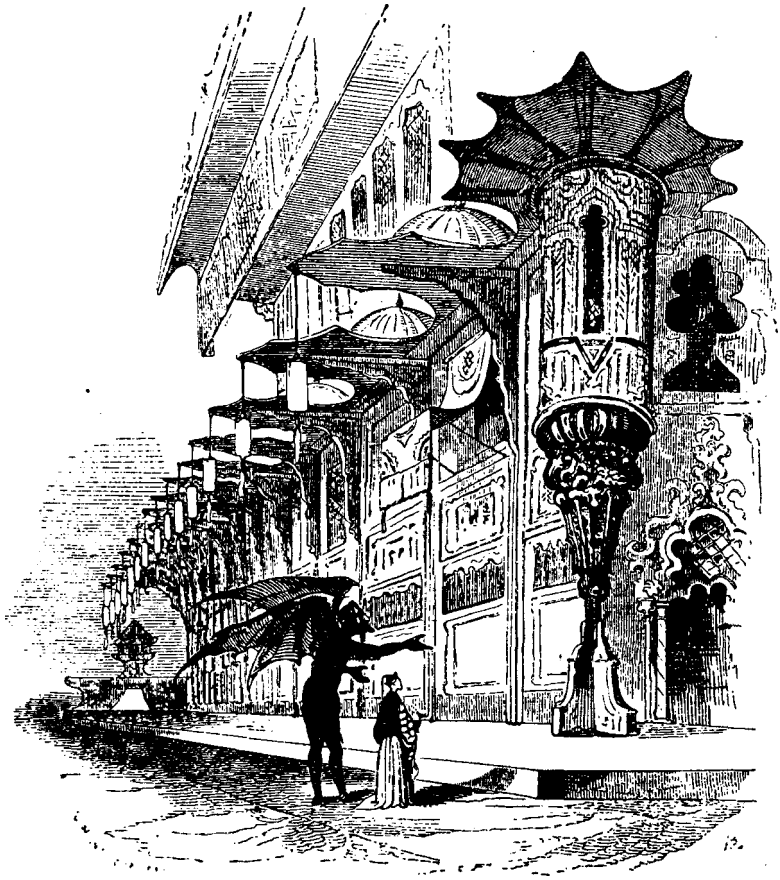
... Ve sihirli lambayı eline alarak her zamanki gibi sürtmüş. İfrit de hemen belirmekte gecikmemiş ve onun buyruklarını almak istemiş. Alaaddin de ona "Ey lambanın ifriti, ilkin, hizmetinde gösterdiğin gayretlerden dolayı seni övmek isterim. Sonra da senden, elimde bulunan ve sana hükmeden şu lambanın senin üzerindeki etkileri sayesinde bugüne kadar benim için gerçekleştirdiklerinden çok daha güç bir şey isteyeceğim. Şöyle! İsterim ki, en kısa sürede, sultanın sarayının tam karşısında, bana, eşim El Sitt Bedr ül-Büdur'a yaraşır bir saray inşa edesin! Ve bunun için, bugüne kadar kanıtlamış olduğun özenle, tüm süsleme ayrıntılarına ve yeşim, kızıl somaki, kaymak taşı, akik, lacivert taşı, alacalı akik, mermer ve granit gibi malzeme seçimine kadar her şeyi senin zevkine ve uzmanlığına bırakıyorum! Yalnız sarayın ortasında almaşık olarak dikilecek som altın ve gümüş direkler üstüne billurdan bir kubbe oturtmaya ve bunun altında çepeçevre elmas, yakut, zümrüt ve öteki taşlardan yapılmış doksan dokuz pencere açmaya özen göster; ama bu pencerelerin birini, inşası bakımından değil de, süslemeleri bakımından noksan bırakmaya da dikkat et! Çünkü benim bu konuda bir düşündüğüm var. Havuzları, fiskiyeleri ve geniş avlularıyla bir de güzel bahçe oluşturmayı unutma! Ve özellikle ey ifrit, yeraltında bana yerini göstereceğin altın dinarlarla dolu bir hazine sağla! Mutfaklar,

ahırlar, hizmetkârlar gibi geri kalan şeylerin sağlanmasını senin anlayış ve iyiniyetine güvenerek tümüyle sana bırakıyorum!" demiş. Ve "Her şey hazır olur olmaz, gelir bana haber verirsin!" diye eklemiş. Ecinni de "İşittim ve itaat ettim!" yanıtını vermiş ve gözden kaybolmuş.

Ertesi gün, güneş doğarken, Alaaddin'in hâlâ yatmakta bulunduğu bir sırada lambanın ifritinin önünde belirdiğini görmüş; ifrit her zamanki selamlaşmalardan sonra, ona "Ey lambanın efendisi, emirlerin yerine getirildi. Nasıl gerçekleştirilmiş olduğunu denetlemen için benimle birlikte gelmeni rica ediyorum!" demiş. Alaaddin de bunu uygun görmüş; ifrit onu hemen önceden belirlenmiş olan yere götürmüş ve ona sultanın sarayının tam karşısında, hayran olunacak bir bahçenin ortasındaki, önünde iki mermer avlu bulunan, onun beklediğinden de güzel bir saray göstermiş; ve ecinni, mimarlığına ve genel görünümüne hayran olmasını sağladıktan sonra, binanın her yerini ayrıntılı olarak ona göstermiş. Alaaddin her şeyin düşlenemez bir debdebe, görkem ve yücelikle gerçekleştirilmiş olduğunu görmüş; ve geniş bir yeraltı mahzeninde, tavana kadar birbiri üzerine konarak dizilmiş altın dinarlarla dolu torbalardan oluşmuş bir hazine görmüş. Aynı şekilde mutfakları, kilerleri ve ahırları ziyaret etmiş ve her şeyi büyük bir ferahlık içinde ve tam da kendi zevkine uygun olarak bulmuş; ve seyislerin özen gösterdiği ya da tımar ettiği, gümüş yemliklerde yem yiyen atlara ve kısraklara hayran olmuş. Ve her iki cinsiyetten köleleri ve hadımağalarını, görevlerinin önemine göre önünden düzenli olarak sıra halinde geçirtmiş. Ve her şeyi görüp denetledikten sonra, sadece kendisine görünen ve kendisine eşlik etmekte olan lambanın ifritine dönmüş ve onu gerçekleştirdiği bu mükemmel eserle kanıtladığı gayretten, selim zevkinden ve zekâsından dolayı tebrik etmiş. Sonra da "Ey ifrit, sadece, benim sarayımla sultanınkinin arasına, yolu geçerken eşimin yorulmaması için, büyük bir halı sermeyi unutmuşsun!" diye eklemiş. Ecinni de "Ey lambanın efendisi, hakkın var! Ama bir anda bu da yapılacak-

tır!" diye yanıt vermiş ve gerçekten göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir zamanda, çimenlikle ve tarhlardaki çiçeklerin renkleriyle uyuşan görkemli, kadife bir halı iki sarayı birbirinden ayıran aralıkta serili görülmüş.

Bunun üzerine Alaaddin, doygunluğun sınırında, ifrite "Şimdi her şey mükemmel! Beni yeniden eve götür!" demiş. İfrit de onu

alıp odasına taşımış; o sırada sultanın sarayındaki görevliler, kendi işleriyle uğraşmak için kapıları açmışlar.

Daha kapıları açar açmaz, köleler ve kapıcılar, daha dün yarışların ve at gezintilerinin yapıldığı geniş bir meydan olarak gördükleri karşı yakadaki alanın görünümünün tümüyle kapanmış olduğunu görerek şaşkınlığın sınırına ulaşmışlar. İlkin taze çimenlerin üzerinde uzanan ve renkleri bahçedeki ağaçların ve çiçeklerin rengiyle uyuşan görkemli kadife halıyı görmüşler. Sonra da bakışlarıyla bu halıyı, mucizevi bahçenin çimenleri boyunca izleyerek değerli taşlardan yapılan ve billur kubbesi güneş gibi parlayan sarayı görmüşler; ne düşüneceklerini bilemeden gidip gördüklerini büyük vezire bildirmeyi yeğlemişler; o da, kendi bakımından, yeni saraydan yana bir süre baktıktan sonra, durumu "Hiç kuşku yok ki, ey zamanın sultanı, Sitt Bedr ül-Büdur'un kocası, büyük bir sihirbazdır!" diyerek sultana bildirmiş. Ama sultan "Sözünü ettiğin sarayın büyüyle oluştuğunu anıştırarak, beni çok şaşırtıyorsun, ey vezir! Oysa pekâlâ biliyorsun ki, bana daha önce bunca değerli armağanlar veren kişi, elinde bulunan servet aracılığıyla, bu serveti kullanarak, pek çok işçi çalıştırıp bir günde pekâlâ bir saray yaptırabilir! Öyleyse, sen neden, onun bu sonucu doğal gücüyle elde ettiğine inanmakta kararsızlık gösteriyorsun? Herhalde kıskançlık gözünü kör ediyor, olayları sana yanlış değerlendirtiyor ve damadım Alaaddin'i kötülemeye itiyor!" diye yanıt vermiş. Vezir de, bu sözlerden sultanın Alaaddin'i sevdiğini anlamış ve kendine zarar getirir düşüncesiyle ısrar etme yürekliliğini gösteremeyip susmuş. Ve işte onun durumu böyleymiş! Alaaddin'e gelince...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

Alaaddin'e gelince, bir kez lambanın ifriti onu eski evine taşıyınca, on iki genç kız köleden birine, gidip anasını uyandırmasını ve ona getirdikleri en güzel urbalardan birini vermelerini ve ellerinden geldiğince onu süslemelerini söylemiş. Ve anası, onun istediği gibi donatılınca, yeni gelini alıp kendisi için yaptırdığı saraya götürmek üzere sultanın sarayına gitmesinin zamanı geldiğini söylemiş. Alaaddin'in anası da, bu konudaki tüm talimatı aldıktan sonra, on iki genç kız kendisine eşlik ederken evden çıkmış ve hemen ardından da Alaaddin, maiyet alayının ortasında atıyla onu izlemiş. Ama saraydan belli uzaklıkta bir yere gelinince, Alaaddin yeni sarayına gitmek, anası da sultanın huzuruna çıkmak üzere birbirlerinden ayrılmışlar.

Sultanın muhafızları Alaaddin'in anasını, ona eşlik eden iki genç kızın ortasında, görür görmez, koşup sultana haber vermişler; o da acele kadını karşılamaya koşmuş. Ve onu saygı gösterileriyle ve yeni durumuna uygun ilgiyle kabul etmiş. Ve baş hadımağasına onu hareme, Sitt Bedr ül-Büdur'un yanına götürmesini buyurmuş. Sultanın kızı da onu görüp kocası Alaaddin'in anası olduğunu anlayınca, onuruna ayağa kalkmış ve onu kucaklamış. Sonra da yanına oturtup kendisine çeşitli şekerlemeler ve reçeller sunmuş; ve kadınlarının kendisini giydirip kocası Alaaddin'in armağan ettiği en değerli mücevherlerle donatmaları da tamamlanmış. Ve bundan biraz sonra sultan da içeri girmiş ve ilk kez olarak, yeni akrabalık bağı dolayısıyla Alaaddin'in anasının yüzünü açık olarak görmüş. Ve yüz çizgilerinin narinliğinden, gençliğinde epeyce hoş bir kadın olduğunu anlamış; şimdi bile güzel bir urba giyinmiş olarak ve kendine yaraşan bir süslemeyle saraydaki birçok sultandan ve vezir ve emir eşlerinden daha soylu bir havası varmış. Ona bu konuda pek çok ilti-

fatlar etmiş ve rahmetli terzi Mustafa'nın, uzun zamandır bahtsızlık çekmiş zavallı karısının gönlünü alıp onu derinden derine coşturmuş ve gözlerini yaşla doldurmuş.

Bunu izleyerek üçü birden tüm samimiyetleriyle konuşmuşlar ve böylece Bedr ül-Büdur'un sultan annesi gelinceye kadar birbirlerini daha iyi tanımışlar. Yaşlı anne sultan, kızının tanınmamış kimselerin oğluyla evlenmesine hoş gözle bakmaktan uzakmış; ve gizlice, kendi aleyhine olarak işlerin dönüşümünden son kertede üzül-

mekte olan büyük vezirin tarafını tutuyormuş. Bununla birlikte, içinden gelen arzuya karşın, Alaaddin'in anasına karşı surat asmaya cesaret edemiyormuş; ve iki yanın selamlaşmalarından sonra, konuşmalara katılmasa da, ötekilerle birlikte oturmuş.

Yeni saraya gitmek üzere ayrılma sırasında selamlaşma anı gelince, Sultan Bedr ül-Büdur ayağa kalkıp anası ve babasını, durum dolayısıyla öpücüklerine gözyaşlarını karıştırarak sevgiyle öpmüş. Sonra Alaaddin'in anası onun sol yanına gelerek destek vermekle, merasim giysilerine bürünmüş on hadımağası yol gösterirken ve yüz genç kız köle, kızböcekleri[1] inceliğiyle giyinik onları izlerken, iki saray arasında almaşık olarak sıralanmış her biri elinde, içinde amber ve beyaz kâfur yanan altın birer meşale tutan dört yüz beyaz genç kız ve zenci köle arasından yeni saraya doğru ilerlemişler. Ve sultanın kızı, kadife halı üzerinde ağır ağır ilerleyerek bu mevkibin ortasında yer alıyor; o geçerken bahçe yollarında olduğu kadar Alaaddin'in sarayının yüksek taraçalarındaki musiki aygıtlarından hayran olunacak bir musiki duyuluyormuş. Ve uzaklarda, iki sarayın yöresine gelip toplanmış olan halkın çınlayan haykırışları, tüm bu utku karşısında duyulan sevinç uğultularına karışıyormuş. Sonunda sultanın kızı, kendisini Alaaddin'in beklemekte olduğu yeni sarayın giriş yerine ulaşmış. Alaaddin gülerek kızı karşılamaya gelmiş; kız da onu bunca güzel ve parlak görerek büyülenmiş. Alaaddin onunla birlikte büyük kubbeli ve taşlarla süslü pencereleri olan şenlik salonuna girmiş. Ve üçü birden lambanın ifritinin özenle hazırladığı tepsinin yöresinde; Alaaddin ortada, karısı sağında, anası solunda oturmuşlar. Ve göze görünmeyen iki cinsten ifritlerin hep bir ağızdan söylediği şarkı seslerini dinleyerek yemek yemişler. Tüm görüp işittiklerinden çok etkilenmiş olan Bedr ül-Büdur, kendi kendine "Yaşamımda bunca harika şeyi hiç düşlememiştim!" diyormuş. Ve

1 Kızböceği ya da Yusufçuk. (Ç.)

hatta, ifritlerin konserini ve şarkılarını daha iyi duyabilmek için yemek yemeyi bile bırakmış. Alaaddin ile anası da ona hizmet etmeyi ve zaten gördüğü harika şeylerden sarhoş olup kendinden geçmiş bulunduğu halde içecek içkiler sunmayı hiç kesmemişler. Ve o gün, onlar için, benzeri İskender ve Süleyman zamanında da görülmemiş göz kamaştıran bir gün olmuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış İkinci Gece Olunca

Demiş ki:

Ve o gün, onlar için, benzeri İskender ve Süleyman zamanında da görülmemiş göz kamaştıran bir gün olmuş.

Gece olunca sofra toplanmış ve hemen bir rakkase topluluğu kubbeli salona girmiş. Bu topluluk çiçekler gibi giyinmiş ve kuşlar gibi yeğni dört yüz meret ve ifrit genç kızından oluşmuş imiş. Ve havai bir müziğin sesine uyarak çeşitli örnekler veren bir raks yapmaya koyulmuşlar; ve ancak cennet yörelerinde görülebilecek olan raks adımlarıyla oynamışlar. İşte o sırada Alaaddin ayağa kalkmış ve karısını elinden tutarak onunla birlikte, uyumlu adımlarla, gerdek odasına doğru yol almış. Ve Alaaddin'in anasının önünde yürüyen genç köle kızlar, onları düzenli yürüyüşleriyle izlemişler. Bedr ül-Büdur soyundurulmuş ve bedeni ancak gece için gerekli olacak giysilere büründürülmüş. Böylece çeneği üzerinde yücelen bir zambak gibi olmuş. Ve onlara zevk ve neşe diledikten sonra genç köle kızlar gerdek odasından ayrılmışlar. Alaaddin de, mutluluğun sınırında, sonunda, şahın kızı Bedr ül-Büdur ile birleşmiş. Geceleri, geçirdikleri güne benzeyen, İskender ve Süleyman zamanlarında bile görülmemiş bir değer kazanmış.

Tüm bir zevk gecesi geçtikten sonra, ertesi gün, Alaaddin, eşi Bedr ül-Büdur'un kollarından sıyrılarak, hemen, bir gün öncekinden de görkemli bir giysiye bürünerek sultanın nezdine gitmek üzere hazırlanmış. Kendisine ahırlardan lambanın ifritinin sağladığı şahane bir at getirmişler; buna binip bir onur alayının eşliğinde karısının babasının sarayına yollanmış. Sultan da onu en candan sevinç belirtileri göstererek karşılamış; ve onu öpüp büyük bir ilgiyle, Bedr ül-Büdur'dan haber sormuş. Alaaddin de ona, bu konuda gerekli yanıtı vermiş; ve kendisine "Ey zamanın hükümdarı, ben, varlığınla konutumu onurlandırman ve bizimle düğünden sonraki ilk yemeyi paylaşman için gecikmeksizin seni davet etmeye geldim. Ve senden kızının sarayını ziyaret etmek üzere büyük vezirinin ve emir-

lerinin de sana eşlik etmelerini sağlamanı rica ediyorum!" demiş. Sultan da, ona verdiği değeri ve kendisine duyduğu sevecenliği belirtmek için çağrıyı hiçbir zorluk çıkarmadan kabul etmiş ve o saat ve o anda ayağa kalkarak, büyük veziri ve emirleri kendisini izlerken, Alaaddin ile sarayından çıkmış.

Kızının sarayına yaklaştıkça, sultanın hayranlığı hatırı sayılır derecede artmış ve bunu anlatan sözleri gittikçe daha canlı, daha vurgulamalı ve daha övücü olmuş. Ve bütün bunları henüz sarayın dışını görmekle yapmış. İçeri girdiği zaman da asıl hayranlığını belirtmiş! Her yanda görkem, şatafat, uyum ve yücelikten başka bir şey görülmüyormuş! Ve sonunda onun gözünü kamaştıran asıl görkem de, havai mimarlığına ve süslemelerine kendini kaptırmaktan alıkoyamadığı billur kubbeli salon olmuş. Değerli taşlarla zenginleştirilmiş pencereleri saymak istemiş; ve bunların ne bir eksik ne bir fazla, tam doksan dokuz adet olduğunu görmüş. Ve bu, onu müthiş bir şaşkınlığa düşürmüş. Ama doksan dokuzuncu pencerenin bitirilmediğini ve hiçbir süsü olmadığını görünce daha da çok şaşırarak Alaaddin'e dönüp ona "Oğlum Alaaddin, hiç kuşkusuz burası yeryüzünde benzeri olmayan en harika saraydır! Gördüğüm her şeye hayran oldum! Ama bana, tamamlanmayarak öteki kızkardeşlerinin güzelliğinden yoksun kalmış şu pencerenin işinin tamamlanmasından seni alıkoyan şeyin ne olduğunu söyler misin?" demiş. Alaaddin gülmüş ve "Ey zamanın şahı, bu pencereyi gördüğün şekilde tamamlamadan bırakmamın nedeninin unutkanlık, iktisat yapmak ya da sadece savsaklamak olduğunu sanmamanı senden rica ediyorum; çok başka bir maksatla bunun böyle olmasını istedim. Bunun nedeni Yüce Varlığı'nın, bu saraya bir taş koyup onurlu adının ve saltanatının anısıyla damgalamak üzere senin tamamlamana bırakmak arzusudur. Zaten, ne denli uygun görünse, yine de eşim olan kızına layık olmayan bu sarayı inşa ettirmek için rızanı rica edişim de bundan dolayıdır!" diye yanıt vermiş. Ve şah, Alaaddin'in bu ince ilgisinden son derece gönlü okşanarak ona teşekkür etmiş ve bu inşaatın he-

men tamamlanmasını buyurmuş. Bu maksatla, muhafızlarına, pencerenin inşasının tamamlanması için, en usta cevahircilerin ve elinde en çok değerli taş bulunanların saptanıp hemen saraya getirilmelerini buyurmuş. Ve onların gelişini beklerken, ilk gecenin haberlerini sormak üzere kızını görmeye gitmiş. Kızı da ona sadece gülümseyip memnun haliyle yanıt vermiş; o zaman ısrarla sormanın gereksizliğini anlamış; ve kucaklayıp öptüğü Alaaddin'i tebrik etmiş ve onunla birlikte uygun düşen tüm görkemlilikle hazırlanmış olan yemeğin yenileceği salona gitmiş. Her şeyden yemiş ve yediği yemekleri ömründe hiç tatmadığı kadar lezzetli bulmuş; ve verilen hizmetin kendi sarayındakinden de üstün olduğunu görmüş.

Bu sırada cevahirciler ve kuyumcular gelmiş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış Üçüncü Gece Olunca

Demiş ki:

Bu sırada, tüm başkentte muhafızların arayıp bulduğu cevahirciler ve kuyumcular gelmiş; ve durum şaha bildirilmiş; o da hemen doksan dokuz pencereli kubbeli salona gelmiş. Eksik bırakılmış pencereyi kuyumculara "En kısa sürede, inci ve her renkten değerli taş kakmalar yaparak bu pencere için gerekli çalışmayı bitirin!" diyerek göstermiş. Kuyumcu ve cevahirciler de, işittiklerini ve itaat ettiklerini söyleyerek büyük bir özenle öteki pencerelerin yapımını ve kakmalarını incelemeye koyulmuşlar; gözlerini şaşkınlıktan açarak birbirlerine bakmışlar. Ve aralarında başbaşa verip düşündükten sonra, sultanın yanına gelmişler; önünde eğilip saygı gösterdikten sonra "Ey zamanın şahı, dükkânlarımızda bulunan tüm değerli

taşlara karşın bu pencerenin yüzde birini bile süsleyecek malımız yok!" demişler. Şah da "Size ihtiyaç duyduğunuz her şeyi sağlayacağım!" demiş. Ve Alaaddin'in kendisine armağan olarak verdiği meyve şeklindeki değerli taşları getirtmiş; ve onlara "Gerekli gördüğünüz kadarını kullanın; gerisini bana iade edin!" demiş. Cevahirciler de ölçüleri almışlar, birçok kez tekrarlayarak hesaplar yapmışlar ve "Ey zamanın şahı, bize verdiğin tüm mücevherler ve de bizde olan tüm değerli taşlar, pencerenin onda birini bile süslemeye yetmez!" diye yanıt vermişler.

Şah da muhafızlarına dönmüş ve onlara "Gidip büyük küçük vezirlerimin, emirlerimin ve de ülkemin tüm zengin kişilerinin evlerine uğrayın; ve gönül rızasıyla ya da zorla ellerinde bulunan tüm değerli taşları alın!" demiş. Muhafızlar da gidip çabucak buyruğu yerine getirmişler. Alaaddin onların dönüşünü bekleyen şahın giriştiği işin sonuçlarından tedirgin olmaya başladığını görmüş ve bundan dolayı ruhunda büyük bir sevinç duymuş ve bir musiki ziyafetiyle onu oyalamak istemiş. Ve köleleri olan genç ifritlerden birine işaret ederek, içeriye, her biri aya "Sen doğma ben doğayım!" dedirtecek kadar güzellikte ve bülbüle "Sen sus ben söyleyeyim!" dedirtecek kadar büyüleyici seslerle donanmış çalgıcılardan oluşmuş bir takım getirtmiş. Ve bunlar, gerçekten, sağladıkları uyumla, şahın biraz sabır göstermesini sağlamışlar.

Ama muhafızlar gelir gelmez, sultan onların söz konusu zengin kişileri soyarak getirdikleri taşları hemen kuyumculara vermiş ve onlara, "Pekâlâ! Şimdi ne diyorsunuz, bakalım?" demiş. Onlar da "Vallahi, efendimiz, hâlâ gerekli miktarı sağlamış olmaktan uzakta bulunuyoruz! Bize, şimdi elimizde bulunandan sekiz kat daha fazla malzeme gerek! Dahası, bu işi yürütmek için, bize, işi gece gündüz izlemek kaydıyla, hiç değilse, üç aylık bir süre gerek!" diye yanıt vermişler.

Bu sözleri işitince şah, umut kırıklığının ve şaşkınlığın sınırına ulaşmış; ve onuru için bu denli ağır koşullarda yetersiz kaldığından

dolayı utançtan burnunun yere kadar uzadığını hissetmiş. O zaman Alaaddin onu sınamayı daha fazla uzatmak istememiş ve bundan doyum sağlayarak kuyumcu ve cevahircilere dönmüş ve onlara "Size ait olan ne varsa alın gidin!" demiş. Muhafızlara da "Değerli taşları sahiplerine geri verin!" demiş. Ve şaha "Ey zamanın şahı, bir kez sana armağan etmiş bulunduğum şeyleri geri almam yakışık almaz! Bu mücevher meyveleri sana geri verirsem, beni hoş karşılamanı rica ederim! Ve bu pencereyi süsleyerek geri kalan işi senin adına bitirmem için iznini dilerim! Yalnız senden beni, eşim Bedr ül-Büdur'un dairesinde beklemeni rica ediyorum; çünkü bana bakarlarken çalışmayı ya da herhangi bir emir vermeyi beceremem!" demiş. Şah da Alaaddin'i sıkmamak için kızının odasına çekilmiş.

O zaman Alaaddin, eski evinden saraya taşınırken unutmamaya özen gösterdiği ve sedef kakmalı bir çekmecenin dip tarafında sakladığı sihirli lambayı çıkarmış ve her zaman yapmayı âdet edindiği gibi onu ovuşturmuş. İfrit o anda belirmiş ve Alaaddin'in önünde eğilerek buyruklarını beklemiş. Alaaddin de ona "Ey lambanın ifriti, seni, doksan dokuzuncu pencereyi her bakımdan kızkardeşlerine benzer tarzda yapıp bitirmen için çağırdım!" demiş. Ve daha ağzından bu sözler çıkar çıkmaz ifrit ortadan yok olmuş. Alaaddin de söz konusu pencere üzerinde sonsuz çekiç vuruşları ve törpü gürültüleri işitmiş; ve bir bardak soğuk su içilecek kadar kısa bir sürede, taşlarla mucizevi süslenmesi tamamlanan pencerenin ortaya çıktığını görmüş. Ve onu, öteki pencerelerden asla ayırt edememiş, ve sultanı bulmaya giderek kendisine kubbeli salona kadar eşlik etmesini rica etmiş.

Sultan daha birkaç dakika önce tamamlanmamış gördüğü pencerenin karşısına gelince, onu tanıyamayarak yanlış pencereye yöneldiğini sanmış. Ama, kubbenin altında birçok kez dolaştıktan sonra, bütün cevahircilerin ve kuyum ustalarının biraraya gelip bitirmek için üç ay süre istedikleri pencerenin az bir zamanda yapılmış olduğunu anlamış ve şaşkınlığın sınırına ulaşmış; Alaaddin'i iki gö-

zünün arasından öpmüş ve ona "Ah, oğlum Alaaddin, seni tanıdıkça sana karşı daha çok hayranlık duyuyorum...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

... Ve Alaaddin'i iki gözünün arasından öpmüş ve ona "Ah, oğlum Alaaddin, seni tanıdıkça sana karşı daha çok hayranlık duyuyorum!" demiş. Ve büyük veziri çağırtmak üzere adamlar göndermiş ve başını döndüren harika oluşumu parmağıyla ona göstererek alaylı bir sesle "Pekâlâ, vezir, bunu gördükten sonra ne düşünüyorsun, bakalım?" diye sormuş. Eski kinini hiç unutmayan vezir de, bu durumu görerek gittikçe daha çok Alaaddin'in bir büyücü, bir sapık ve bir simya felsefecisi olduğuna inanır olmuş. Yeni damadına çok bağlı olduğunu bildiği sultana, düşündüklerini belli edecek hiçbir şey göstermemeye dikkat etmiş; ve onunla tartışmaya girmeden, onu daldığı hayranlık içinde bırakmış ve "Allah en yücedir!" demekle yetinmiş.

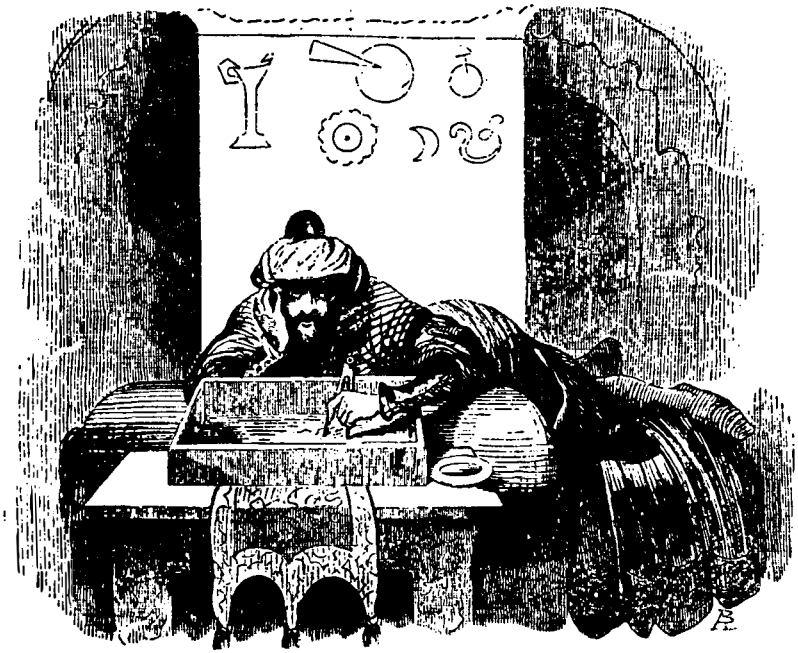
O günü izleyerek, sultan Divan dağıldıktan sonra, her akşam, her seferinde onu şaşırtan ve kendinden geçiren, bir öncekinden daha hayranlık verici yeni yeni şeyler görmek için, damadı Alaaddin ve kızı Bedr ül-Büdur ile birkaç saat geçirmek üzere saraya gelmekte kusur etmemiş.

Alaaddin'e gelince, yeni yaşamından şişinmek ve gevşemekten uzak, vaktini, eşi Bedr ül-Büdur ile geçirmediği saatlerde, yöresine iyilik yapmakla ve acılarını dindirmek üzere yoksul kimseleri aramakla geçirmiş. Çünkü eski koşullarını ve anasıyla birlikte çocuk-

luk yıllarında yaşadığı sefaleti unutmuyormuş. Ve dahası, at üzerinde her dışarı çıkışta, kendisine eşlik ettirdiği köleleri onun buyruklarına göre, her geçtikleri yerde, toplanan halka altın dinarlar saçmaktan geri durmuyorlarmış. Ve her gün, öğle ve akşam yemeklerinden sonra, sofrasından geriye kalan beş binden fazla kişiyi doyurmaya yeter yiyecekleri yoksullara dağıttırıyormuş. Böyle, bu denli cömert davranışı, iyiliği ve alçakgönüllülüğüyle kendisine tüm halkın sevecenliğini ve tüm kentte oturanların duasını kazandırıyormuş. Ve tek bir kişi yokmuş ki, onun adı ve yaşamı üzerine yemin etmez olsun! Ama ona gönülleri bağlatan ve ününü ikiye katlatan asıl olay, sultana karşı ayaklanan kabilelere karşı açılan savaşta kazandığı seferlermiş; bu savaşlarda, en ünlü kahramanların yaptıklarını çok gerilerde bırakan harika bir cesaretin ve savaşçı niteliklerin kanıtını vermiş. Bedr ül-Büdur da, bundan dolayı onu daha fazla sevilemeyecek kadar sevmiş ve gerçekten kendisine layık olan tek adamı koca olarak ona sağlamış olan mutlu bahtına her gün daha çok şükretmiş. Alaaddin de, karısıyla anası arasında büyüklerin ve küçüklerin sevecenliği ve bağlılığıyla sarılmış; ona çok değer veren ve kendisi için sınırsız bir hayranlık duyan sultandan da daha çok sevilmiş ve sayılmış. İşte Alaaddin'in durumu böyleymiş!

Bütün bu olayların kökeninde bulunan ve istemeksizin Alaaddin'in bahtının açılmasının da nedeni olan Mağrıplı sihirbaza gelince, onunki de şöyleymiş! Alaaddin'i, açlıktan ve susuzluktan ölmek üzere yeraltında bıraktıktan sonra, oradan Mağrıp'ın uzak köşelerinden birinde bulunan ülkesine dönmüş. Ve tüm zamanlarını yaptığı seferin kötü dönüşümünden kahırlanmakla ve sihirli lambayı elde etmek için harcadığı emek ve zahmetlere hayıflanmakla geçirmiş. Kotarmak için o kadar özen gösterdiği lokmanın dudakları arasından alınmasına neden olan kötü bahtı düşünmüş. Bütün bu şeylerin acılarla dolu anısını hatırlamadığı hiçbir gün olmuyor ve bu, onun, Alaaddin'e ve ona rastlamış olduğu ana lanetler yağdırmasına neden oluyormuş. Sonunda, bu inatçı kinin her zamandan fazla

içini doldurduğu bir gün, Alaaddin'in ölümünün ayrıntılarını öğrenme merakına kapılmış. Ve bu maksatla, kum falında çok bilgili olduğundan, bir dolabın dibinden çıkardığı kum dolu tablasını önüne almış; çizdiği kırmızı bir dairenin ortasında dört köşe bir hasırın üstüne oturmuş; kumu düzlemiş, dişi ve erkek noktaları, anaları ve çocukları saptamış; ve kum falıyla ilgili sözler mırıldanmış ve "Bakalım, ey kum, bakalım! Sihirli lamba ne olmuş? Ve de Alaaddin denen namussuz, pezevenk çocuğu nasıl ölmüş?" demiş. Ve bu sözleri söyleyerek falın kurallarına göre kumları silkelemiş. Ve hemen kum üzerinde şekiller belirmeye ve kum falı oluşmaya başlamış.

Mağribi de, kumdaki şekillerin ayrıntılı bir incelemesini yaptıktan sonra, şaşkınlığın sınırında, bir an bile kuşku vermeyecek biçimde, Alaaddin'in ölmediğini, dipdiri olduğunu ve sihirli lambayı elinde

bulundurduğunu; görkemler, zenginlikler, onurlar içinde sevdiği ve onun tarafından sevilen Çin hükümdarının kızı Bedr ül-Büdur ile evlenmiş olduğunu ve Çin imparatorluğunun her yanında ve dünyanın sınırlarına dayanan ülkelerde bile sadece Emir Alaaddin olarak tanındığını keşfetmiş.

Sihirbaz kum falından bu beklemediği şeyleri öğrenince, öfkeden köpürmüş ve "Suratına tüküreyim, ey soysuz, ey orospuçocuğu; başına pisleyeyim ey Alaaddin denen deyyus, köpek, köpoğlu köpek, ey darağacı kuşu, ey katran ve zift suratlı!" diyerek yere göğe tükürmüş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış Beşinci Gece Olunca

Demiş ki:

"Suratına tüküreyim ey soysuz, ey orospuçocuğu! Başına pisleyeyim ey Alaaddin denen deyyus, köpek, köpoğlu köpek, ey darağacı kuşu, ey katran ve zift suratlı!" diyerek yere göğe tükürmüş; düşsel bir Alaaddin'i ayaklarının altında çiğnemiş ve bir parça yatışıncaya kadar onu en berbat küfürlerle ve her türden hakaretlerle donatmış. O zaman da, ne olursa olsun, Alaaddin'den öç almaya ve büyücü olarak kendisi bu kadar uğraşmasına karşılık sefalet içinde yaşarken, sihirli lambayı ele geçirerek sefasını sürdüğü bu mutluluğu, Alaaddin'in burnundan getirmeye karar vermiş. Ve bir an bile tereddüt etmeden, Çin'e gitmek üzere yola koyulmuş. Ona öfke ve öç alma arzusu kanat sağladığından, Alaaddin'in işini bitirmek için nasıl bir araçla en iyi sonucu alabileceğini uzun uzadıya düşünerek hiç durmaksızın yolunu sürdürmüş; ve sonunda Çin'in başkentine ulaş-

makta gecikmemiş. Bir hana inip bir oda kiralamış. Ve gelişinin ertesi gününden başlayarak halkın en çok uğradığı yerlerde ve toplandığı meydanlarda dolaşmaya başlamış; ve her yanda, Emir Alaaddin'den, onun güzelliğinden, cömertliğinden ve yüceliğinden başka şey konuşulmadığını işitmiş. Ve kendi kendine "Ateş ve ışık üzerine yemin ederim ki, yakında, bu adı ancak ölüm hükmüyle birlikte anacaklar!" demiş. Ve böylece Alaaddin'in sarayının önüne ulaşmış; ve onun büyüklüğü karşısında "Ah! Ah! Demek ki, terzi Mustafa'nın oğlu, hani bir zamanlar günün sonunda açlıktan ölmemek için ekmeğe muhtaç olan kişi, burada oturuyor ha! Ah! Ah! Alaaddin, çok yakında, benim bahtımın seninkini yenip yenmediğini, yakında anamı açlıktan ölmemek için yeniden iplik eğirmeye zorlayıp zorlamayacağını ve senin başında ağlamaya geleceği çukuru, kendi elimle kazıp kazmayacağımı göreceksin!" diye haykırmış. Bunu izleyerek sarayın büyük kapısına yaklaşarak kapıcı ile bir görüşme yaptıktan sonra, ondan Alaaddin'in birkaç gün için avlanmak üzere kentten ayrılmış bulunduğunu öğrenmeyi başarmış. Ve "İşte daha şimdiden Alaaddin'in düşmesi başladı! Onun burada bulunmadığı sırada ben daha özgürce hareket edebilirim! Ama her şeyden önce, Alaaddin'in ava giderken lambayı birlikte mi götürdüğünü, yoksa sarıp da mı bıraktığını öğrenmem gerek!" diye düşünmüş. Ve hemen handaki odasına geri dönmüş ve eline kum falına baktığı tablayı almış ve ondan soruşturmuş. Kum falı, ona, Alaaddin'in lambayı sarayda bırakmış olduğunu açıklamış.

O zaman Mağribi, sevinçten sarhoş, kazancılar çarşısına gitmiş ve bakır fenerler ve lambalar satan bir tacirin dükkânına girerek ona "Efendim, benim yepyeni ve parlak bir düzine bakır lambaya ihtiyacım var!" demiş. Tacir de "İstediğin her şey burada var!" yanıtını vermiş. Ve önüne çok parlak on iki lamba sıralamış; bedel olarak tacirin istediği parayı, sihirbaz, pazarlık etmeden hemen ödemiş. Ve sepetçiden aldığı bir sepete bunları doldurmuş; ve çarşıdan çıkmış. Lamba sepeti elinde "Yeni lambalar! Yeni lambalar! Eski lambalar-

la yenilerini değiştiriyorum. Kim böyle bir değiş tokuşu istiyorsa, gelip yenisini alsın!" diye haykırarak sokakları dolaşmaya başlamış.

Sokaktaki küçük haylazlar bu alışılmadık haykırışı duyunca ve Mağribinin büyük sarığını görünce, oyun oynamayı bırakıp toplu halde onun ardından koşmaya ve Mağribiyi yuhalayarak hep bir ağızdan "He, he! Deliye bakın, deliye bakın!" diye haykırmaya başlamışlar. Ama o, onların bu haylazlıklarına hiç kulak asmadan, yuhalamalarını bastırarak "Yeni lambalar! Yeni lambalar! Yeni lambaları eskisiyle değiştiriyorum! Kim böyle bir değiş tokuşu istiyorsa gelip yenisini alsın!" diye haykırışlarını sürdürmüş.

Ve böylece, ardından yuhalayan küçük oğlanlarla birlikte, saray kapısının açıldığı meydana gelmiş ve bıkıp usanmadan haykırışlarını gittikçe daha fazla arttırarak ve dönüp dolaşmalarını tekrarlayarak meydanı bir ucundan öbür ucuna dolaşmaya başlamış. Ve bunu öylesine yapmış ki, o sırada doksan dokuz pencereli salonda oturmakta olan Sultan Bedr ül-Büdur, bu alışılmadık sesi duymuş ve pencerelerden birini açıp meydana bakmış. Atlayıp zıplayan ve yuhalayan küçük haylaz güruhunu görmüş ve Mağribinin garip haykırışlarını işitmiş. Ve gülmeye başlamış. Yöresindeki kadınlar da haykırışları işitmişler. İçlerinden biri ona "Hanımım, ben tam da bugün, efendim Alaaddin'in odasını temizlerken, bir taburenin üzerinde eski bir lamba gördüm! İzin verirsen gidip onu alayım ve gerçekten haykırışının belirttiği kadar deli olup olmadığını anlamak, bizimki ile yeni bir lambayı değiştirmeye razı olup olmayacağını görmek için bu yaşlı Mağribiye göstereyim!" demiş. Bu esirenin sözünü ettiği eski lamba, tam da Alaaddin'in sihirli lambası imiş. Ve bahtın öngördüğü bir felaket dolayısıyla, Alaaddin, saraydan ayrılmadan önce, onu, her zaman saklamakta olduğu sedef kakmalı çekmeceye kapatmayı unutmuş ve tabure üzerinde bırakmış imiş! Ama bahtın hükümlerine karşı çıkılabilir mi?

Sultan Bedr ül-Büdur da, bu lambanın varlığından ve akıl durduran erdemlerinden habersizmiş. Ve de, esirenin sözünü ettiği bu

değişimde hiçbir uygunsuzluk görmemiş; ve "Çok doğru! Bu lambayı al ve baş hadımağasına ver de götürüp yeni bir lambayla değiştirsin; biz de bu deliye gülüp eğlenelim!" diye yanıt vermiş.

O zaman genç esire, Alaaddin'in odasına gitmiş, taburenin üzerindeki sihirli lambayı almış ve götürüp baş hadımağasına vermiş. Ağa da hemen meydana inip Mağribiyi çağırarak elindeki lambayı gösterip kendisine "Hanımım bu lambayı, senin sepetinde bulunan yeni lambalardan biriyle değiştirmek istiyor!" demiş. Sihirbaz lambayı görünce, daha ilk bakışta tanımış ve heyecandan titremeye başlamış. Hadımağası da ona "Neyin var? Galiba bu lambayı değiştirmeye deymeyecek kadar eski buldun!" demiş. Ama çabucak heyecanını yatıştırmış bulunan sihirbaz, kumrunun üzerine saldıran bir akbaba çabukluğuyla elini uzatmış ve hadımağasının kendisine uzattığı lambayı kavramış ve onu bağrında gizleyivermiş. Sonra sepeti hadımağasına uzatmış ve ona "Hangisi en hoşuna giderse al!" demiş. Hadımağası da, çok parlak ve yepyeni bir lamba seçerek ve kahkahalar patlatıp Mağribinin çılgınlığıyla alay ederek bunu, hanımına götürmek üzere oradan ayrılmış.

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

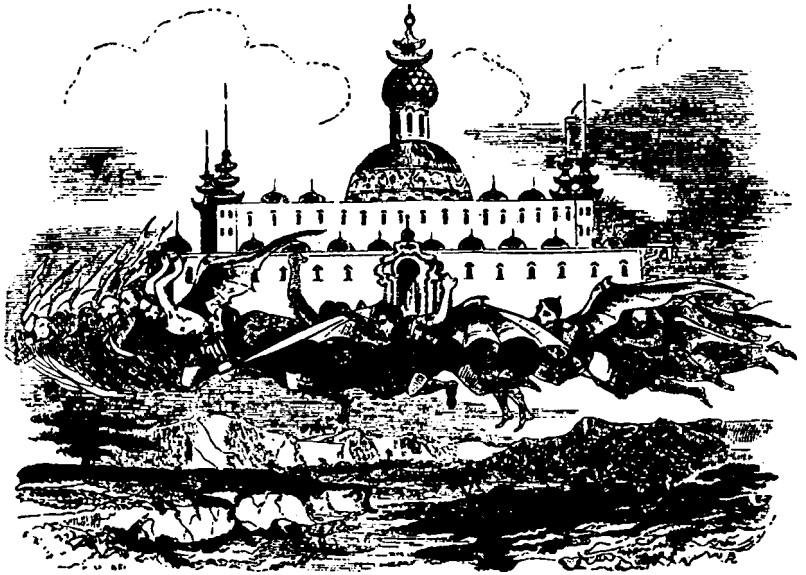
Ama Yedi Yüz Altmış Altıncı Gece Olunca

Demiş ki:

Hadımağası da, çok parlak ve yepyeni bir lamba seçerek ve kahkahalar patlatıp Mağribinin çılgınlığıyla alay ederek bunu, hanımına götürmek üzere oradan ayrılmış. Ve işte Alaaddin'in yokluğu sırasında baş hadımağasının ve sihirli lambanın durumu böyleymiş!

Sihirbaza gelince, kendisini izlemelerini engellemek için elinde-

ki sepeti içindekilerle birlikte kendisini izleyen haylazların başına fırlatarak hemen koşmaya koyulmuş. Böylece onlardan kurtularak sarayın ve bahçelerin sınırlarını aşmış ve kentin sokaklarına dalmış. Onu izlemek isteyebileceklerden izini kaybettirmek için gözden yitmek üzere binlerce dönüşüm yapmış. Ve tam tenha bir mahalleye gelince, bağrından lambayı çıkarmış ve onu ovmuş. Lambanın ifriti hemen bu çağrıya yanıt vermiş ve önünde belirerek "Önün-

de saygıyla eğilen kölen işte karşında! Söyle ne dilersin? Ben lambanın hizmetkârıyım! Havada uçar, karada sürünür, buyruğunu yerine getiririm!" demiş. Çünkü ifrit, hiç karşı çıkmadan, onu kötülük ve felaket yolunda kullanacak büyücü gibi biri de olsa, lambayı kim elinde bulundurursa ona itaat edermiş.

Bunun üzerine Mağribi "Ey lambanın ifriti, Alaaddin için inşa etmiş bulunduğun sarayı kaldırıp içinde bulunan tüm kişiler ve eşyalarla, Mağrıp'ın içerlek yerlerinde bahçeler içindeki bildiğin ülke-

me taşı! Beni de sarayla birlikte oraya götür!" demiş. Ve lambanın kölesi meret de "İşittim ve itaat ettim! Gözünü bir kapa, bir aç! Kendini Alaaddin'in sarayıyla birlikte ülkende bulacaksın!" diye yanıt vermiş. Ve gerçekten, göz açıp kapanasıya kadar geçen bir sürede böyle olmuş. Mağribi de Afrika'nın Mağrıp yakalarında bulunan ülkesinin ortasında Alaaddin'in sarayı ile birlikte kendini taşınmış bulmuş. Ve işte onun da durumu böyle imiş.

Bedr ül-Büdur Sultan'ın babası olan hükümdara gelince, ertesi gün, uyandığında âdeti gereğince, sevgili kızının ziyaret etmek üzere sarayından çıkmış. Harika sarayın yükseldiği alan yerinde boş temel çukurlarıyla bölünmüş bomboş bir meydan görmüş. Ve şaşkınlığın sınırında, aklını kaçırıp kaçırmadığını bilememiş; ve gördüğünün ne olduğunu daha iyi anlayabilmek için gözlerini ovuşturmaya başlamış. Ve doğan güneşin parlaklığında ve sabahın duru havasında aldanmanın mümkün olmadığını, sarayın pekâlâ ortadan yok olmuş bulunduğunu anlamış! Ama bu akla ziyan veren gerçeği daha iyi kavramak istediğinden, üst kata çıkmış ve kızının dairesine bakan pencereyi açmış. Ve ne saray, ne saraydan bir iz; ne bahçe, ne de bahçeden bir iz görmüş. Sadece, atlıların, çukurlar olmasaymış, keyiflerince cirit oynayabilecekleri geniş bir meydan görmüş.

O zaman zavallı baba, kederden yüreği parçalanarak felaketinin doğasını ve genişliğini pek iyi anlayamasa da, ellerini birbirine çırpmaya ve ağlayarak sakallarını yolmaya koyulmuş. Ve böylece divan üzerine çökmüş otururken, büyük veziri, âdet gereğince mahkeme duruşmalarının açıldığını bildirmek üzere içeri girmiş. Ve onun halini görünce, ne düşüneceğini bilememiş. Sultan ona "Buraya gel!" demiş; vezir yaklaşmış; sultan da ona "Kızımın sarayı ne oldu?" demiş. Vezir "Tanrı sultanımı korusun! Ama ne demek istediğinizi anlamıyorum!" demiş. Hükümdar da "Ey vezir, senin o kederli işten haberin yok galiba?" deyince, o da "Kesinlikle efendim! Vallahi, ben, hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey bilmiyorum!" diye yanıt vermiş. Hükümdar "Öyleyse, sen Alaaddin'in sarayından yana bakma-

mışsın demektir!"demiş. Vezir "Ben, dün, onu çevreleyen bahçede gezintiye çıkmıştım; özellikle garip olan bir şey sezinlemedim! Emir Alaaddin'in yokluğu dolayısıyla kapalı bulunan büyük kapıdan başka bir şey de görmedim" demiş. Hükümdar "Bu durumda, ey vezir, şu pencereden bak ve dün büyük kapısını kapalı görmüş olduğun bu sarayda özellikle garip olan bir şey görüyor musun, söyle bana!" demiş. Vezir de, başını pencereye çevirip dışarı bakmış; ama bunu yapmasıyla ellerine havaya kaldırarak "Şeytan buradan ırak olsun! Saray yok olmuş!" diye haykırmış. Sonra sultana doğru dönerek ona "Ve şimdi, efendim, mimarlığını ve süslemelerini o denli beğendiğin bu sarayın, en hayran olunacak bir sihirbazlık eserinden başka bir şey olmadığına inanmakta kararsızlık duyuyor musun?" demiş. Sultan başını eğmiş ve bir saat kadar düşünmüş; yüzü hiddetten kıpkırmızıymış. Ve "Nerede bu vicdansız, bu serüvenci, bu büyücü, bu sahteci ve bin köpeğin ardılı Alaaddin denen herif?" diye haykırmış. Vezir de, yüreği utkudan iyice ferahlamış olarak "Burada yok, ava gitti! Ama bugün öğle namazından önce döneceği söyleniyor! Eğer istersen, gidip ondan sarayın içindekilerle birlikte ne olduğunu öğrenmeyi görev edineyim!" diye yanıt vermiş. Hükümdar da "Yo, vallahi! Ona hırsızlar ve dolandırıcılara yapıldığı gibi işlem yapmak gerek! Muhafızlar gitsin, onu zincire vurarak huzuruma getirsinler...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış Yedinci Gece Olunca

Demiş ki:

"... Ona hırsızlar ve dolandırıcılara yapıldığı gibi işlem yapmak gerek! Muhafızlar gitsin, onu zincire vurarak huzuruma getirsinler!" diye haykırmış.

Büyük vezir hemen dışarı çıkıp, Alaaddin'in ellerinden kaçıp kurtulmaması için ne yolda davranmaları gerektiğini de bildirerek, muhafızların komutanına sultanın buyruğunu bildirmeye gitmiş. Muhafızların komutanı da, yüz atlı kendisine eşlik ettiği halde, Alaaddin'in dönebileceği yol üzerine çıkmak için kentten ayrılmış ve kapılardan beş fersah mesafede ona rastlamış. Ve derhal onu atlılarla

çevirmiş ve kendisine "Efendimiz Emir Alaaddin, lütfen bizi bağışla! Ama, kölesi olduğumuz sultan, seni tutuklayıp caniler gibi zincire vurarak huzuruna çıkarmamızı istedi! Böylesi bir Devlet buyruğunu yerine getirmezlik edemeyiz! Ama, bir kez daha, hepimiz cömertliğinle boğulmuş bulunduktan sonra, sana böyle davrandığımızdan dolayı bizi bağışla!" demiş.

Muhafızların komutanının bu sözlerini duyunca Alaaddin'in di-

li, şaşkınlıkla ve heyecanla bağlanmış. Ama sonunda konuşabilmiş ve "Ey yiğit kişiler, kendisine ve Devlet'e karşı her türlü suçtan uzak bulunduğuma göre, sultanın size niçin böyle bir buyruk verdiğini biliyor musunuz?" demiş. Muhafızların komutanı "Vallahi, bilmiyoruz!" yanıtını vermiş. O zaman Alaaddin atından inerek "Sultanın hakkımda verdiği buyruğun gereğini yapın! Çünkü sultanın buyruğu baş üzerinedir, göz üzerinedir!" demiş. Muhafızlar da çok üzülerek Alaaddin'i yakalamışlar, kollarını bağlayıp boynuna gövdesine de doladıkları ağır bir zincir geçirmişler ve bu zincirin ucundan tutarak, hepsi ata binmeyi sürdürürken, onu peşleri sıra kente doğru sürüklemişler.

Muhafızlar kentin ilk mahallelerine ulaştıklarında, Alaaddin'in bu tarzda tutuklandığını gören gelip geçenler, sultanın, bilmedikleri bir nedenle, onun başını kestirmeye hazırlanmakta olduğundan kuşku duymamışlar. Alaaddin, cömertliği ve gönül almayı bilmesiyle, Devlet'in tüm uyruklarının sevgisini kazanmış olduğundan, kimileri kılıç kuşanarak, kimileri de sopa, taş ve bastonlarla donanarak onun ardından yürümüşler. Ve saraya yaklaştıkça, onu korumak üzere yoldaşlık edenlerin sayısı artmış; öyle ki, meydana ulaştıklarında, binlerce ve binlerce kişiyi bulmuş. Hepsi, silahlarını sallayarak ve onları tutmak ve kötülük görmeden saraya girmelerini önlemek için büyük zahmetlere katlanan muhafızları tehdit ederek bağırıp karşı durmaya başlamışlar. Ve onlar böyle meydanda bağırıp çağırmayı ve uğuldamayı sürdürürken ve efendileri Alaaddin'in sağ salim kendilerine teslim edilmesini isterlerken, muhafızlar Alaaddin'i, hep böyle zincire vurulmuş haliyle, sultanın öfke ve tedirginlik içinde oturmakta olduğu salona sokmuşlar.

Alaaddin huzura getirilir getirilmez, sultanı öylesine düşlenemez bir öfke sarmış ki, içinde kızı Bedr ül-Büdur'un sarayın ne olduğunu ona sormaya vakit bile ayırmadan, cellada "Bu lanetli sahtekârın hemen kafasını vur!" diye haykırmış. Ve artık onu bir an bile görüp işitmek istememiş. Cellat da onu alıp gürültüler koparan hal-

kın toplandığı meydana bakan taraçanın üzerine çıkarmış. Alaaddin'i, boynunu ve bedenini saran zincirleri çıkardıktan ve gözlerini bağladıktan sonra, üzerinde idamların yapıldığı kızıl meşinin üstüne diz çöktürmüş; ve ona "Ölmeden önce, imanını tazele!" demiş. Ve yöresinde üç kez dolanarak ve kılıcını havada üç kez yalazlandıra-

rak ölüm darbesini vurmaya hazırlanmış. Ama tam o anda, celladın Alaaddin'i idam etmek üzere olduğunu gören halk, korkunç haykırışlar koparark sarayın duvarlarına tırmanmaya ve kapıları zorlamaya başlamış. Sultan bunu görünce, kötü bir olayın çıkmasından çekinerek büyük bir korkuya kapılmış. Ve cellada doğru dönerek ona "Şimdilik bu caninin başını vurmayı ertele!" demiş. Muhafızların komutanına da "Bu alçağın kanını bağışladığımı halka duyur!" demiş. Ve hemen taraçanın üstünden halka duyurulan bu buyruk,

kalabalığın gürültüsünü ve öfkesini yatıştırmış; ve duvarlara tırmananları ve kapıları zorlayanları niyetlerinden vazgeçirmiş.

O zaman, gözlerindeki bağ iyice kaldırılan, ellerini ardında bağlayan ipler çözülen Alaaddin, çömeldiği kızıl meşin idam örtüsünün üzerinden ayağa kalkmış ve başını sultana çevirmiş, gözleri yaşla dolu, ona "Ey zamanın şahı, yüce kişiliğinden sadece öfkeni uyandıran ve beni gözden düşüren ne gibi bir suç işlediğimi bana açıklamanı yalvarıyorum!" demiş. Sultan da, yüzü sapsarı ve zorla tutulmuş bir öfkeyle dolu "Suçun ne, öyle mi sefil? Demek bilmezlikten geliyorsun? Ama sana gözlerinle görmen için gösterdiğimde bilmezlikten gelemeyeceksin!" demiş. Ve ona "Beni izle!" diye haykırmış. Ve önünden yürüyerek onu sarayın ikinci meydan tarafındaki, artık Bedr ül–Büdur'un bahçelerle çevrili sarayının görülmediği öteki ucuna götürmüş; ve ona "Bak bakalım şu pencereden, madem ki nedenini öğrenmek istiyorsun, öyleyse içinde kızım bulunan sarayın ne olduğunu bana söyle!" demiş. Alaaddin de başını pencereye çevirip dışarı bakmış. Ama ne sarayı, ne bahçeyi ne de sarayın ve bahçenin içlerini görmüş; sadece lambanın ifritine, harika bir konut yapmak üzere emir verdiği günkü haliyle geniş boş bir meydan görmüş. Ve öylesine bir şaşkınlığa, öylesine bir kedere ve birdenbire gelen heyecana kapılmış ki, neredeyse düşüp bayılacakmış. Ve de ağzından tek bir sözcük çıkaramamış. Sultan da ona "Pekâlâ, alçak sahtekâr, saray nerede; yüreğimin çekirdeği kızım, biricik yavrum nerede?" diye haykırmış. Alaaddin büyük bir hıçkırık koparmış ve gözyaşlarına boğulmuş. Sonra da "Ey zamanın şahı, bilmiyorum!" demiş. Sultan da ona "Beni iyi dinle! Senden lanetli sarayını yerine getirmeni istemiyorum, ama sana, kızımı geri vermeni emrediyorum. Bunu hemen yapmazsan ya da bana onun ne olduğunu söylemezsen, başım üzerine yemin ediyorum ki, kafanı kestireceğim!" demiş. Alaaddin de, heyecanın sınırında, gözlerini önüne indirmiş ve bir saat kadar düşünmüş. Sonra başını kaldırıp "Ey zamanın şahı, kimse bahtından kaçıp kurtulamaz. Bahtımda, işlemediğim bir suçtan ötü-

rü kafamın kesileceği yazılı ise, hiçbir güç beni kurtaramaz! Senden, sadece, ölmeden önce, ben avda iken, sarayla birlikte kaybolan sevgili karım konusunda gerekli araştırmaları yapmak için kırk günlük bir süre istiyorum. Ben burada olsaydım, dua ve barış üzerine olası peygamber efendimiz üzerine yemin ederim ki, bu felaket herhangi bir şekilde başımıza gelmezdi!" demiş. Sultan da "Öyle olsun! Sana benden istediğin süreyi bağışlıyorum. Ama bil ki, bu süre bitince, eğer kızımı geriye getiremezsen, seni benim ellerimden hiç kimse kurtaramaz! Çünkü, dünyanın neresine saklanırsan saklan, seni bulup cezalandırmayı sağlarım!" diye yanıt vermiş. Alaaddin de, bu sözleri dinleyip sultanın huzurundan ayrılmış; ve başı önüne eğik, heyecan ve kederden ansızın değiştiğinden ötürü, onu tanımakta güçlük çeken saygın kişilerin arasından geçip saraydan dışarı çıkmış. Halkın arasına katılınca afallamış gözlerle, kendi kendine "Sarayım nerede benim? Karım nerede?" diye sormaya koyulmuş. Ona bakıp onu dinleyenlerin hepsi 'Zavallı! Aklını yitirdi! Sultanın gözünden düşmesi ve ölümle karşılaşması onu çıldırttı!" demişler. Alaaddin de, âlemin gözünde artık acınacak bir şey olmaktan öte değeri olmadığını anlayınca, hiç kimse de kendisini izleyecek cesareti göstermediğinden, çabucak oradan uzaklaşmış. Kentten çıkmış, artık ne yapacağını bilmeden, kırlar boyunca başıboş dolaşmaya başlamış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Altmış Sekizinci Gece Olunca

Demiş ki:

Kentten çıkmış, artık ne yapacağını bilmeden, kırlar boyunca

başıboş dolaşmaya başlamış. Ve böylece, umutsuzluğun pençesinde, büyük bir ırmağın kenarına ulaşmış. Kendi kendine "Alaaddin, ey zavallı, sen sarayını ve karın Bedr ül–Büdur'u nerede arayacaksın? Hangi bilinmeyen ülkeye gidecek de, eğer hâlâ yaşıyorsa, onu bulacaksın? Sadece nasıl kaybolduğunu biliyor musun acaba?" diyormuş. Ve ruhu bu düşüncelerle kararmış ve gözlerinin önünde karanlıklar ve kederden başka bir şey görmeksizin, kendini suya atmak ve böylece yaşamını ve acısını gömmek istemiş. Ama tam o sırada, kendisinin bir Müslüman, inanç sahibi ve saf ruhlu biri olduğunu hatırlamış! Ve Tanrı'nın birliğine ve Elçi'sinin işlevine tanıklık etmiş. Ve inancını yenileyerek ve Yüceler Yücesi'nin iradesine kendini terk ederek güçlenmiş ve suya atılacak yerde, abdest alıp akşam namazına hazırlanarak işe koyulmuş. Ve ırmağın kıyısına çömelerek avuç çukurlarını suyla doldurmuş ve parmaklarını uçlarına doğru ovuşturmaya başlamış. Bu hareketleri yaparken, mağarada Mağribinin kendisine vermiş olduğu yüzüğü de ovuşturmuş. Ve o anda, yüzüğün ifriti belirip yerlere kadar eğilmiş ve ona "İşte kölen saygıyla önünde duruyor! Söyle, ne dilersin? Ben, yeryüzünde, havalarda ve suda yüzüğün hizmetkârıyım!" demiş. Alaaddin de, nefret verici görünümünden ve korkunç sesinden onu yeraltından kurtaran ifriti tam olarak tanımış. Ve içinde bulunduğu sefil durumda hiç beklemediği bu görünümle hoş bir şaşkınlığa uğramış; ve abdest almayı keserek iki ayağı üzerine dinelmiş ve ifrite "Ey yüzüğün ifriti, ey kurtarıcı, ey eşsiz yaratık! Tanrı seni kutsasın ve lütuflarını senden esirgemesin! Bana sarayımı ve eşim Bedr ül–Büdur'u geri getir!" demiş. Ama yüzüğün ifriti ona "Ey yüzüğün sahibi, senin benden istediğin şeye benim gücüm yetmez; çünkü, karada, göklerde ve suda ben ancak yüzüğün hizmetkârıyım! Lambanın hizmetkârının yetki alanına giren bu hususta seni memnun edemediğime üzgünüm! Bunun için o ifrite başvurman gerekir; o seni memnun eder!" diye yanıt vermiş. O zaman Alaaddin, iyece şaşırarak, ona "Bu durumda, ey yüzüğün ifriti, eşimin sarayını buraya taşıma işine burnunu sok-

mak istemediğine göre, kullandığın yüzüğün erdemleriyle sarayı mın bulunduğu yere beni taşımanı ve beni sarsmadan eşim Sultan Bedr ül–Büdur'un penceresinin altına bırakmanı emrediyorum!" demiş.

Alaaddin'in ağzından bu sözler çıkar çıkmaz, yüzüğün ifriti ona, işitip itaat ettiğini söylemiş ve sadece göz açıp kapayıncaya kadar geçen bir sürede, onu, Mağrıp'ın dip taraflarında, görkemli bir bahçenin ortasında, tüm mimari güzelliğiyle yükselen Bedr ül–Büdur'un sarayının bulunduğu yere taşımış. Ve sultanın pencerelerinin altına yavaşça bırakıp gözden kaybolmuş.

Alaaddin kendini sarayın karşısında bulunca, yüreğinin ferahladığını, ruhunun sakinleştiğini ve gözlerinden kederin silindiğini duyumsamış. Ve umut, sevinçle birlikte yeniden yüreğine girmiş. Ve dahası, fırında pişmiş bir kelleyi kelle satıcısına veren biri, nasıl kafasını yorar ve uyuyamazsa[1], Alaaddin de yorgunluklarına ve kederlerine karşın, hiçbir dinlenme sağlamayı düşünmemiş. Sadece ruhunu, iyiliklerinden ötürü şükretmek için ve sınırlı yaratıkların nüfuz edemediği niyetlerine saygı duyduğundan ötürü Yaradan'a yöneltmiş. Ondan sonra ayağa kalkmış ve karısı Bedr ül–Büdur'un penceresinin altında kendini belirlemiş.

Sultan, sarayla birlikte Mağribi sihirbaz tarafından kaçırıldığından beri, babasından ve sevgili kocasından ayrılmış bulunduğundan ötürü ve de alçak Mağribinin gösterdiği her türlü baskı yüzünden, günlerini hüzünlü düşüncelerle dolu ağlayarak ve gecelerini uyumadan geçirmeyi âdet edinmiş bulunuyormuş. Ne uyuyor, ne yiyip içiyormuş. O akşam da, bahtın bir yazgısı olarak, hizmetçisi onu oyalamak üzere yanına girmiş. Ve billur pencerelerden birini açarak dışarıya bakmış. Ve "Hanımım, gel bak bu akşam ağaçlar ne kadar güzel ve hava ne kadar hoş!" demiş. Sonra, birdenbire, büyük

1 Mathers, bu tümceyi, "Pişmek üzere kelleyi fırıncıya teslim eden biri gibi" şeklinde çevirmiş. (Ç.)

bir feryat koparark "Ey hanımım! Ey hanımım![1] İşte efendim Alaaddin, işte efendim Alaaddin! Sarayın penceresinin altında duruyor...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

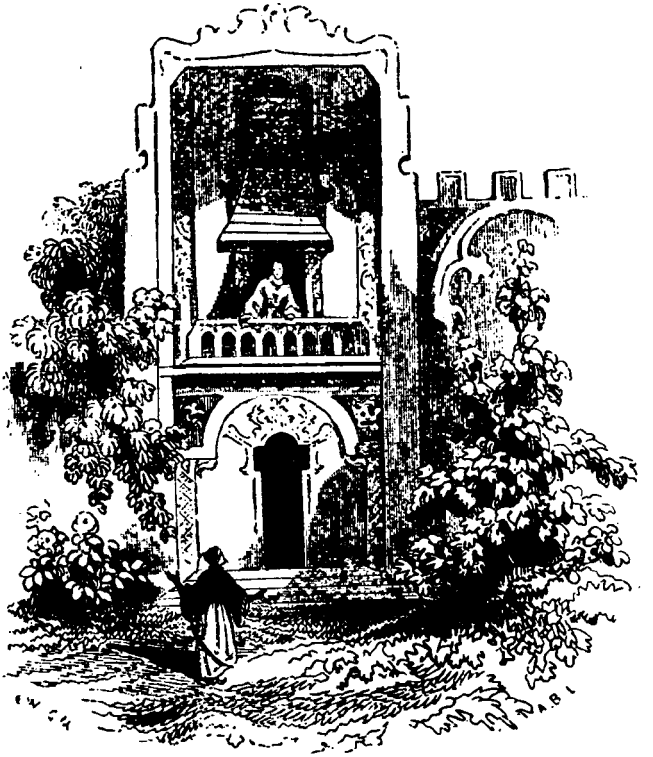
Ama Yedi Yüz Altmış Dokuzuncu Gece Olunca

Demiş ki:

"Ey hanımım! Ey hanımım! İşte efendim Alaaddin, işte efendim Alaaddin! Sarayın pencereleri altında duruyor!" diye haykırmış.

Hizmetçisinin bu sözlerini duyan Bedr ül-Büdur da hemen pencereye atılmış ve Alaaddin'i görmüş; o da karısını görmüş. İkisi de neredeyse sevinçten uçacaklarmış. İlkin ağzını açabilen Bedr ül-Büdur olmuş ve Alaaddin'e "Oh sevgilim, çabuk gel, çabuk gel! Hizmetçim sana gizli kapıyı açacak! Korkmadan buraya çıkabilirsin! Şu anda lanet olası sihirbaz burada değil!" diye haykırmış. Ve hizmetçi ona gizli kapıyı açmış; Alaaddin de karısının dairesine çıkmış ve onu bağrına basmış; gülerek, ağlayarak, neşeden sarhoş kucaklaşmışlar. Ve biraz yatışınca, yan yana oturmuşlar; Alaaddin de karısına "Ey Bedr ül-Büdur, her şeyden önce, sana, ava gitmeden önce odamda bir taburenin üstünde bıraktığım bakır lambanın ne olduğunu sormak isterim!" demiş. Sultan da "Ah! Sevgilim, bahtsızlığımızın nedeni kesinlikle bu lambadır! Ama, benim, sırf benim kusurumla, bunlar başımıza geldi!" diye haykırmış. Ve Alaaddin'e,

1 *Ya sitti:* "Ey hanımım!" anlamına ünlem. (Ç.)

sarayda onun yokluğunda olup biten her şeyi: lamba satıcısının budalalığına gülmek maksadıyla nasıl taburedeki lambayı yeni bir lambayla değiştirdiğini ve ondan sonra olanları, hiçbir ayrıntıyı atlamadan anlatmış. Ama onu burada tekrarlamanın hiçbir yararı yok. Ve "Ve beni sarayla birlikte buraya taşıdıktan sonra, alçak Mağribi, bana gelip lambanın erdemleri ve kendi sihirli gücüyle, beni nasıl senin sevginden yoksun bıraktığını anlattı ve bana sahip olmak istedi. Ve de bana kendisinin Mağribi olduğunu, bizim de ülkesi olan Mağrıp'da bulunduğumuzu söyledi!" diyerek sözünü tamamlamış. O zaman Alaaddin, ona en küçük bir sitemde bulunmaksızın "Bu lanet

olası senden ne istiyor?" diye sormuş. Sultan da "Her gün sadece bir kere beni ziyaret etmeye geliyor ve beni baştan çıkarmak için her çareye baş vuruyor. Ve hainlikle dolu olduğundan, benim direnmemi kırmak için, sultanın, sahtekâr olarak senin başını vurdurduğunu, sonra da, zaten senin yoksul kişilerin, Mustafa adlı sefil bir terzinin çocuğu olduğunu ve elde ettiğin servet ve onurları sırf kendisine borçlu bulunduğunu durmadan söyleyip tekrarlıyor! Ama, bugüne kadar, benden yanıt olarak, yalnızca sessizlik, küçümseme ve yüz çevirmeden başka şey alamadı; ve her seferinde, kulakları düşmüş ve burnu uzamış olarak çekilmek zorunda kaldı! Ve ben her seferinde, şiddete baş vuracak diye korktum! Ama Tanrı'ya övgüler olsun ki, sen geldin!" demiş. Alaaddin de ona "Şimdi, ey Bedr ül-Büdur, bu alçak Mağribiden geri almakta başarı sağlamam için lambanın sarayın hangi köşesinde saklı bulunduğunu bana söyle!" demiş. Sultan da "Onu asla sarayda bırakmıyor; sürekli olarak koynunda taşıyor. Onu bir ganimet olarak sakladığını, oradan birçok kez yanımda çıkararak bana gösterdi" demiş. Bunun üzerine Alaaddin, ona "Pekâlâ! Ama yaşamım üzerine yemin ederim ki, artık uzun uzadıya gösteremeyecek!" demiş. Sonra da "Hain düşmanımızı cezalandırmanın yolunu biliyorum! Bu maksatla beni, bir an için bu odada yalnız bırakmanı senden istiyorum! Zamanı gelince seni çağırırım!" diye eklemiş. O zaman Bedr ül-Büdur salondan çıkmış, gidip nedimelerine ulaşmış.

Bunun üzerine Alaaddin parmağındaki sihirli yüzüğü ovuşturmuş ve ortaya çıkan ifrite "Ey yüzüğün ifriti, sen uyku verici tozların çeşitli türlerini bilir misin?" diye sormuş. O da "Bunlar benim en iyi bildiğim şeyledir!" diye yanıt vermiş. Alaaddin "Öyleyse, bir koklayışta bir fili devirecek güçteki Girit bhank'ından bana biraz getirmeni emrediyorum!" demiş. İfrit gözden kaybolmuş, ama bir anlık süre sonunda, parmaklarının arasında tuttuğu küçük bir kutuyu Alaaddin'e vererek "İşte, ey yüzüğün sahibi, en has nitelikli Girit bhank'ı!" demiş. Ve gözden kaybolmuş. Alaaddin de karısı Bedr

ül–Büdur'u çağırmış ve ona "Sevgili Bedr ül–Büdur, bu alçak Mağribiden kurtulmamızı istiyorsan, şimdi sana vereceğim nasihatı izlemekten başka şeye ihtiyacımız yok! Zaman da çok dar! Çünkü bana, seni baştan çıkarmak üzere Mağribinin neredeyse buraya gelmek üzere olduğunu söyledin! İşte yapmak zorunda bulunduğun şey şu!" demiş. Ve ona "*Şunları şunları* yapacaksın! Ve *şunları şunları* söyleyeceksin!" demiş. Ve sihirbazla yüzyüze gelince nasıl davranacağını ona uzun uzadıya anlatmış. Sonra da "Bana gelince, ben şu dolaba saklanacağım. Ve zamanı gelince oradan çıkacağım!" diye eklemiş. Ve bhank kutusunu ona vermiş; kendisine "Sana anlattığım şeyleri unutma!" demiş. Sonra da dolaba kapanmak üzere onun yanından ayrılmış.

O zaman Sultan Bedr ül–Büdur, söz konusu edilen oyunu oynamaktan nefret ettiği halde, sihirbazdan intikam alma fırsatını kaçırmak istememiş ve kocası Alaaddin'in verdiği talimatı izlemeye koyulmuş. İlkin ayağa kalkıp kendini kadınlara taratmış ve ay parçası yüzüne yaraşır bir saç yaptırmış; ve dolabındaki en güzel urbaları giyinmiş. Sonra belini elmas kakmalı bir kemerle sıkmış ve boynunu, yalnız ortasındaki bir ceviz iriliğinde olan dışında, hepsi aynı irilikteki incilerden oluşmuş bir gerdanlıkla donatmış; el ve ayak bileklerine, üzerine kakılan taşların renkleri öteki takılarınkiyle uyuşan altın bilezikler ve halhallar geçirmiş. Kokular sürünmüş ve seçkin bir cennet hurisine benzer haliyle, sultanlar ve ecelerden de daha parlak bir ışıltı içinde, yanındaki kadınlar onun güzelliğini övüp hayranlık çığlıkları atarken, hüzünle aynaya bakmış. Ve sihirbazın gelişini beklemek üzere kaygısızca şilteye uzanmış...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

... Sihirbazın gelişini beklemek üzere kaygısızca şiltelere uzanmış.

O da bildirilen saatte gelmekte gecikmemiş. Sultan, her zamanki tutumunun tersine, onun onuruna ayağa kalkmış ve onu bir gülümsemeyle, divanda yanına oturmaya çağırmış. Mağribi, bu kabulden çok heyecanlanarak ve kendisine bakan güzel gözlerin ışıltısından ve çok arzuladığı bu genç sultanın hayranlık verici güzelliğinden gözleri kamaşarak, nezaket ölçülerine ve saygıya sığınarak sadece divanın kenarına ilişmiş. Ve boyna güleryüz gösteren sultan, ona "Efendim, bugün beni bu tavır değişikliği içinde görmekle sakın şaşırmayın! Çünkü benim mizacım, kederlenmeye çok aykırı olan doğam dolayısıyla, üzüntümü ve tedirginliğimi yendi. Ve zaten, kocam Alaaddin hakkında söylediklerini düşündüm ve babamın müthiş öfkesinin sonucu olarak öldüğüne artık inandım. Zaten insanın alnına yazılan çekilmelidir! Ve ne gözyaşlarım ne de pişmanlıklarım ölüye can verecektir. Bundan dolayı kederlenmeyi ve matem tutmayı terk ettim ve senin girişimlerini ve iyiliklerini karşılıksız bırakmamaya karar verdim. İşte davranış değişikliğimin nedeni budur!" demiş. Sonra da "Ama hâlâ sana dostluk şerbeti sunmuş değilim!" demiş ve güzelliğinin parıltısı içinde ayağa kalkarak üzerinde şarap ve şerbet tepsilerinin bulunduğu büyük tabureye doğru ilerlemiş; ve maiyetinden birine tepsi üzerinden hizmet sağlaması için seslenirken, tepsideki altın bardaklardan birine bir tutam Girit bhank'ı atmış. Mağribi de ona lütuflarından dolayı nasıl teşekkür edeceğini bilememiş. Ve genç cariye elinde şerbet tepsisiyle ilerleyince, bardağı eline almış ve Bedr ül-Büdur'a "Ey sultan, bu şerbet, ne kadar lezzetli olursa olsun, gözlerinin gülüşü kadar içimi serinletemez!" demiş. Ve bunları söyleyerek, bardağı dudaklarına yaklaştırmış ve so-

luk almadan bir dikişte boşaltmış. Ama, bu onun, o anda halı üzerinde yuvarlanıp başı bacaklarının arasında Bedr ül-Büdur'un ayaklarına yuvarlanmasına neden olmuş!

Onun yere düşmesinin çıkardığı gürültüyü duyunca, Alaaddin bir zafer çığlığı koparmış ve düşmanının hareketsiz bedenine doğru koşmak için dolaptan çıkmış. Hemen üzerine atılarak giysisinin üst yanını açmış ve göğsünde saklı bulunan lambayı çekip çıkarmış. Ve sevincin sınırında, onu kucaklamak için koşup gelen Bedr ül-Büdur'a dönerek ona "Beni bir kez daha yalnız bırakmanı senden rica edeceğim! Çünkü her şeyin bugün bitmesi gerekiyor!" demiş. Ve Bedr ül-Büdur uzaklaşınca, pek iyi bildiği yerinden lambayı ovuşturmuş ve hemen lambanın ifritinin ortaya çıktığını görmüş; ifrit her zamanki sözleri tekrarladıktan sonra onun buyruğunu bekle-

miş. Alaaddin de ona "Ey lambanın ifriti, senden bu lambanın erdemleri uğruna, bu sarayı, içinde bulunan her şeyiyle birlikte, Çin'in başkentinden kaldırıp buraya getirdiğin kesinlikle aynı yere taşımanı istiyorum. Bunu öyle yap ki, taşıma sırasında hiçbir incinme olmasın, hiçbir engelle karşılaşılmasın ve hiçbir sarsıntı duyulmasın!" demiş. Ecinni de "İşitmek itaat etmektir!" yanıtını vermiş ve gözden kaybolmuş. Ve aynı anda, ancak göz açıp kapayacak kadar bir zaman geçtikten sonra, hiç kimse daha farkına varmadan taşıma gerçekleşmiş. Sadece, biri kalkışta, biri de varışta olmak üzere iki yeğni sarsıntı duyulmuş.

O zaman Alaaddin, sarayın gerçekten geri gelip sultanın sarayının tam karşısındaki alanda yeniden eski yerine konduğunu görünce, karısı Bedr ül-Büdur'u bulmaya gitmiş; ve ona "İşte babanın kentine geldik! Ama şimdi çoktan akşam olmuş bulunduğundan, sultana döndüğümüzü bildirmeye gitmek için yarını bekleyelim! Şimdi, zaferimizden ve birlikte olmanın keyfinden başka bir şey düşünmeyelim, ey Bedr ül-Büdur!" demiş. Ve Alaaddin bir gün önceden beri hiçbir şey yememiş olduğundan, ikisi birlikte oturmuşlar ve doksan dokuz pencereli salonda kölelerin getirdiği lezzetli bir yemek yemişler. Ve sonra o geceyi zevk ve mutluluk içinde geçirmişler.

Ertesi gün, sultan, âdeti gereğince, kızı için gözyaşı dökmek üzere temel çukurlarından başka bir şey bulamayacağını sandığı yere gitmek üzere saraydan çıkmış. Ve çok kederli ve dertli olarak, gözlerini karşı yakaya çevirmiş; ve artık düşündüğü gibi boş olmayıp meydanın yeniden o göz kamaştıran sarayla işgal edilmiş olduğunu görünce şaşıp kalmış. İlkin, bunun, bir serap ya da tedirgin ruhunun bir düşlemesi olduğunu sanmış ve birçok kere gözlerini ovuşturmuş. Ama görüntü hep orada kaldığından, onun gerçekliğinden kuşku duymaz olmuş ve sultan olarak ağırbaşlı olması gerektiğine aldırmadan kollarını sallayıp hareket ettirerek ve sevinçten haykırarak koşmaya ve muhafız ve kapıcıları itip kakarak, mermer merdivenle-

ri, ilerlemiş yaşına karşın, soluk almadan çıkarak, onun gelişini kesinlikle bekleyen Alaaddin ile Bedr ül-Büdur'un gülerek oturmakta oldukları doksan dokuz pencereli, kubbesi billurdan salona girmiş. Onu görünce ikisi birden ayağa kalkmışlar ve onu karşılamaya koşmuşlar. Şah duygulanmanın sınırında duygulanarak kızını gözyaşlarıyla kucaklayıp öpmüş; aynı şekilde...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yetmiş Birinci Gece Olunca

Demiş ki:

Şah duygulanmanın sınırında duygulanarak kızını gözyaşlarıyla kucaklayıp öpmüş; aynı şekilde o da babasını öpmüş. Ve ağzını açıp söz söyleyecek duruma gelince, şah "Kızım, şaşırarak görüyorum ki, seni son kez gördüğümden bu yana yüzün, başına gelenlere karşın, hiç değişmemiş ve de sararıp solmamış. Bununla birlikte ey yüreğimin kızı, uzaklaşmakla çok ıstırap çekmiş olmalısın; kendini tüm sarayla birlikte bir yerden başka yere taşınmış görmekle, kuşkusuz, büyük korkular ve korkunç acılar çekmişsindir! Çünkü ben, kendim, bunu düşünmekten başka bir şey yapamıyor, her yanımın korku titremeleriyle sarsıldığını hissediyordum! Bana, ey kızım, çabucak yüzündeki bu denli az değişmenin nedenini söyle ve hiçbir şey saklamadan, başından sonuna kadar neler geçirdiğini anlat!" demiş. Bedr ül-Büdur da "Babacığım, bil ki, eğer yüzüm pek az değişmiş ve tenim pek az sararmışsa, senden ve kocam Alaaddin'den uzak kalmakla yitirdiğim şeylere yeniden kavuşmamdandır. Çünkü ikinizi de yeniden bulmanın sevinci bana güç verdi ve beni eski yüz rengime kavuşturdu. Ama senin ve sevgili kocamın sevecenliğinden

uzakta, olup bitenlerin nedeni olan ve beni kaçırdıktan sonra, baştan çıkarmak için hoşuma gitmeyen nutuklar çeken alçak Mağribi bir sihirbazın ellerine düşünce, çok acı çektim, çok ağladım. Ama bütün bunlar, beni, bana ait olmayan bir şeyi başkasına aktarmaya

iten şaşkınlığım yüzünden oldu" diye yanıt vermiş. Ve durup dinlenmeden babasına, tüm ayrıntılarıyla ve hiçbir şey unutmadan bütün öyküyü anlatmış. Ama onu tekrarlamanın hiç yararı yok. Ve konuşmasını bitirince, o zamana kadar ağzını açmayan Alaaddin, şaşırma-

nın sınırında şaşırmış olan sultana dönüp ona, bir perdenin gerisinde, bhank'ın şiddetli etkisiyle yüzü kapkara olmuş sihirbazın hareketsiz gövdesini göstermiş ve "Bizim geçmiş felaketimize ve benim gözden düşmeme neden olan sahtekâr bu işte! Ama Tanrı ona cezasını verdi!" demiş.

Bunu gören sultan, Alaaddin'in suçsuzluğuna tümüyle inanmış ve onu bağrına basarak sevecenlikle öpmüş ve ona "Oğlum Alaaddin, senin hakkındaki davranışımdan dolayı beni ayıplama ve sana karşı gösterdiğim kötü davranışlardan ötürü beni bağışla! Beni bağışlamana biricik kızım Bedr ül–Büdur'a duyduğum sevgi dolayısıyla bir parça hak kazandım sanıyorum; çünkü sen bir babanın yüreğinin sevecenlikle dolu olduğunu bilirsin ve ben özellikle, sevgili kızımın saçının tek bir telini yitirmektense, tüm ülkemi yitirmeyi yeğ tutarım!" demiş. Alaaddin de "Doğru, ey Bedr ül–Büdur'un babası, sen gerçekten bağışlanmaya layıksın! Sadece benim yüzümden yitirdiğini sandığın kızına duyduğun sevgi, benim hakkımdaki çırpıştırma işlemleri sana yaptırttı. Ve ne olursa olsun, sana sitem etmeye hakkım yok. Bu alçak sihirbazın haince davranışlarını öngörmek ve ona karşı her türlü önlemi almak bana düşerdi! Ve sen onun, bir kez zaman bularak sana onunla olan ilişkilerimi anlatınca, gerçekten öğreneceğin kötülüklerini bilemezdin!" diye yanıt vermiş. Sultan da bir kez daha Alaaddin'i kucaklayarak, ona "Kuşkusuz, ey Alaaddin, bütün bunları bana anlatmak için uygun bir zamanı kesinlikle bulmalısın! Ama şimdi hemen ayaklarımızın altında cansız yatan bu belalı cesedin görünümünden kurtulmamız ve senin kazandığın zaferden dolayı birlikte sevinç duymamız gerek!" demiş. Alaaddin, delikanlı ifritlerine Mağribinin cesedini kaldırmalarını ve bir gübre yığının üzerinde yakmalarını, küllerini de çöp kuyusuna atmalarını buyurmuş. Bu buyruk noktası noktasına, toplanmış olan ve yerinde olan bu cezalandırmadan memnun, sultanın iyilikle dolu lütuflarıyla Emir Alaaddin'in dönmüş bulunmasından dolayı sevinç içinde olan kent halkının önünde yerine getirilmiş.

Bunu izleyerek, sultan tellallarla zurna, davul ve nakkare sesleri arasında, herkesin duyduğu büyük sevinç uğruna, hükümlüleri bağışladığını ilan ettirmiş; ve yoksul ve ihtiyaç içinde olanlara büyük sadakalar dağıtmış. Ve geceleyin, kendi sarayı ve Alaaddin ile Bedr ül-Büdur'un sarayı kadar tüm kent ışıklandırılmış. Ve işte Alaaddin, Tanrı'nın kendisini kutsaması sayesinde, ikinci kez ölüm tehlikesinden böyle kurtulmuş. Ve yine aynı kutsama, biraz sonra dinleyeceğiniz gibi onu üçüncü kez de ölümden kurtaracak ey dinleyicilerim!

Gerçekten, Alaaddin'in dönüşünden henüz birkaç ay geçmişken ve şimdi saygın ve hatırı sayılır, ama kibir ve küstahlıktan uzak bir hanım olan anasının duygulu ve özenli gözetimi altında karısıyla çok hoş bir ömür sürmekteler iken, karısı bir gün, yüzü biraz hüzünlü ve kederli olarak her zaman bahçenin görünümünden zevklenmek için geldiği billur kubbeli salona girmiş ve yanına yaklaşarak ona "Ey efendim Alaaddin, ikimizi de lütuflarıyla donatan Allah, bugüne kadar benden bir çocuk sahibi olma lütfunu esirgedi. Çünkü evleneli oldukça uzun bir zaman geçtiği halde, rahmimde bir yaşamın döllendiğini hissetmiyorum. Senden, birkaç gün önce kentimize gelmiş bulunan ve sadece elleriyle yoklayarak, kısır kadınlara sağladığı doğurganlık ve yaptığı harika sağaltı ve bakımdan dolayı herkeste saygı uyandırmış Fatıma adlı yaşlı bir kadını saraya getirmeme izin vermeni rica ediyorum...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Demiş ki:

"... Senden, birkaç gün önce kentimize gelmiş bulunan ve sadece elleriyle yoklayarak kısır kadınlara sağladığı doğurganlık ve yaptığı harika tedavi ve bakımdan dolayı herkeste saygı uyandırmış Fatıma adlı yaşlı bir kadını saraya getirmem için izin vermeni rica ediyorum!" demiş. Karısı Bedr ül-Büdur'a karşı çıkmak istemeyen Alaaddin de, onun bu istemine karşı hiçbir güçlük göstermemiş ve dört hadımağasına, gidip yaşlı azizeyi bularak saraya getirmeleri için emir vermiş. Hadımağaları da emri yerine getirmişler ve yüzü oldukça koyu bir peçeyle örtülü olan ve boynu göğsünün altına kadar inen büyük bir tespihle üç kez dolanmış bulunan kadınla birlikte geri dönmekte gecikmemişler. Kadın elinde büyük bir baston tutuyor; ve yaşlılığından ve dinsel görevleri yerine getirmekten aciz düşmüş bedenini bu bastona dayanarak sürüklüyormuş. Sultanın kızı onu görür görmez, hemen canlılıkla onu karşılamaya koşmuş; elini tutkuyla öpmüş ve kutsamasını dilemiş. Ve azize yaşlı kadın, insanın içine işleyen bir sesle, onun üzerine Tanrı'nın kutsamalarını ve lütuflarını dilemiş; refah ve mutluluğunu sürdürüp arttırması ve de en küçük arzusunu bile karşılaması için uzun uzadıya dualar etmiş. Bedr ül-Büdur da ondan onur yerine oturmasını rica etmiş ve ona "Ey Tanrı'nın azize kulu, iyi dileklerin ve dualarn için sana teşekkür ederim! Ve senin istediğin hiçbir şeyden Tanrı'nın yüz çevirmeyeceğini bildiğimden, onun hayrını senin aracılığınla sağlayarak ruhumun en candan dileğini elde etmeyi umuyorum!" demiş. Azize de "Ben Tanrı yaratıklarının en alçakgönüllü olanlarındanım! Kesin Güçlü, Yüceler Yücesi olan O'dur! Bundan dolayı ey Bedr ül-Büdur hanımım, ruhunun dileğini anlatmaktan çekinme!" diye yanıt vermiş. Bedr ül-Büdur da, yüzünün rengi kıpkırmızı, sesini alçaltmış ve tutkulu bir vurgulamayla "Ey Tanrı'nın azize kulu, Tanrı'nın ke-

reminden, bir çocuk dilemekteyim! Bunun için ne yapmam gerektiğini bana söyle! Böylesine bir lütfa erişmek için ne gibi hayırlar işleyeyim, ne gibi eylemlerde bulunayım? Bana bildir! Benim için yaşamımdan daha çok değer taşıyan bu lütfa erişmek için her şeyi yapmaya hazırım! Ve ben, bunun karşılığında, minnettarlığımı göstermek için, sana dileyebileceğin ya da arzu edebileceğin her şeyi veririm. Aslında, güçsüz kişilerin ihtiyaçlarından, Tanrı'nın korumasıyla, uzak olan senin için değil, ey hepimizin anası! Ama Tanrı'nın bahtsız ve yoksul kullarının ihtiyaçlarını gidermek için bunu yapmak isterim!" demiş.

Sultan Bedr ül-Büdur'un bu sözlerini işiten azizenin o zamana kadar önüne eğik olan gözleri açılmış ve peçenin altından olağandışı bir parıltıyla aydınlanmış ve yüzü sanki içsel bir ateşle ışıldamış ve tüm çizgileri bir sevinç coşkusuyla anlam kazanmış. Ve sultana, bir an için, tek bir sözcük söylemeden bakmış; sonra, kollarını öne doğru uzatmış ve ellerini başına koymuş, içinden okuduğu bir duayla dudakları kıpırdamış ve sonunda ona "Ey kızım, ey Bedr ül-Büdur sultanım, Tanrı'nın azizleri, rahminde doğurganlığı bulman için yararlanabileceğin kesin çareyi bana bildirdiler! Ama kızım, sanırım ki bu çarenin kullanımı imkânsız değilse de, oldukça güç! Çünkü güç olan ve yiğitlik isteyen bu çareyi gerçekleştirmek için insanüstü araçlar gerekli!" demiş. Sultan Bedr ül-Büdur da, bu sözleri işitince azizenin dizlerine kapanmış ve kollarıyla sararak kadına "Lütfen anamız, ne olursa olsun, bu çareyi bana göster! Çünkü sevgili kocam Emir Alaaddin için hiçbir şey imkânsız değildir. Ah! Konuş, yoksa şurada ayaklarının dibinde ulaşamayacağım arzuyla düşüp öleceğim!" demiş. O zaman azize parmağını havaya kaldırmış ve "Kızım, doğurganlığın sende yer etmesi için, bu salonun billur kubbesinin altına Kaf dağlarının en yüksek tepesinde yaşayan ruk adlı kuşun yumurtasını asmalısın! Ve gündüzleri elinden geldiğince uzun zaman bakacağın bu yumurtanın görünümü senin içsel doğanı değiştirecek ve analığının ölgün temelini kıpırdatacaktır! İşte sana söyle-

yeceğimin hepsi bu kadar, kızım!" demiş. Bedr ül–Büdur "Yaşamım üzerine yemin ederim ki, ey ana, Ruk adlı bu kuşun ne olduğunu bilmiyorum ve onun yumurtalarını hiç görmedim; ama kuşkum yok ki, Alaaddin, bir anda, yuvası Kaf dağının en yüce tepesinde de olsa, bu döl getirici yumurtalardan birini bana sağlar!" diye haykırmış. Sonra da, gitmeye hazırlanmakta olan azizeyi alıkoymak istemiş; ama o, sultana "Hayır, kızım, şimdi beni bırak başka bahtsızları yatıştırmaya ve seninkinden büyük olan acıları gidermeye gideyim! Ama yarın, inşallah, ben kendiliğimden seni ziyaret eder ve benim için değerli olan haberlerini almaya gelirim!" demiş. Ve ona birçok gerdanlık ve paha biçilmez mücevher vermek isteyen minnet dolu Bedr ül–Büdur'un tüm gayretleri ve yalvarmalarına karşın, sarayda bir an daha kalmak istememiş ve geldiği gibi ayrılıp gitmiş.

Azizenin ayrılışından birkaç dakika sonra Alaaddin, karısının yanına dönmüş ve her sefer yaptığı gibi, onu sevecenlikle kucaklamış; ama kendisinde, onun dalgın ve kafaca çok meşgul olduğu izlenimi uyanmış; ve ona, canı sıkılarak, bunun nedenini sormuş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yetmiş Üçüncü Gece Olunca

Demiş ki:

... Ama kendisinde onun dalgın ve kafaca çok meşgul olduğu izlenimi uyanmış ve ona, canı sıkılarak, bunun nedenini sormuş. Bunun üzerine Sitt Bedr ül–Büdur, tek bir solukta, ona "Hiç kuşkusuz, eğer Kaf dağının en yüce tepesinde yaşayan Ruk kuşunun yumurtasına en kısa sürede sahip olamazsam, öleceğim!" demiş. Alaaddin, bu sözleri işitince, gülmeye başlamış ve "Vallahi, ey Bedr

ül–Büdur sultanım, seni ölmekten kurtarmak için yumurtadan başka şey söz konusu değilse, sil gözünün yaşını! Ama, bilmek istiyorum, söyle bakayım bana, bu kuşun yumurtasını ne yapacaksın sen?" demiş. Bedr ül–Büdur da "Buraya gelen bir azize kısırlıktan kurtulmada son derece etkili olduğu için onun seyredilmesini bana salık verdi. Ben de ona, doksan dokuz pencereli salonun billur kubbesinin ortasına asmak için sahip olmak istiyorum!" diye yanıt vermiş. Alaaddin de "Başım üzerine, gözüm üzerine, Bedr ül–Büdur sultanım! Bu Ruk yumurtasına hemen sahip olacaksın!" demiş.

Ve çabucak eşinin yanından ayrılıp odasına kapanmaya gitmiş. İhmali yüzünden o müthiş tehlikeyi geçirdiğinden beri her zaman üstünde taşıdığı sihirli lambayı bağrından çıkarmış ve sürtmüş. Aynı anda, önünde, buyruklarını yerine getirmek üzere, lâmbanın ifriti belirmiş. Alaaddin de ona "Lambanın erdemleri sayesinde itaat gösteren ey eşsiz ifrit, bana, billur kubbenin üstüne asmak üzere, şu anda, Kafdağlarının en yüce tepesinde yuva kuran dev Ruk kuşunun yumurtasını getir!" demiş.

Daha Alaaddin'in ağzından bu sözler çıkar çıkmaz, ifrit korkunç biçimde titremeye başlamış ve gözleri alev saçarak öylesine müthiş bir haykırış koparmış ki, saray temelinden sarsılmış ve Alaaddin bir sapan taşı gibi salonun duvarına öylesine bir şiddetle fırlatılmış ki, neredeyse boyu enine gömülecekmiş. Ve ifrit, gökgürültüsü dolu sesiyle ona "Sefil Âdemoğlu, bunu benden hangi cesaretle istersin? Ey düşük koşullardaki kişilerin en nankörü, tüm işitip itaat etme vaatleriyle sana sağladığım bunca hizmetlere karşın, sen, benden yüce efendim Ruk'un oğlunu, sarayının kubbesine asmak üzere, gidip aramam buyruğunu hangi yüzle verirsin? Bilmiyor musun ki, ey akılsız, ben ve lamba, yumurtaların babası olan büyük Ruk'un köleleriyiz! Ah! Senin sahibim olan lambanın koruması altında bulunmak ve parmağında sağlık erdemleriyle dolu o yüzüğü taşımak gibi bir talihin var! Yoksa çoktan boyun enine karışmış olurdu!" diye haykırmış. Alaaddin, şaşkın ve duvara hareketsiz yaslan-

mış olarak "Ey lambanın ifriti, vallahi! Bu istem kesinlikle benden gelmiyor; eşim Bedr ül-Büdur'a dölleme anası ve kısırlığı tedavi eden yaşlı azize salık vermiş!" demiş. Bunun üzerine ifrit ansızın sakinleşmiş ve Alaaddin ile her zamanki sesiyle konuşarak, ona "Ah! Bilmiyordum bunu! Ah! Demek ki saldırı, bu yaratıktan geliyor! Bu işin içinde olmadığın için çok mutlusun Alaaddin! Bil ki, gerçekte, bu, senin, eşinin ve bu araçla sağladığın sarayın mahvolması demekti! Senin saygın bir yaşlı kişi bildiğin şahıs, kadın kılığına girmiş bir erkektir. Ve bu kişi, senin can düşmanın Mağribinin öz be öz kardeşinden başkası değildir. Ve kardeşine bir bakla içinin iki yarısının birbirine benzediği gibi benzer. Ve de 'Köpeğin küçük kardeşi büyüğünden daha da iğrençtir; çünkü bir köpeğin ardılı gittikçe daha da çok yozlaşır!'diyen atasözü doğrudur. Ve senin tanımadığın bu yeni düşman, büyücülük ve hainlikte büyük kardeşinden de ileridir. Çünkü, kum falıyla, kardeşinin senin tarafından öldürüldüğünü ve karın Bedr ül-Büdur'un babası olan sultan tarafından yaktırıldığını öğrenince, hepinizden bunun öcünü almaya karar verdi ve bu saraya ulaşmak üzere, kadın kılığına bürünerek Mağrıp'tan buraya geldi. Şimdi de kendini saraya kabul ettirip, eşine, yüce efendim Ruk'a karşı büyük bir saldırı olan bu tehlikeli istemde bulunmasını telkin etmiş! Sana bundan sakınasın diye onun hainçe tasarılarını bildiriyorum! Vesselam!" demiş. Ve ifrit, Alaaddin ile böylece konuştuktan sonra gözden kaybolmuş.

Bunun üzerine Alaaddin, öfkenin sınırında, çabucak doksan dokuz pencereli salona giderek eşi Bedr ül-Büdur'u bulmuş. Ve ifritin kendisine bildirdiklerini açıklamaksızın, ona "Ey Bedr ül-Büdur, gözümün nuru! Ruk kuşunun yumurtasını sana getirmeden önce, benim, kesinlikle, sana bu çareyi bildiren yaşlı azizeyi kendi kulaklarımla dinlemem gerek! Senden onu bütün gayretinle arayıp buldurmanı ve ben perdenin ardında gizlenmişken, bulduğu çareyi, tam içeriğini iyice anlayamadığın bahanesiyle tekrarlamasını sağlamanı rica ediyorum!" demiş. Bedr ül-Büdur da "Başım üstüne, gö-

züm üstüne!" diye yanıt vermiş ve hemen yaşlı azizeyi aratmak için adamlar göndermiş.

Ve kadın, yüzü daima yoğun peçeyle örtülü olarak billur kubbeli salona girer girmez, Bedr ül-Büdur'un yanına götürülmüş...

Anlatısının burasında Şehrazat, sabahın belirdiğini görerek yavaşça susmuş.

Ama Yedi Yüz Yetmiş Dördüncü Gece Olunca

Demiş ki:

Ve kadın, yüzü daima yoğun bir peçeyle örtülü olarak, billur kubbeli salona girer girmez, Bedr ül-Büdur'un yanına götürülmüş. Alaaddin, saklandığı yerden, elinde kılıçla kadının üzerine sıçramış ve o, daha "Hık!" diyemeden, bir vuruşta başını omzundan uçurmuş!

Bunu gören Bedr ül-Büdur, dehşete düşerek "Oh, efendim Alaaddin, bu nasıl saldırı böyle!" diye haykırmış. Ama Alaaddin gülmekle yetinmiş ve kesilen başı, ortasındaki perçemden yakalayarak onu Bedr ül-Büdur'a göstermiş. O da, şaşırmanın ve korkunun sınırında, bu başın sadece ortasında bir perçem bırakılarak erkeklerinki gibi kazınmış olduğunu ve yüzün alabildiğine sakallı olduğunu görmüş. Alaaddin de onu uzun boylu korkutmak istemediğinden, kendini sahte azize ve sahte yaşlı kadın Fatıma olarak tanıtan kişi hakkındaki gerçeği anlatmış ve "Ey Bedr ül-Büdur, bizi düşmanlarımızdan sonsuza dek kurtarmış olan Tanrı'ya şükredelim!" demiş. Ve ikisi de, Tanrı'ya lütuflarından dolayı teşekkür ederek birbirinin kollarına atılmışlar.

Ve o zamandan sonra, Alaaddin'in anası, iyi yürekli yaşlı kadınla birlikte, mutlu bir yaşam sürdürmüşler. Ve ay parçası kadar gü-

zel çocukları olmuş. Alaaddin de sultanın ölümü üzerine, Çin ülkesinin hükümdarı olmuş. Zevklerin Yokedicisi'nin ve Dostların Ayırıcısının kaçınılmaz gelişine kadar mutluluklarının hiçbir noksanı olmamış.

Ve Şehrazat, bu öyküyü anlattıktan sonra "Ve işte, ey bahtı güzel şah, Alaaddin ve sihirli lamba üzerine bildiğimin hepsi bu kadar! Ama Allah daha iyisini bilir!" demiş. Şah Şehriyar da "Bu öykü, Şehrazat, hayranlık verici! Ama ağzı sıkılıktan yana oluşuyla beni çok şaşırttı!" demiş. Şehrazat da "O halde, ey şah, bana izin ver de, KAMER İLE UZMAN HALİME'nin öyküsünü sana anlatayım!" demiş. Şah Şehriyar da "Kuşkusuz Şehrazat!" diye haykırmış. Ama Şehrazat gülmüş ve "Evet, ey şah! Ama daha önce, sabrın şaşılası erdeminin değerini açıklayacak ve hizmetkârına karşı öfke duymaksızın, hiçbir ardılın yokken, benim araya girmemle Tanrı'nın ırkına bağışlayacağı mutluluk dolu bahtı sana bekletecek olan eski çağlardan bu yana babalarımızdan bize kalan YAŞAMIN GERÇEK BİLİMİ'ni elde etmenin yollarını sana anlatmak isterdim" diye yanıt vermiş. Şah da "Ey vezirimin kızı, çabucak bana bunu elde etmenin yolunu göster! Ama ey Şehrazat, benim hiç ardılım olmadığı halde Tanrı'nın, senin aracılığınla benim ırkıma bağışladığı baht nedir?" demiş. Şehrazat da "Ey şah, hizmetkârın Şehrazat'a, iyilikseverliğinin, bir rahatsızlığı dolayısıyla, dinlenmesi amacıyla bağışlamış bulunduğu yirmi gecelik suskunluğu sırasında geçmiş olan gizlerden ve o sırada hizmetkârına bahtın açıkladığı görkemden henüz söz etmemesi için izin ver!" demiş. Ve artık bu konuda başka hiçbir şey eklemeksizin, vezirin kızı Şehrazat demiş ki:

On Birinci Cildin Sonu